

சுவாமிநாதர் நல்லாறு

(சுவாமிநாதர் நல்லாறு)

சுவாமிநாதர் நல்லாறு

256537

256537

சுவாமிநாதர் நல்லாறு

(சுவாமிநாதர் நல்லாறு)

11 12 13 14 15 16 17 18 19 20

11 12 13 14 15 16 17 18 19 20

Annai Tayai
அன்னை தயை

(ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள்)

ஆசிரியர்: M. Kanapatip Pillai
தென்புலோலியூர், மு. கணபதிப்பிள்ளை

256537

256537 ✓

விற்பனை உரிமை:

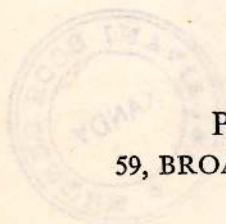
பாரி நிலையம்
59. பீராவே-சென்னை 1.

முதலாம் பதிப்பு: அக்டோபர், 1966.

(C)

(நகலெடுக்கக் க்கிம்வத.)

விலை: ரூபா. 2-50.

PAARI NILAYAM
59, BROADWAY :: MADRAS-1.

சௌந்தரா பிரிண்டர்ஸ், சென்னை-17

பதிப்புரை

கடந்த இருபத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு மேலாகத் தமிழாராய்ச்சியில் ஈடுபட்டு உழைத்து வருகின்ற ஈழநாட்டுத் தமிழ்ப்பேரறிஞர், தென்புலோலியூர், திரு. மு. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள், காலத்துக்குக் காலம், பல்வேறு துறைகளிலும் எழுதிய ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளின் தொகுதி இது. இத்தொகுதியுள்ளே தென்னிந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் ஆராய்ச்சித் துறையில் அறிஞர்களிடையே ஏற்பட்ட ஐயப்பாடு களுக்கும் சிக்கல்களுக்கும் தெளிவு காட்டுகின்ற கட்டுரைகள் பல. அவற்றைத் தொகுத்து வெளியிடுவதற் பெருமை கொள்ளுகின்றோம்.

“திறமான புலமையெனில் வெளிநாட்டார்
அதை வணக்கஞ் செய்தல் வேண்டும்”

என்றார் பாரதியார். அங்ஙனமே, வெளி நாட்டாரும் வணக்கஞ் செலுத்தும் தன்மைவாய்ந்த அவர்களது ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் சில இப்போது தொகுத்து வெளியிடப்படுகின்றன. இக் கட்டுரைகளுள்ளே சில, பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னதாக எழுதப்பட்டவை. நல்லூர், சுவாமி ஞானப்பிரகாசர், டக்தர். தானியேல் யோன் முதலான அறிஞர்களின் கருத்துக்களையும் கொள்கைகளையும் கண்டித்தவை. “அலக்கழிதல்” “கொழு கொம்பு” ஆகிய கட்டுரைகள் இரண்டும் நவாலியூர், பண்டிதர். சோ. இளமுருகனார் ‘வீரகேசரி’ இதழ்களில் எழுதிய சொல்லாராய்ச்சிக் கட்டுரைகளுக்கெதிராக அண்மையில் எழுதப்பட்ட கண்டனங்களாம். உலகத் தமிழாராய்ச்சிக்கே அடிகோலி உரமளித்து வரும் அவர்களுடைய கட்டுரைகளைத் தமிழ் வழங்கும் நல்லுலகம் படித்துப் பயன் பெறுவதாக.

- பதிப்பாளர்.

உள்ளுறை

1. அன்னை தயை	...	5
2. வத்தையும் ஈழநாடும்	...	13
3. அம்முவனார் ஈழ நாட்டவரோ!	...	17
4. பிராகிருதத்தின் தாயும் தமிழே!	...	23
5. சமக்கிருதத்தின் 'களவு'	...	29
6. கோலெழுத்தும் கண்ணெழுத்தும்	...	34
7. கச்சியப்பர் காட்டும் பத்தி நெறி	...	39
8. திருவள்ளுவரின் மரபு	...	49
9. தொல்காவியன்	...	55
10. "கம்பர் கவிக்கு வந்த வினை"	...	71
11. பூவும் மணமும்	...	77
12. "அலக்கழிதல்"	...	82
13. வினையுள் "கமம்" ஆகுமோ!	...	89
14. கொழுகொம்பு	...	95
15. பூவை விடு தூது	...	102
16. அவனும் இவனும்	...	107
17. புதிய இலக்கணம்	...	110

அன்னை தயை

“ அன்னை தயையு மடியாள்
பணியு மலர்ப்
பொன்னி னழகும் புனிப்
பொறையும்-வன்னமுலை
வேசி துயிலும் விறன் மந்
திரி மதியும்
பேசி லிவை யுடையாள் பெண்”

இந்தப் பாட்டின் பொருளைப் பின் பார்க்கலாம்; ஓசையைப் படித்துப் படித்துப் பாருங்கள். இன்பம் பெருக்கும் ஒழுகிய ஓசையையுடையது என்று கூறி விடலாம். செவி வாயிலாக உணரவேண்டிய ஓசை நயத்தை எழுத்தின் வாயிலாக விளக்குவது சாலாது. எனினும், ஒரு சில கூற விரும்புகிறேன். முதலில் “அன்னை”யென்று தொடங்குகின்றது பாட்டு; “தாய்” என்றாலும் “அன்னை” தானே! “தாய்” என்று, ஆசிரியர், ஏன் கூறுது விடுத்தார்? “தாய்” என்று கூறிவிட்டால் தான் பின் கூறப்புகும் “தயை” யின் பண்பை முன்னாக வரும் எழுத்துக்கள் குறியா என்பது அவர்கருத்து. “அன்னை” எனும் பொழுதே மென்னீர்மையும்

மலர்ச்சியும் இரக்கமும் எம்மிடத்தும் இருக்கக் காண்கிறோம். நாம் நினையாமலே யிருக்க, திருத்தக்க தேவர் பாடிய,

“கலையின் பிணைகள் றிடுமென் றுகசிந்
 துலையின் னிழலவ் வயினின் மையினுள்
 நிலையின் னிழரு னதுநின் றுகொடுத்
 துலையும் வெயிலின் றுருகும் முரவோய்”

என்ற பாட்டுகள் போன்றவை எம் மனத்தில் (‘கன்றிடுமென்று கசிந்து’ எனவே இரக்கம் ஒலியுருவாகிப் பாய்கின்றது.) தோன்றும். னகர, மகர, நகரவொற்றுக்கள் இரக்கக் குறிப்பினைக் காட்டுவன என்பது மொழி நூல்-கலை நூல்-வல்லார் துணிபு. இந்தப் பாட்டின், இனிமைக்குக் காரணங்கள் பல. (வல்லொற்று ‘மலர்ப்பொன்’ என்ற இடத்தன்றி வரவில்லை. அங்கும் முன்னாக நிற்கும் மகர லகரங்களும், பின்னாக நிற்கும் னகரவொற்றும், வலிமையைக் கெடுத்து மென்மையைப் பயக்கின்றன.) அன்னை-தயை-பணி-மலர்-பொன்-அழகு-புவி-வன்னம்-உலை-வேசி-துயில்-விறல்-மந்திரி-மதி-பெண் ஆகிய சொற்கள் யாவும் இனிய ஓசை நயத்தனவாகும். இவை யாவற்றையும், யான், ‘எழுத்தாற்றல்’ எனக் கூற விரும்புகிறேன். ‘எழுத்தாற்றல்’ என்றால், செவி உணரும்-ஒலியே உருவாக்கப்பட்ட-எழுத்துக்களிற் கொள்ளப்படும்-கருத்துவன்மை என்க. சொல்லாற்றல் வேறு; அதைப் பின்பார்ப்போம்.

இப்போது, யான் கண்ட உரையைக் கவனிக்கலாம். நீதி வெண்பாவில் உள்ளது இங்கே எடுத்துக் கொண்ட பாட்டு. அதன் ஆசிரியர் பெண்ணுக்கு அமைய வேண்டிய குணங்களை ஆராய்ந்து கூறுகின்றார்.

செய்யுட் குறுப்பாகத் தொல்காப்பியனார் முப்பத்து நான்கு உறுப்புகள் கூறினாரல்லவா? அந்நோக்குப் பற்றி யான் ஒன்றும் கூறப் புகவில்லை. 'கவியிதயம்' எதுவென ஆராய்ந்து காண்பதொன்றே ஈண்டு எடுத்துக் கொண்ட துறையாகும். "பேசில்-ஆராய்ந்து கூறு மிடத்து, அன்னை தயையும்-தாயின் (அன்பு போன்ற) அன்பும், அடியாள் பணியும்-தாசி (அடியவள் புரியும் தொண்டு போன்ற) தொண்டும், மலர் பொன்னின் அழகும்-செந்தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கின்ற திருமகளின் (அழகுபோன்ற) அழகும், புனி பொறையும்-பூமியின் (பொறுமை போன்ற) பொறுமையும், வன்னம் உலை வேசி துயிலும்-அழகு உலைக்கின்ற கணிகையின் (நித்திரை போன்ற) நித்திரையும், விறல் மந்திரி மதியும்-வலிமை பொருந்திய மந்திரியின் (அறிவு போன்ற) அறிவும், (ஆகிய) இவை உடையாள் பெண்-இவைகளை உடையவளே பெண்ணாவாள்" என்பது கூறத்தக்க கருத்துகளிற் செவ்வியதாகும்.

தாயினும் மிக்க அன்புடையர் இல்லையாதலால் "அன்னை தயை" என்றார். ஆயின், தாயின் அன்புக்கு உவமையாக அரசனின் அன்பும் கடவுளின் பேரருளும் குறிக்கப்படுவதுண்டு. தசரதச் சக்கரவர்த்தியைப் பற்றிக் கூறப்புகுந்த கம்பநாடர் "தாயொக்கு மன்பில் தவமொக்கும் நலம்பயப்பில்" என்று கூறுகிறார். "தாயாய் முலையைத் தருவானே தாரா தொழிந்தாற் சவலையாய், நாயேன் கழிந்து போவேனோ நம்பியினித் தான் நல்குதியோ" "என்றும், "அம்மையே அப்பா ஒப்பிலா மணியே அன்பினில் வினைந்த ஆரமுதே" என்றும் "பால் நினைந்துட்டும் தாயினுஞ் சாலப் பரிந்து நீ பாவியேனுடைய ஊனினை உருக்கி உள்ளொளி பெருக்கி உலப்பிலா ஆனந்தமாயதேனினைச் சொரிந்து

புறம்புறந் திரிந்த செல்வமே சிவபெருமானே” என்றும், “தாயிற் சிறந்த தயாவான தத்துவனே” என்றும் அன்புள்ளே அமிழ்ந்திக் கூறுகின்றார் மாணிக்கவாசக சுவாமிகள். திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரோ “தாயினும் நல்ல தலைவர்” என்றும் “தாயு நீயே தந்தை நீயே சங்கரனே” என்றும் கூறுகிறார். அப்பர் பெருமான் “தாயவன் காண் உலகிற்குத் தன்னைப் பில்லாத் தத்துவன் காண்” என்று புகல்கின்றார். “அன்னை தயை” என்று இருப்பதில் “தயை-கிருபை” ஆதலால் “பெண்” எனப் பாட்டின் கடையில் வருவதற்குப் பொருள் “மனைவி” எனல் தகாது; அது பெண்ணாய்ப் பிறந்தாரைப் பொதுவாகக் குறிப்பதாயிற்று என மறுத்தலுமாம்.

அடியவள் போலப் பயபத்தியுடன் தொண்டு செய்தல் வேண்டு மென்பார் “அடியாள் பணி” என்றார். அடியாள்—தாசி, பணிப் பெண். “அடியாள் பணி” என்ற சொற்றொடருக்கு “பணிப் பெண்” (பணிவோடு பேசும் பேச்சுப் போன்ற) பேச்சு” என்றும் “அடியவள் (செய்யும் வணக்கம் போன்ற) வணக்கம்” என்றும் பொருள் கூறினாமாம். “அடியவள் (அணியும் அணிகலன் போன்ற) அணிகலன்” என்றும் பொருள் கூறலாம். கந்தபுராணத்து “நணிய காதலான் முன்கடை நிற்பவர் நலம் பெறப் புனைகின்றோர்” கூடாத மகளி ரென்றும், காசி காண்டத்து “எரி மணிப் பொலம் பூண் சமந் தின்னுயிர்க் குரிய கேள்வ ருவப்ப முன் னெய்துவார், பிரியுங் காலையிற் பெய்கலன் யாவையு மொருவி மாசுட லுண்டிட வைகுவார்” நற்பெண்டிர் எனவும் இருப்பன மேற்கூறப்பட்ட கருத்துக்குத் துணைசெய்வன போலும்.

மாட்சி (அழகும் நல்லிலக்கணங்களும்) பெண்களுக்கு உடைமையாதல் வேண்டுமென்பார் “மலர்ப் பொன்னின் அழகு” என்றார். “திருமகளைப் போன்ற அழகுடைமை, மாட்சிமையுடைமை” யெனினுமாம். “அழகு” எனப்பட்டபோதே — நூலுக்கு உரித்தாய் பத்து அழகுங் கருதப்பட்டவாறு போல-பெண்களுக்குரிய-‘மனைமாட்சி’ ‘கற்பெனுந் தின்மை’ முதலாய-அழகுகள் யாவும் உடன் கருதப்பட்டனவாம். “செம்பொன்னின் (அழகு போன்ற) அழகு எனப் பொருள் கூறலும் சிறப்புடையதாம். பொன்னின் அழகில் “சுடச் சுடர்தல்” தானும் சேர்க்கப்படுவதாகும். “சுடினுஞ் செம்பொன் றன்னொளி கெடாது” என்றார் பிறரும். “மலர்ப் பொன்னின் அழகு-செம்பொன் (போன்றதிதலை) அழகு” எனினுமாம்.

இகழ்வார், பொருமை கொண்டவமதிப்பார், நகைப்பார் யாவரையும் பொறுத்தல் வேண்டுமென்பார், “புவிப் பொறை” என்றார். “அகழ்வாரைத் தாங்கும் நிலம்போலத் தம்மை-யிகழ்வார்ப் பொறுத்த றலை” என்ற திருவள்ளுவனார் கூற்றும் நோக்குதற்குரியது. திருவள்ளுவர் குறள் ஒன்றினைச் சிறிது மாற்ற “இன்மையு ளின்மை விருந்தொரால் வன்மையுள்-வன்மை மடவார் பொறை” என ஆகி, ஆசிரியர் (தேவர்) கருதாத கருத்தொன்று எமது கருத்தை வலியுறுத்த வெளிப்படும்.

அழகால் ஒவ்வொரு கணமும் உலைக்கப்படுவாராய வரைவின் மகளிரைக் குறிக்க “வன்னமுலை” (வன்னம் உலை) என்றார். இனி, “அழகை உலைக்கின்ற” எனினுமாம். நள்ளிரவென்றும் பகலென்றும் பாராது-அழகு உலைக்க-துயிலலு மின்றித் தன்னை அலங்காரஞ்

செய்து தன்னைச் சேர வருபவரைப் பார்த்துக் கொண் டிருப்பதனால் அங்ஙனம் கூறினார். “வன்னமுலை” ஆகு பெயராய்ப் பெண்ணைக் குறித்தது எனவும், அண்மை விளியாதலின் இயல்பாயிற்று எனவும் கூறுதல் தானும் பொருந்துவதாகும்.

நாள் நேரம் பாராமல் தன்னை அலங்கரிப்பதே தொழிலாக் கொண்டு காழகர் வரவை எதிர் பார்த்துத் துயில் குறைத்து விழித்திருப்பாள் வேசி யென்றும், அவளைப்போலத் துயிலல் குறைத்து விழித்திருக்க வேண்டுமென்றுங் கூறுவார், “வேசி துயில்” என்றார். ஆத்திசூடியில் “ஆனந்தலாடேல்” என்றார். “பெருமை சேர் கணவனுண்ட பின்பு தானுகர்த லன்னோன் இரு விழி துயிலிற்றுஞ்ச லெழுதன் முனெழுதல்” பெண்ணி யல்பாக வேண்டும் என்றது திருநெல்வேலிப் புராணம். “தணிநிலுண்டியர் துயில்மிகு மியல்பினர்” ஆகாப் பெண்களென்றது கந்தபுராணம். கணவன் துயில் கொள்ளக் கால் வருடிக்(கணவன் துயின்றால்) கணவன் துயின்ற பின் துயின்று, எழுவதற்கு முன் எழுதல் வேண்டுமென்பர்.

திருவள்ளுவர் பாடிய “அடிசிற்கினியாளே!” என்று தொடங்கும் பாட்டில் பெண், பின் துயில லும் முன்னெழுதலும் தெளிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. திருஞான சம்பந்தப் பெருந்தகையார் “தென்றலா ரடிவருடச் செழுங் கரும்பு கண் வளருந் திருவையாறே” என்கிறார். திரு. தென்றல் (Mr. Southwind என்க) அவர்கள் கால் உருவிக் கொண் டிருப்பக் கரும்பு நித்திரை புகுகின்ற திருவையாறென் பது கருத்து. “மெல்லியன் மகளிர் நல்லடி வருட” என்றது நெடுநல்வாடையும். வேசியர் இன்பத்தைக் கற்புடை மகளிரிடைப் பெறும் இன்பத்துக்கு, ஒரு

போதும், ஒப்பாகக் கூறல் ஆகாது. “நறுந்தா துண்டு நயனில் காலை, வறும்பூத் துறக்கும் வண்டு போல் குவம்” என்றதும் “பயப்பல வாங்கி, வண்டிற்றுறக் குங்கொண்டி மகளிர்” என்றதும் மணிமேகலை. வேசியர் இன்பத்தைப் பெரிதென யாம் எண்ணுவதா? அவரிடைப்பெறும் இன்பமா இன்பம்? எடுத்துக் காட்டு? “வேசி துயில்-பரத்தை(யிடம்பெறும்) சயன இன்பம்” எனக் கொள்ளலாமோ எனின், சாலாது போலும். வேசியர் “பொருள் கொண் டெள்ளுக் கெண்ணெய் போல் அளந்து காட்டிப் பழிபடு போகம் விற்பார் எனவும், “மெய்ப்படு மன்பினூர்போல் விரும்பினூர்க் கருத்துந் தங்கள் பொய்ப்படுமின்பம்” கொண்டார் வேசியர் எனவும் திருவிளையாடற் புராணத்தால் அறிகிறோம். அல்லாவிட்டாலும், நூலாசிரியர் உள்ளன்பும் உயரெண்ணமு மில்லாத வேசியர் சயனகால இன்பத்தைக் குறிப்பாரா? ஒரு பொழுதும் குறியார். திருவள்ளுவநாயனாரே “அன்பின் விழையார் பொருள் விழையுமாய் தொடியா ரின்சொ லிழுக்குத் தரும்” எனவும், “பயன் றூக்கிப் பண்புரைக்கும் பண்பின் மகளிர் நயன் றூக்கி நள்ளாவிடல்” எனவும் வலியுடையக் கூறுகின்றார்.

“பொருட் பெண்டிர் பொய்ம்மை முயக்க மிருட்டறையி லேதில் பிணந் தழீஇயற்று” என்ற ஒப்பில் குறள்-தப்பிற் பொருளைத் தகர்த்தெறியும் பிரங்கி-“வேசிகள் இன்பம்” என்று கருதவும் விடுகின்றிலது. “கொடுப்பாரை விரும்பாது பொருளையே விரும்பும் பொய்ம்மையுடைய முயக்கம், பிணமெடுப்பார் இருட்டறையின் கண்ணே முன்னறியாத பிணத்தைத் தழுவினூற் போலும்” என்றது பரிமேலழகர் உரை. நூலாசிரியர் தாமும் அதையே—‘இருட்டறையின் கண்ணே

முன்னறியாத பிணத்தைத் தழவினாற் போல'த் தழவு வதையே—குறித்தார் எனல் தருமமாகாது.

“வன்கண் குடிகாத்தல் கற்றறித லாள் வினையோ—
டைந்துடன் மாண்ட தமைச்சு” என்பது முதலாகத்
திருவள்ளுவனார் கூறிய யாவற்றையும் சேர்க்க விரும்
புவார் “விறன் மந்திரி மதி” என்றார்.

பெண்ணாய்ப் பிறந்தவர் யாவருக்கும் இங்கு
காட்டப்பட்டன அமைதல் வலியுறுத்துவார் “இவை
யுடையாள் பெண்” என்றார்.

உரை விளக்கம் சிறிது விரிவடைந்து விட்டதோ
என ஐயுறுகின்றேன். விரிந்தாலும் காரியமில்லை;
உரை விளக்கங்கள் சிறிது விரிந்திருப்பதைத்தான்
இன்றைய அறிஞர்கள் விரும்புவார்கள் என்பது எனது
அபிப்பிராயம். நமது பழைய தமிழ் நூல்களெல்லாம்—
விளக்கமான உரைகள் இப்போது எழாமையாலும்
கவனிக்கப்படாது கிடக்கின்றன.

நாமும் நல்ல உரைகளை இயற்றி—நயங்களைக்
காட்டி—எழுதுவதை விட்டு, வெறும் வாயால் “மாம
னாய் வந்து வழக்குரைத்தது” என்றும் “சீமந்தனி
பாவனை” என்றும் பாடமாக்கி—பழங்கதை போலச்—
சொல்லிக் கொண்டிருக்கக் கூடாது; போதாது. நமது
மொழி பரவவேண்டும்; நல்ல வசன நடையில்—
கட்டுரைகளடங்கிய—நூல்கள் தோற்ற வேண்டும்.

**“நாமமது தமிழ் ரெனக் கொண்டிங்கு வாழ்ந்திடுதல்
நன்றோ? சொல்லீர்!
தேமதூரத் தமிழோசை உலகமெலாம் பவுரம் வகை
செய்தல் வேண்டும்”**

வத்தையும் நமநாமும்

“மண்டிணிந்த நிலனும்
நிலனேந்திய விசும்பும்
விசும்புதைவரு வளியும்
வளித்தலைஇய தீயும்
தீமுரணிய நீரு மென்றங்
கைம்பெரும் பூதத் தியற்கை போலப்
போற்றார்ப் பொறுத்தலுந் சூழ்ச்சிய தகலமும்
வலியுந் தெறலும் அளியு முடையோய்
நின்கடற் பிறந்த ஞாயிறு பெயர்த்து நின்
வெண்டலைப் புணரிக் குடகடற் குளிக்கும்
யாணர் வைப்பின் நன்னூட்டுப் பொருந்
வான வரம்பனை நீயோ பெரும
அலங்குளைப் புரவி ஐவரொடு சினைஇ
நிலந்தலைக் கொண்ட பொலம் பூந்தும்பை
ஈரையும் பதினமரும் பொருது களத் தொழியப்
பெருஞ் சோற்று மிகுபதம் வரையாது கொடுத்தோய்
பா அல் புளிப்பினும் பக விருளிணும்
நா அல் வேத நெறி திரியினும்
திரியாச் சுற்றமொடு முழுதுசேண் விளங்கி
நடுக்கின்றி நிலீஇயரோ வத்தை அடுக்கத்துச்

சிறுதலை நவ்விப் பெருங்கண் மாப்பிணை

அந்தி யந்தணர் அருங்கட னிறுக்கும்

முத்தீ விளக்கிற் றுஞ்சும்

பொற்கோட் டிமயமும் பொதியமும் போன்றே” புறம்-2.

—முரச்சியூர் முடிநாகராயர்.

இதன் பொருள்:-மண் திணிந்த நிலனும்-மண் அணுச்செறிந்த நிலமும், நிலன் ஏந்திய விசும்பும்-அந் நிலத்திற்கு மேலே உயர்ந்த வானமும், விசும்பு தைவரு வளியும்-அவ்வானத்தைத் தடவி வரும் காற்றும், வளி தலைஇய தீயும்-அக்காற்றோடு சேர்ந்த தீயும், தீ முரணிய நீரும் என்று-அத் தீயை அவிக்கும் நீரும் என, ஐம் பெரும் பூதத்து இயற்கைபோல-ஐந்து வகைப்பட்ட பெரிய பூதங்களது தன்மைபோல, போற்றார்ப் பொறுத் தலும்-பகைவர் பிழை செய்தால் அப் பிழையைப் பொறுத்தலும், சூழ்ச்சியது அகலமும்-அப் பிழையானது பொறுக்குமளவின தல்லவாயின் அவரைத் தண்டிப்பதற்குச் செய்யும் ஆராய்ச்சியின் விரிவும், வலியும்-அவரை அழிப்பதற்கேற்ற உள வலியும் படை வலியும், தெறலும்-அவற்றைக்கொண்டு அவரை அழித் தலும், அளியும் உடையோய்-அவர் வந்து பணிந்தால் அவர்க்குக் காட்டுகின்ற அருளும் உடையவனே! நின் கடல் பிறந்த ஞாயிறு-உனக்குரிய கடலிலே தோன்றிய சூரியன், பெயர்த்தும்-மீண்டும், நின் வெண் தலைப் புணரிக் குடகடல் குளிக்கும்-உனது வெள்ளிய தலை பொருந்திய திரையையுடைய மேற்குக் கடலிலே குளிக் கும், யாணர் வைப்பின் நன் நாட்டுப் பொருந-புதுப் புது விளைவுகள் இடையறாத ஊர்களையுடைய நல்ல நாட்டுக்கு வேந்தே! வான வரம்பனை-வானத்தையே புகழுக்கு வரம்பாக உடையவன் நீ போலும், பெரும-பெருமானே! நீ -நீ, அலங்கு உளைப் புரவி ஐவரோடு

சினைஇ-அசைகின்ற தலையாட்டமணிந்த குதிரையை யுடைய பாண்டவரைவருடனே பகைத்து, நிலம் தலைக் கொண்ட-நிலத்தைத் தம்மிடத்தே கொண்ட, பொலம் பூந் தும்பை ஈராம் பதின்மரும்-பொன்னு லாகிய போர்ப் பூவாகிய தும்பையை அணிந்த துரியோதனன் முதலாகிய நூறு பேரும், பொருது களத்தொழிய-போர் செய்து போர்க்களத்தில் அழியும் வரையும், பெருஞ் சோற்று மிகு பதம் வரையாது கொடுத்தோய்-பெருஞ் சோறாகிய மிக்க உணவை இரு படைகளுக்கும் கணக்கின்றி வழங்கியவனே! பா அல் புளிப்பினும்- பால் தன் இனிமை யொழிந்து புளித் தாலும், பகல் இருளினும்-சூரியன் தன் விளக்கங் குன்றி இருளடைந்தாலும், நா அல் வேதம் நெறி திரி யினும்-நான்கு வேதத்தின்படி நடைபெறுகின்ற ஒழுக்கம் வேறுபட்டாலும், திரியாச் சுற்றமொடு-வேறு பாடில்லாத சூழ்ச்சியையுடைய மந்திரச் சுற்றத்தோடு, முழுது சேண் விளங்கி-ஒழியாது நெடுங்காலம் விளங்கி, வத்தை அடுக்கத்து-தோட்டங்களுள்ள மலைச் சாரலில், சிறு தலை நவ்விப் பெருங்கண் மாப்பிணை-சிறிய தலையையுடைய மறிகளையுடைய வாகிய பெரிய கண்ணையுடைய மான் பிணைகள், அந்தி-அந்திக் காலத்தில், அந்தணர் அருங் கடன் இறுக்கும் முத்தீ விளக்கில் துஞ்சும்-அந்தணர் செய்யும் கடனாகிய ஆகுதியைச் செய்யும் முத்தீயாகிய விளக் கிற்கு அருகிலே தயிலுகின்ற, பொற்கோட்டு இமயமும் பொதியமும் போன்று-பொற்சிகரங்களையுடைய இமய மலையையும் பொதிய மலையையும்போல, நடுக்கின்றி நிலீ இயர்-நடுக்கமின்றி வாழ்வாயாக” என்றவாறு.

“நடுக்கின்றி நிலீ இயரோ வத்தை அடுக்கத்து” என்ற அடியில், “வத்தை அடுக்கத்து” எனும் பகுதி

யிலுள்ள “வத்தை”-“அத்தை”-“அத்து” அசை நிலை எனவே இது காலவரையும் உரை கூறி வந்தார்கள். ஆயின், மலைச் சாரல்களைக் குறிக்க “அடுக்கம்” என்ற சொல் இலக்கியங்களிற் பயின்று வருமிடங்களிலெல்லாம் முன்வரும் சொல் அதற்கு அடையாகவே வருகின்றது. “மந்தியு மறியா மரன்பயி லடுக்கத்து” (திருமுரு. 42): “மழை விளை யாடுங் கழை வளரடுக்கத்து” (பெரும்-257) “தூர் புகலடுக்கத்து” (மலைபடு. 239): “பலாவமல் அடுக்கம்” (அகநா. 8. 7.) என்னுமிடங்களை நோக்குக.

“செந்தமிழ் சிவணிய” நிலத்தில்-யாழ்ப்பாணத்தை அடுத்திருந்த நிலப் பகுதியில்-வாழ்ந்த முரஞ்சியூர் முடி நாகராயர் தாம் பாடிய பாடலில் எடுத்தாண்ட “வத்தை” என்னுஞ் சொல்லின் பொருளறியாத-“தமிழ் கூறு” நல்லுலகத்தில் வாழ்ந்த-உரையாசிரியர் யாரோ, “வத்தை”யை “அத்தை” யாக்கி, “அத்து” அசை நிலை என முடித்துவிட்டார். உண்மையில், அசை நிலை என்றொரு சொல் வகை இல்லை. பொருள் தெரியாத சொற்களையே அசை நிலை என்றனர் இலக்கணிகள். “வத்தை” என்ற சொல் செந்தமிழ் வழங்கும் யாழ்ப்பாணத்தில் இன்றும் வழக்கிலுள்ளது. “வத்தை” என்ற சொல் சிங்களத்திலும் பயிரீட்டையும் தோட்டத்தையும் குறிக்கும் சொல்லாய் இன்றும் வழங்குகின்றது. பழைய இலங்கை கிழாரான (முடிநாகனார்) முடிநாகராயர் தமது நாட்டில் வழங்கியதான “வத்தை”ச் சொல்லினை எடுத்தாள, அது இந்திய நாட்டினர்க்கு “அத்து” ஆகி, அசைநிலை யாகிவிட்டது. “கமம்” என்ற தனித் தமிழ்ச் சொல்லும் இதுபோலவே விளையுளைக் குறிக்க இலங்கையில் மாத்திரம் வழங்கி வருவது யாம் அறிந்ததொன்று.

அம்முவனார் ஈழநாட்டவரோ !

பழந்தமிழ் நாட்டுப் புலவர்களில், கபிலருக்கு அடுத்தபடியாகப் பெருந்தொகையான பாடல்களைப் பாடியவர் அம்முவனார் எனலாம். இப் பெரும் புலவர் பாடியனவாகக் காணக் கிடைக்கும் எழு நூற்றியிருபத்தேழு பாடல்களுள்ளே, ஒரு நூறு பாடல்கள் ஐங்குறு நூற்றிலே நெய்தற்றிணைப் பாடல்களாக அமைந்திருக்கின்றன. எனினும், இப்புலவர் பெருமானின் வாழ்க்கை வரலாறு சிறிதும் துலக்கமின்றக் கிடக்கின்றது. ஊர் பேர் கூட உள்ள வகையில் அறிந்து தெளிந்து கொள்வதற்குக் கடினமாயிருந்தமையால் ஆராய்ச்சியாளர் அத்திசை நோக்கவும் கூசினர்.

புலவர்கள் தாம் இயற்றியளிக்கின்ற இலக்கியங்களிலே பெரும்பாலும் தம்மைக் காட்டிவிடுகின்றனர், அங்கு மிங்கும் அவர்கள் தம்மையறியாமல் விட்டுச் சென்ற குறிப்புக்கள் அவர்களின் வரலாற்றினை ஓரளவு அறிந்து கொள்வதற்குத் துணைபுரிகின்றன. அப்படி

யான குறிப்புக்கள் சிலவற்றைக்கொண்டு, ஈண்டு அம் மூவனார் வரலாற்றினை உருவாக்க அடியிடுவோமாக.

முதலில், “அம்மூவனார்” என்ற பெயரினை நோக்குவோம். இப்பெயரினை “அம் + மூவன் + ஆர்” என்று பிரிக்கலாம். “அம்” என்னும் சொல் “அழகு” என்னும் பொருள் தரும். “அம் மூவன்” என்னும் பெயரினை—பெயர்நீற்றில் ரகர வொற்றுச் சேர்த்துக் கூறுவது இயையாமையால்—“ஆர்” என்னும் கடைநிலை கூட்டி “அம்மூவனார்” என மரியாதைப்படுத்தினர். “தொல் காப்பியனார்” “கந்த. முருகேசனார்” எனவரும் வழக்குகளைப்போல வழங்கியதென்க.

இனி, “மூவன்” என்னும் பெயரினை எடுத்துக் கொள்வோம். இப்பெயர், காரணம் இலகுவாகத் தெரிந்துகொள்ள முடியாததாய் உள்ளது. எனினும், “மூவன்” என்னும் பெயர் கொண்ட பலர் பண்டைக் காலத்திலே தமிழகத்தில் வாழ்ந்தனர் எனக் கொள்ளுதல் தகும். “மூவன்” என்னும் பெயருடைய புலவரொருவர் பெருந்தலைச் சாத்தனாரைப் பாடப் பெற்றிருக்கிறார். சேரமான் கணைக்கால் இரும்பொறை காலத்திலும் “மூவன்” என்னும் பெயருடைய தலைவனொருவன் குறிக்கப்படுகின்றான்.

“பருவரல் நெஞ்சமொடு பல்படர் அகல
வருவர் வாழ்தோழி-மூவன்
முழுவலி முள் எயிறு அழுத்திய கதவின்
கானலம் தொண்டிப் பொருநன்.....”

எனப் பொய்கையார் பாடியுள்ளார்.

“மூவன் என்பது இயற் பெயர்; மூப்பன் என்னும் சொல்போல்வது. அம்மூவனார் என்பதும் இப்பெயரடி

யாக வருவதே” என்பர் ஓளவை சு. துரைசாமிப் பிள்ளையவர்கள். “முவன் என்று ஒருவருக்குப் பெயரிடக் காரணம் என்ன? மிக மிக முற்பட்ட நாளில், கடவுளுக்கு முருகன் என்றோ, சிவன் என்றோ, இராமன் என்றோ பெயர் ஏற்படாத மிகப் பழங்காலத்தே தம் மக்களைக் குறியிட்டழைக்க வேண்டிய பெற்றோர், பிறந்தவரிசை முறையிலே, ஒருவன், இருவன், மூவன், நால்வன், என்ற எண்ணடியாகத் தோன்றிய பெயரை இட்டு அழைத்திருக்கக் கூடும். சில அரசர் அல்லது வேளிர் குடும்பங்களில் David I, David II, David III என்பன போன்ற பெயர்களை வரிசையாக இட்டதாக வரலாறுகளில் காண்கிறோம். சிந்தனையாற்றல் விரிவடையாத மிகப் பழங்காலத்தே, பண்படியாகவும் பிறவற்றினடியாகவும் பெயர்களைப் படைத்துக் கொள்ளும் ஆற்றலிலாத அக்காலத்திலே, அவ்விதமே பெயரிட்டுப் பின்னர், அறிவாற்றலால் புதுப்பெயர் புனையும் பெற்றியறிந்த பின் அவ்வழக்கம் கைவிடப்பட்டிருக்கலாம்..... ஆதலின், மூன்றாமவனை மூவன் என்று சொல்லலாம் அன்றோ. ஆகவே, நம் அம்முவன் அவர் பெற்றோர்க்கு மூன்றாவது குழந்தையாகப் பிறந்திருத்தல் வேண்டும். மூவன் என்று பெயரிட்டிருத்தல் வேண்டும். இவன் பிறக்குங்காலத்தே கண்கவர் வனப்பினனாய் இருந்ததால், ‘அழகு’ என்று பொருள் தரும் ‘அம்’ என்ற அடைமொழியைச் சேர்த்திருக்க வேண்டும்.” எனக் காரண விளக்கங் காட்டுவர் வித்துவான் சி. இலக்குவனார் அவர்கள். நற்றிணைப் பதிப்பாசிரியர், “அம்மு என்ற சொல்லினின்றும் அம்முவன் என்னும் பெயர் தோன்றியிருக்கலாம்,” என்பர். டாக்டர் மொ. அ. துரை அரங்கசாமி அவர்களோ, “மூப்பன் என்பது

ஒரு குடியினரின் பெயராக இப்பொழுது வழங்கி வருகிறது. அச்சொல்லுக்கு 'முதியவன்' என்பது பொருள். முதியவர்களுக்கும் முதிய பொருளாகிய பரம்பொருள், (முன்னைப் பழம் பொருட்கு முன்னைப் பழம் பொருள்) 'முவன்' என்று அழைக்கப்படுதல் பொருந்துவதே" எனக் கூறிவிட்டு, "தமிழ் எழுத்துக்களில் 'ல' 'வ' என்ற இரண்டு எழுத்துக்களும் ஏறத்தாழ வரிவடிவில் ஒரே மாதிரி இருப்பதனால், ஒன்றற்கொன்று மாறித் தவறாக எழுத நேரிடுவது இயல்பு. எனவே, 'அம்முலன்' என்னும் பெயரே 'அம்முவன்' எனத் தவறாக எழுதப்பட்டிருக்கும் எனக் கருதலாம்." எனக் காட்டுவர். இவை யாவும் சிறிதும் பொருந்தாத கூற்றுக்கள்.

பழந்தமிழ் நாட்டுப் புலவர்களிலே சிலர் தொழிலாற் பெயர் பெற்றவர்; சிலர் உறுப்பாற் பெயர் பெற்றவர்; சிலர் இடத்தாற் பெயர் பெற்றவர். இவ்வகையில் இப்புலவர் பெருமான் இடத்தாற் பெயர் பெற்றவர் என்பது எனது முடிவு. "மு" நாட்டால் (இடத்தால்) பெயர் பெற்றவன் "முவன்" எனக் கொள்வதே சாலவும் பொருந்துவதாகும். இலங்கையர், எல்லப்பர், சிதம்பரம், காசியர், கதிர்காமர், வல்லிபுரம் என இடத்தாற் பெற்ற பெயர்கள் பலவற்றினை யாம் காண்கின்றோம். பழைய தென்னாட்டின் பெயராகிய "சம்பு"த் தீவு கூட, "தம்பு" எனவும் "தம்பர்" எனவும் பழந்தமிழ்க் குடியில் வந்தோர் பெயராக விளங்குவதைக் காண்கின்றோம்.

பழந்தமிழ்ப் புலவர்கள் தாம் பிறந்த ஊரினையே (அகப்பொருளில்) தலைவியின் நலத்துக்கு ஒப்பிட்டுக் கூறுவார்கள். இதனை இலக்கியங்களிலே பரக்கக் காணலாம். குடவாயிற் கீர்த்தனார் என்னும் புலவர்

(அகப் பொருளில்) தலைவியைத் தாம் பிறந்த ஊராகிய குடவாயிலுக்கு ஒப்பிடுகிறார். “தண்குடவாயிலன் னோள்” என்னும் பாடற் பகுதி இதனை வலியுறுத்தும். அவரைப்போலவே, அம்முவனாரும், “வளங்கெழு தொண்டியன்ன இவள் நலம்” (அகநா-10) எனத் தலைவியின் நலத்தினைத் தொண்டிக்கு ஒப்பிடுகின்றார். “துறை கெழு மாந்தையன்ன இவள் நலம்” (நற்றிணை-35) என்ற பாடற்பகுதியில் தலைவியின் நலம்” மாந்தைக்கு ஒப்பிடப்படுகின்றது.

அம்முவனாருக்கு “மாந்தை”யில் நெருங்கிய தொடர்பும் பற்றுதலும் இல்லாவிட்டால், அங்ஙனம் அவர் அதைச் சிறப்பித்துக் கூற நியாயமில்லை. தொண்டி, மாந்தை ஆகிய இருபட்டினங்களும் அக் காலத்தே சேர மன்னர் ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்தன. “மாந்தை” என்னும் பட்டினமானது இலங்கையில் மன்னாருக்கு அணித்தாய், பண்டைக் காலத்துத் துறை முகமாக விளங்கியதொரு பட்டினமாகும். “கடல் கெழு மாந்தை” (நற்றிணை-395; 795) “துறை கெழு மாந்தை” (நற்றிணை-35) என வருகின்ற எடுத்துக் காட்டுகளால் அது கடற்றுறைப் பட்டினம் என்பது தெளிவாகும்.

“குட்டுவன் மாந்தை” என வருவது போல “வெண்கோட்டியானை விறற்போர்க் குட்டுவன், தெண்டிரைப் பரப்பின் தொண்டி” (அகநா-290) என வருவதால் மாந்தையும், தொண்டியும் குட்டுவர்க்கே (சேரர்க்கே) உரிய படினங்களாய் விளங்கின என்பது தெளிவாகிறது. தொண்டி நகர் கடற்கரையிலிருந்தமையால் மேல் நாட்டு யவனர்களுக்கு நன்கு தெரிந்திருந்தது. பெரிப்புளுசு ஆசிரியர் (Author of the Pereplus of the Erythraen Sea). பிளினி, தாலமி முதலான

யவன அறிஞர்கள் இத் தொண்டி நகரினைக் குறிப்பிடுகின்றனர். இலங்கையிலே பழந்துறைமுகமாக விளங்கிய “மாந்தை” பற்றி எல்லோரும் நன்கு அறிவர்.

தொண்டியையும் மாந்தையையும் தலைவியின் நலத்துக்கு ஒப்பாகக் கூறுவதால், அம்முவனார்க்கு இவ்விரு பட்டினங்களுடன் நெருங்கிய தொடர்பும் பற்றுதலும் இருந்ததென்பது தெளிவாகின்றது.

பழைய “மாந்தை” நகர்ப் புலவராக இவரைக் கொண்டு, “தொண்டி” நகரில் வாழ்ந்தார் எனவோ, மணங் கொண்டார் எனவோ, கருதுதல் தக்கதாகும். எனவே, அம்முவனார் ஈழநாட்டினைச் சார்ந்தவர் எனக் கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. “அம்முவனார் ஈழநாட்டவரோ!” என ஆராய்ந்து நிறுவ வேண்டியது அறிஞர் கடனாகும் என்பதைப் பாராயணர்கள் உணர்ந்து கொள்வார்கள் என்பது எனது நம்பிக்கை.

பிராகிருதத்தின் தாயும் தமிழே!

திராவிட மொழிகளின் தாய் தமிழ் என்ற காலம் போய், சமக்கிருதத்தின் தாயை ஈன்ற தாயும் தமிழ் மொழியே என்று கூறும் காலம் இன்று பிறந்திருக்கிறது. அத்துடன் மட்டும் நின்று கொள்ளாமல் உலக மொழிகள் யாவற்றிற்கும் மூல-முதலானதாயும் தமிழ் மொழியே என்ற உண்மை புலனாகத்தக்க வகையில் இன்றைய ஆராய்ச்சியும் இயன்று வருகின்றது; உலக ஆராய்ச்சியாளர்களும் - வையா புரிப் பிள்ளை மரபு தழுவுவோரும் - விரும்பினாலும் விரும்பாவிட்டாலும் - பெரும்பாலும் ஆராய்ச்சியாளர் விருப்பத்துக்கு எதிராகவே-ஆராய்ச்சி அத் திசை நோக்கிச் சென்றுகொண்டிருக்கிறது.

சமக்கிருதம் தமிழ் மொழியின் தாய் எனக் கருதப்பட்டு வந்தது ஒரு காலம். அக்காலம் மாறி, தமிழின் தாய்மையை உணர்ந்து கொண்ட மேலை நாட்டு ஆராய்ச்சியாளர்கள், இன்று தமிழின் தொன்மையையும் விழுப்பத்தையும் ஊன்றி ஆராய்ந்து வரு

கிறார்கள். எனினும், நமது தற்குறி வித்துவான்களும் போலிப் பண்டிதர்களும் தமிழ்ச் சொற்களுக்குச் சமக்கிருத மூலம் காண (மூலம் புறப்படும் வரை) முயல்கின்றார்கள், கண்டும் கூறுகின்றார்கள்.

திருந்திய மொழி

உண்மையில், சமக்கிருதத்துக்கும் அதன் மூலத்தாய் மொழி மொழிகளான பழைய பாளி பிராகிருத மொழிகளுக்கும் மூலத்தாய் மொழி தமிழேயாகும் என நிறுவுவதற்கான சான்றுகள் பல இன்று கிடைத்திருக்கின்றன. வடதிசைத் தாய்மொழிகளெல்லாம் திராவிடக் கலப்புள்ள “பண்படா” ஆரியக் கலவை மொழிகள் என்பது அறிஞர் கருத்தாகும். சமக்கிருதமும் அப் “பண்படா” மொழிகளுள் ஒன்றே. பாளி, பிராகிருத மொழிகளாய்வும், திராவிடச் சொற்களையும் கருத்துக்களையும் கலந்து சமணர்களும் பௌத்தர்களும் வகுத்தமைத்த கலவை மொழிகளேயாகும்.

கி. பி. முன்றும் நூற்றாண்டு வரையிலும், மேலும் கூடுதலான தமிழ்ப் பண்பு ஏற்றப்பட்டுப் புதிதாக அமைக்கப்பட்ட திருந்திய மொழியே “சமக்கிருதம்” ஆயிற்று. “சமக்கிருதம்” என்னும் சொல்லுக்கே “திருந்தியது, நன்கு செய்யப்பட்டது” என்பதே பொருளாகும். உருத்திரடர் என்பார் இயற்றிய காவியாலங்காரத்துக்கு உரை கண்ட நமிசாது என்பார், “பிராகிருதம்” என்னும் சொல்லுக்கு “இலக்கண விதிகளின் கட்டுப்பாடற்ற இயற்கை மொழி” என்றும் “முன்னூளிற் செய்யப்பட்டது” என்றும் பொருள் கொள்ளுகிறார். சமக்கிருதம், பிராகிருதத்தையே தாய் மூலமாகக் கொண்டது என்பதையும், இலக்கிய பண்

யற்றது என்பதையும் ஆராய்ச்சியாளர் எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்வர்.

தனிச் சிறப்பு

“பிராகிருதம்” எனப்படுவது தனிப்பட்ட ஒரு மொழியன்று; ஓரினத்தைச் சேர்ந்த பல மொழிகளை அது குறிப்பதாகும். பாளி, அர்த்த மாகதி ஆகிய மொழிகள் கூட அதனுள் அடங்கி விடுகின்றன. அவற்றுள், மகாராட்டிர நாட்டில் வழங்கி வந்த மகாராட்டிரியும், சூரசேன நாட்டில் வழங்கி வந்த செளர சேனியும், மகதநாட்டில் வழங்கி வந்த மாகதியும் பிராகிருதத்துக்குச் சிறப்புடையனவாகக் கருதப்படுகின்றன. சமக்கிருத நாடகங்களில் விரவி வந்துள்ள பிராகிருதம் பெரும்பாலும் செளரசேனியேயாகும். கி. பி. பதினேழாம் நூற்றாண்டு வரையில் வாழ்ந்த மார்க்கண்டேயர் என்பார், தாம் இயற்றிய “பிராகிருத சருவ சுவம்” என்னும் நூலில் பிராகிருதத்தை பாடை, விபாடை, அபப்பிரமிசம், பைசாசம் எனப் பகுத்துக் கூறுகின்றார்.

“பைசாசம்” என்பதை இங்ஙனம் பகுத்துக் கூறியிருந்தாலும்-பிற பிராகிருத மொழிகளைப் போலக் கருதப்படாமல்-தனிச் சிறப்பு வாய்ந்த ஒரு மொழியாகவும் சமக்கிருதத்துக்கு ஒப்பான மொழியாகவும் கருதப்பட்டு வருவதை எங்கும் காண்கிறோம்.

பேராசிரியர் வையாபுரிப்பிள்ளையவர்கள் கூட, “ஒலியியல்பும் இலக்கணமுமே யன்றி, சொற்கள் பலவும் தமிழுக்கும் பிராகிருதத்திற்கும் பொதுவாயுள்ளன” எனக் (சொற்கலை விருந்து: பக்கம் 90) கூறி, “பிராகிருதத்திற்கும் தமிழுக்கும் தொடர்பு உளதா

256537

என்று ஆராய்தலும் அவசியமாகும். இவ்வாராய்ச்சியை இதுவரை ஒருவரும் நிகழ்த்த வில்லையென்றே சொல்லலாம்” எனக் காட்டுகிறார்கள்; “வடமொழியோடு நெருங்கிய தொடர்புடையன பிராகிருத மொழிகள்” என்பதே அவர்கள் கருத்தாகும்.

சிறப்பான வேறுபாடுகள்

உண்மையில், தமிழ் மொழியுடன் நெருங்கிய தொடர்புடையவையாகவே பிராகிருத மொழிகள் இயன்று வந்துள்ளன. தமிழுக்கும் பிராகிருதத்துக்குமுள்ள வேறுபாடுகள் பல உள்ளன. எனினும், சிறப்பான சிலவற்றை நோக்குவோம்.

(அ) ‘பிராகிருதம்’ எல்லோரும் எளிதாக விளங்கிக் கொள்ளக் கூடிய இலகுவான இலக்கண விதிகளைக் கொண்டது. (சமக்கிருதமோ, கடுமானது; திரிபுமிக்க சொற்களைக் கொண்டது.)

(ஆ) பிராகிருதத்தில் ஒருமை [பன்மை] என இரு எண்களே உள்ளன. (சமக்கிருதத்தில் இருப்பது போல “இருமை” எண் இல்லை.)

(இ) எகர ஓகரங்களில் குறில் நெடில் ஆகிய இரண்டும் (பிற திராவிட மொழிகளில் இருப்பது போல) பிராகிருதத்தில் உள்ளன. (சமக்கிருதத்தில் எகர ஓகரங்கள் இல்லை.)

(ஈ) திராவிட மொழிகளில் இருப்பதுபோல், பிராகிருதத்தில் எகரம் உள்ளது.

(உ) சமக்கிருதத்தில் உள்ள மெய்யெழுத்துக்களின் வர்க்க எழுத்துக்கள் பிராகிருதத்தில் இல்லை;

தமிழில் உள்ளதுபோல் முதல் எழுத்து மட்டும் உண்டு.

(ஊ) ஒரு சொல்லில் வரும் கூட்டு மெய்கள் பெரும்பாலும் ஓரினமாய் அமைந்து இயல்கின்றன.

(எ) உயிரெழுத்துக்களில் சமக்கிருதத்துக்குச் சிறப்பாக வள்ள “ரு” “லு” ஆகிய எழுத்துக்களும் பிராகிருதத்தில் இல்லை.

(ஏ) பிராகிருதத்தில் சொற்களின் ஈற்றில் சில மெய்யெழுத்துக்கள் பெரும்பாலும் வரமாட்டா.

(ஐ) பிராகிருதத்தில் குறிலுக்குப் பின் இரண்டு மெய்களுக்கு மேல் வரமாட்டா.

(இவற்றுள்ளே சில ஒப்புமைகள் பேராசிரியர் வையாபுரிப்பிள்ளை அவர்களே காட்டியவை.)

பிராகிருதத்திலே மிகப் பழைய மொழி “பைசா சம்” என்பர். அம்மொழியிலேயே “பிருகத் கதை” (பெருங்கதை) என்பதன் மூலமாகிய “வட்ட கதா” எனும் நூல் இயற்றப்பட்ட தெனத் தெரிகிறது. அதன் ஆசிரியரான குண்டடியர் தென்னாட்டினர். அவர் கதைப் படிவமும் தென்னாட்டுக்கே உரியது. குண்டடியரின் “பிருகத் கதை”யிலே தமிழ் நாட்டினர்க்கு மிகவும் பிடித்தமான “சுட்ட பழமா? சுடாத பழமா?” எனக் கேட்கும் ஒளவையார் கதையும் வருகிறது. சமக்கிருதத்திலே “மொழிபெயர்ப்பு” வழியாக இக்கதை நுழைகின்றது. மொழிபெயர்ப்பிலே ஒளவையார் கதையில் வரும் “நாவற் பழம்” “மாம் பழம்” என மாறுகின்றது. சுடும் “நாவற் பழம்” இல்லாததால்—ஊதித் தின்னாத “மாம் பழம்” வந்ததால்—திருடிய கள்வன் “கையும் மெய்யுமாக”ப் பிடிக்கப்

படுகின்றான். தமிழ்க் கதையினைத் திருடியவன்
“பொட்டு” வெளிப்படுகிறது !

சமக்கிருதவாணர் தாங்கள் திருடியதையே முடி
மறைத்து இங்ஙனமே பழமை கற்பிப்பது வழக்கம்.
மறைக்காடு-வேதாரணியம் ஆயிற்று; பழமலை-விருத்
தாசலம் ஆயிற்று; தமிழகம்-திராவிடம் ஆயிற்று;
பவளம்-பிரவாளம் ஆயிற்று; மு நாடு-திரிலோகம்
ஆயிற்று; எழு நாடு-சத்த லோகம் ஆயிற்று. இந்த
வகையிலே கட்டப்பட்டவை பல்லாயிரக்கணக்
கானவை. இவைகளைப் போலவே கட்டப்பட்ட கதை
தான் “பிராகிருதம்” சமக்கிருதத்தின் தாய் என
பதும்.

உண்மையை ஆராய்ந்து காணுதல் வேண்டும்.
பிராகிருதத்தின் தாயும் தமிழே ஆகும்.

சமக்கிருதத்தின் 'களவு'!

தமிழ் மொழியிலுள்ள சொற்களை மட்டுமின்றி, தமிழ் மொழிக் கொள்கைகளையும் தமிழ் மக்கள் தொன்று தொட்டுக் கொண்டிருந்த உயர் கருத்துக்கள் உயர்பண்புகள், உயர் கலைகள் ஆகியவற்றையும் சமக்கிருதம் கடன் கொண்டுதான் வளர்ந்திருக்கிறது. ஆனால், தான் கடன் கொண்டதை அத் ஒப்புக் கொள்ள மறுக்கின்றது, தனதே என்று வாதிடவும் முற்படுகிறது. ஆயின், வரலாறும் இன்றைய நெறிப்பட்ட ஆராய்ச்சிகளும் உண்மையை வெளிப்படுத்திக் கொண்டு வருகின்றன. உலகம் “அழிவது” அல்லது “திரிவது” என்ற உண்மையினை உணர்ந்தவர்கள் தமிழர். அந்த உண்மையினை எடுத்தோதுவதற்கு அவர்கள் “மாய்” என்னும் பகுதியிலிருந்து உருவாக்கி “மாய்-ஐ-மாயை” என வழங்கினார்கள். “சாய்-ஐ-சாயை” என வருவதையும் நோக்கலாம் “மாயை, மாயம்” என்னும் சொற்கள் “அழிவு, மயக்கம்” என்னும் பொருள் கொண்டனவாய் இன்றும் இயல்வதை யாம் காண்கின்றோம். “மாயை, சாயை” ஆகிய

சொற்களையே “மாயா, காயா” என ஆக்கி வழங்கிக் கொண்டு, அவை சமக்கிருதச் சொற்கள் எனக் காட்டுவர் சமக்கிருத வாணர். மாயாவாதிகளே இதனைப் பெருவழக்காக வழங்கிச் சமக்கிருதத்துக்குக் கொண்டு சென்றனர் எனலாம். “மாய்” என்ற பகுதியுடன் தொடர்புடையனவாய் விளங்கும் வேறு பகுதிகள் இரண்டு “மா, மால்” என்பனவாகும். அவை “கருமை, மயக்கம்” என்னும் பொருள் தருபவை. திருமால் மாயா உருவினன் என்று பாடப்படுவதனையும், கரிய உருவினன் எனப்படுவதனையும், உமை வடிவினன் என ஒதப்படுவதனையும் ஒருங்கே வைத்துச் சேர்த்து நோக்கினால், சமய அடிப்படைக் கருத்துடைய இவ்வொப்புமைகள் யாவும் தமிழர் கருத்தினின்றும் தமிழ் மொழியினின்றும் தோன்றின என்பது தெளிவாக விளங்கும். பன்மொழிப் புலவர் திரு. கா. அப்பாத்துரைப்பிள்ளை முதலான அறிஞர் கருத்து இது. இவ்வகையாகச் சமக்கிருதம் தமிழ்மொழியிலிருந்து கடன் கொண்ட சொற்களோ பல்லாயிரக் கணக்கானவை. கலாநிதி குண்டேர்டர், கலாநிதி பரோவர் முதலான மேலைநாட்டுப் பேரறிஞர்கள் பலர் இவ்வாறு கடன் கொள்ளப்பட்ட பன்னூறு தமிழ்ச் சொற்களை எடுத்துக் காட்டிவர, எமது நாட்டில் மட்டும் இந்த உண்மையை ஏற்றுக் கொள்வதற்குத் தயக்கம் இன்னும் இருந்து வருகிறது.

பில்கணன் வரலாறு

காசுமீர் நாட்டிலே, சியேட்டகலகனுக்கும் நாக தேவிக்கும் புதல்வனாகப் பிறந்தவன் பில்கணன். சிட்ட ராமன், ஆனந்தன் எனப்பட்ட கவிஞர் இருவர் அவன்

உடன் பிறந்தோர். பில்கணன், இளமைக் காலத்திலேயே தனது நாட்டினைவிட்டு நீங்கி, பிற நாடுகளைச் சுற்றித் திரிந்தான். வடமதுரை, கன்னோசி, பிரயாகை, காசி முதலான நகரங்களுக்கெல்லாம் சென்றான். இந்தியாவின் நடுப் பகுதியிலே ஆட்சி புரிந்து கொண்டிருந்த கருணாதேவன் என்னும் மன்னன் அரசவையிலே சிறிதுகாலம் வரை தங்கியிருந்தான். அக்காலத்திலே, அவன் கங்காதரன் என்னும் கவிஞனை வெற்றி கொண்டான் என்றும், இராமனைக் குறித்து ஒரு கவி இயற்றினான் என்றும் அறியக்கிடக்கின்றது. தாரா நகரத்தை அடைந்து போச மன்னனின் அவையிலே வீற்றிருக்கவேண்டும் என்னும் ஆசை அவனுக்கு ஏற்பட்டதுண்டு. ஆயின், போச மன்னன் இறந்துவிட்டமையால் அது கைகூடவில்லை. எனவே, அவன் தக்கிணத்தை அடைந்து விக்கிரமதித்தன் அரசவைக்கு ஒளியூட்டிக் கொண்டிருந்தான். தன் மீது அளவுகடந்த மதிப்புவைத்திருந்த அம்மன்னனின் வரலாற்றினையே “விக்கிரமங்க தேவ சரித்திரம்” என அவன் எழுதினான்.

தமிழ் நாட்டுத் தொடர்பு

விக்கிரமதித்த மன்னன் முதலாம் குலோத்துங்க சோழன் காலத்தவன். தமிழ் நாட்டுடனே அவனுக்கு நெருங்கிய தொடர்புகள் பல இருந்தன. அக்காரணத்தால் அம் மன்னனின் அரசவைப் புலவனாக விளங்கிக் கொண்டிருந்த பில்கணனுக்கும் அக்காலப் பகுதியிலே தமிழ் நாட்டுடன் தொடர்பு மிகுதியாக ஏற்பட்டிருந்ததென்று ஊகிப்பதிலும் தவறு இல்லை.

விக்கிரமதித்த மன்னனின் அவைக்களப் புலவனாக விளங்கிக்கொண்டிருந்த காலத்திலே பில்கண

னுக்கு ஏற்பட்ட தமிழ் நாட்டுத் தொடர்பு, புதிய இலக்கியக் கருவொன்றினை அவனுக்கு அளித்திருக்கலாம் எனக்கொள்ள இடமுண்டு.

கண்டறியாத களவு

நாடோடிகளாய் வந்த சமக்கிருதவாணருக்கு நாடுகளும் நகரங்களும் அமைத்து மாட மாளிகைகளிலே வாழ்ந்த பழந்தமிழ் மக்களிடையே பரவியிருந்த காதலோ, களவோ கற்போ தெளிவாகப் புலனாகியிராது. பலரை மணக்கும் பான்மை வாய்ந்தவர்கள் அவர்கள். பலர் ஒருவரை மணந்தும் வாழ்ந்ததை அவர்கள் காவி யங்களே சங்கையாக எடுத்தோதுகின்றன. பில்கணன் தமிழிலே தனியொளி காட்டிக் கொண்டிருந்த சுவை மிகுந்த அகப்பொருள் இலக்கியங்களைக் கண்டான். தமிழ் நாட்டுடன் தொடர்பு கொண்டிருந்த காலத்திலே கண்டான்; வியந்தான். சமக்கிருதத்திலே அதைப் போல் போலி செய்ய ஆசை கொண்டான்; செய்து வெற்றியும் கண்டான். அதுதான்—“களவியல் ஐம்பது” எனப் பொருள் தரும் “சௌர பஞ்சாசிகா” என்று சொல்லுதல் தப்பாகாது. தமிழ் மொழியிலுள்ள அகப் பொருள் இலக்கியத்தில் வரும் களவினையே பில்கணன் சமக்கிருதத்தில் எழுதியிருக்கவேண்டும். அதனாலேயே தான் எழுதிய நூலுக்கு “களவு” என்னும் பொருள் தரும் “சௌர” என்னும் சொல்லினையும் சேர்த்துப் பெயர் இட்டான். ஐம்பது சுலோகங்களைக் கொண்டுள்ளதால், அது “பஞ்சாசிகா” எனப் பட்டது. தமிழ் மொழியிலும் இச்சமக்கிருதச் சொல்லானது “சோரம்” எனவும் “சௌரியம்” எனவும் நின்று “களவு” என்னும் பொருள் தரும்.

கோலெழுத்தும் கண்ணெழுத்தும்

ஆதிகாலத்தில் மக்கள் தங்கள் எண்ணங்களை யெல்லாம் சித்திர வாயிலாகவே எழுதினார்கள்.

மனிதனைக் குறிப்பதற்கு மனிதனைச் சித்திரமாக எழுதினார்கள்.

மலையைக் குறிக்க மலையின் உருவத்தைச் சித்திரமாக எழுதினார்கள்.

பிற பொருள்களையும் அவ்வவற்றின் வடிவங்களையுமே சித்திரங்களாக எழுதித் தமது கருத்தை வெளியிட்டார்கள்.

இவ்வாறு எழுதப்பட்ட சித்திர வெழுத்துக்கள், எண்ணங்களை வெளியிடுவதற்குப் பயன்பட்டனவேயன்றி, ஒலி முறையாகப் பேசப்படும் மொழிக்கு நேர் வடிவான எழுத்துக்களாக எழுதிக் கொள்வதற்குப் பயன்படவில்லை. எனவே, பேச்சில் வழங்கப் படுகின்ற சொற்களின் உச்சரிப்புத் தோன்றக்கூடிய வகையில் மனிதன் எழுத்துக்களை ஆக்கிக்கொண்

டான். பொருள்களின் சித்திரங்களாக அமைந்திருந்த எழுத்துக் கூட்டங்கள் படிப்படியாக விடுதலையடைந்து தனித்தனி ஒலிகளைக் குறிக்கின்ற குறியீடுகளாக மாறின. அவையே எழுத்துக்கள்.

தமிழுள்ள எழுத்துக்களை நெடுங்கணக்கு என்று கூறுவதுண்டு. அவ்வெழுத்துக்களைக் கற்பிக்கின்ற ஆசிரியரைக் கணக்காயர் என்பர். யாம் இப்போது எழுதிப் படிக்கின்ற தமிழ் நெடுங்கணக்கு ஆதிகாலந் தொட்டு மாற்றமின்றி இப்படியே இருந்த தன்று. கி. மு. 2000 ஆண்டு வரையில் முற்றிலும் மாறுபட்டதாயிருந்ததென்று இப்போதைய ஆராய்ச்சியால் நன்கு தெளிவாகின்றது.

தொன்மைசான்ற தமிழகத்தில் இயற்றப்பட்ட நூல்களுள்ளே பல அழிந்தொழிந்தன. இன்று எமது கைக்கு எட்டியுள்ள நூல்களுள்ளே மிகப் பழையது தொல்காப்பியமாகும். அந்தத் தொன்மை சான்ற நூல்-மிகப் பழைய தமிழ் எழுத்தான வட்டெழுத்தில் எழுதப்பட்டிருந்த தென்று தெரிய வருகின்றது. வட்டவடிவாய் எழுதப்பட்ட தமிழ் எழுத்துக்கள் வட்டெழுத்து எனப்பட்டன.

தொல்காப்பியம் எழுந்த பழைய காலத்திலே சமக்கிருதத்தின் முதற் பெருங் காப்பியம் எனப்படும் வான்மீகி இராமாயணம் இயற்றப்படவில்லை. சமக்கிருதத்தில் ஒரு வேதம் மாத்திரம் இருப்பதாயிற்று. ஆரியர் இந்திய நாட்டுக்கு வந்தபொழுது எழுத்தெழுதும் முறையை அறியாதிருந்தார்கள். அதன் காரணமாக, அவர்கள் தம்முன்னோர் இயற்றிய வேதப் பாடல்களை-எழுத வழியறியாதவர்களாய்-நெட்டுருச் செய்து பாதுகாத்து வந்தார்கள். அதனாலேதான் வேதம் "எழுதா மறை" ஆயிற்று.

தமிழ்ருடன் ஆரியர் உறவுகொண்டு, தமிழறிஞரின் உதவியைக் கொண்டே, வடமொழி ஒலிகளுக்கு வரினடிவமாகிய எழுத்துக்களை வகுத்துக்கொண்டார்கள். தேவநாகரி, பிராமியிலிருந்து நமது தமிழ் மொழியின் வட்டெழுத்து முறை அமைக்கப்படுவதாயிற்று என்று சிலர் கூறுவர். அது பொருந்தாத கூற்றாகும். வடமொழியிலிருந்து அல்லது பிராமியிலிருந்து தமிழ் எழுத்துக்கள் அமைக்கப்பட்டனவானால், மலையாளம் முதலிய மொழிகளில் உள்ளவாறு போலத் தமிழிலும் எல்லா வடமொழி யெழுத்துக்களும் இருத்தம் வேண்டுமல்லவா? தமிழில் எழுத்துக்கள் ஆக முப்பதேயாகும். அம்மொழிகளிலோ ஐம்பத்தாறு.

“வடமொழியைப்போல் தமிழிலும் எ, ஓ என்பவற்றிற்குத் தனி எழுத்துக்கள் இல்லையாதலின், வடமொழியை யொட்டியே தமிழ் எழுத்துக்கள் ஏற்பட்டன” என்று கால்டுவெல் என்னும் ஆங்கில அறிஞர் கூறியுள்ளார். வரிவடிவங்களைப் பற்றிக் கூறப் புகுந்த தொல்காப்பியனார், மெய் யெழுத்துகளுக்கு இருப்பது போலவே - எகர ஒகரக் குற்றெழுத்துக்களுக்கும் புள்ளியிருந்ததைக் குறிப்பிடுவதனால், அவர் காலத்துக்கு முன்னதாகவே எகர ஒகரங்களுக்குத் தனி எழுத்து வடிவம் இருந்தமை புலனாகின்றது. குறிலின் புள்ளியை நீக்கிவிட்டு, ஏ, ஓ என உருவமாற்றம் செய்தவர் வீரமாமுனிவராவார்

அசோக மன்னன் அனுப்பிய பௌத்த சமயத்துறவிகள் தமிழ்நாட்டுக்கு வந்து பிராமியைப் பரப்பிய காலம் கி. மு. 250 வரையிலாதலால், தொல்காப்பியர் கூறும் எழுத்து வடிவங்களைப் பற்றியனவல்ல என பதும் தெளிவாகும்.

இப்போதைய ஆராய்ச்சியின்படி கிரந்தமும் பிராமியிலிருந்து பிறந்ததென அறிகிறோம். எனவே, தொல்காப்பியர் காலத்துடனொட்டிய காலத்தில், பிராமியோ கிரந்தமோ தமிழை எழுதுவதற்குப் பயன்படுத்தப்படவில்லை யென்பது தெளிவாகின்றது. அக் காலத்தில் எழுதப்பட்ட எழுத்து வட்டெழுத்து என்பதும், அவ் வட்டெழுத்தினையே “கோலெழுத்து” எனவும் “கண்ணெழுத்து” எனவும் பண்டைத் தமிழ் நூல்கள் குறிக்கின்றன.

இங்கு யான் கூறியதான “வட்டெழுத்து” கி. பி. எட்டாம் நூற்றாண்டுக் கல்வெட்டு வரையிலும் காணப்படுகின்றது. எங்ஙனம் பார்ப்பினும் தமிழின் பழைய “வட்டெழுத்து” தமிழரே தமது மொழியினை எழுதுவதற்காகக் கையாண்ட எழுத்து என்பதில் ஐயமில்லை.

உயிரெழுத்து மெய்யெழுத்து என்னும் குறியீடுகள், தமிழிலக்கண நூல்களில் வழங்குகின்றன. தனித்தியங்குகின்ற ஆற்றலை உயிர் என்ற பெயரும், உயிருடன் கூடி நின்றியங்குகின்ற தன்மையை மெய் (அதாவது, உடம்பு) என்ற பெயரும் குறிக்கின்றன. உடலும் உயிரும் போல இரண்டும் கூடியியங்குதலின் உயிர்மெய்யென்றும் பெயர் அமைவதாயிற்று. ஆய்தம் என்பதை நுண்ணிது எனலாம். இது புள்ளிவடிவிற்கு என யாம் அறிவோம். இலக்கிய இலக்கணங்களுள் யாண்டும் காணப்படுதலால் இது தமிழுக்கே சிறப்பாக உரிய ஒலியாகும்.

ஸ, ஷ, ஹ ஆதியிலே தமிழில் இல்லை. திராவிட முதல் மொழியிலும் இவை இருந்ததில்லை யெனப்படுகின்றது. வடமொழிக் கலப்பால் தெலுங்கு முதலாய

மொழிகளில் இவை வழங்குகின்றன. “ஷ” என்பதற்கு “ட” “ச” என்பவற்றுள் ஒன்றை எழுதுவதுண்டு. “ஸ” என்பதற்குப் பதிலாக “த” “ச” என்பவற்றுள் ஒன்றை எழுதுவதுண்டு.

பிற மொழிகளிலிருந்து பெறப்படுகின்ற சொற்களைத் தமிழில் எழுதும்போது, அங்கு வருகின்ற ஒலிகள் தமிழுக்குப் புதியனவாய் இருந்தால், தமிழ் முறைக் கேற்ப அவை மாற்றிக்கொள்ளப்படுவதுண்டு. பிறமொழிச் சொற்கள், தமிழிற் புகும்போது, மெய்களுக்கிடையில் உயிரைப் புகுத்தியோ, மெய்களில் ஒன்றை மற்றொருகத் திரித்தோ-ஒலிப்பதற்கு எளியன ஆக்குவதுண்டு. உதாரணமாக “தத்வ-தத்துவ” என உயிர் புகுந்தும், “அக்ஞானம்-அஞ்ஞானம்” என மெய்திரிந்தும் வருதல் சான்று. ஆங்கிலச் சொற்கள் தமிழிற் புகுத்தப்படும் பொழுதும் இவ்விதமான மாறுதல் ஏற்படுகின்றது, “இங்க்லன்ட்-இங்கிலாந்து” எனவும், “க்றைஸ்ட்-கிறிஸ்து-கிறித்து” எனவும் வருகின்றது.

கச்சியாயர் காடும் யத்தி நெறி

தமிழ்ப் புலவர்கள், கம்பரை-இன்று-கவிச்சக்கர
வர்த்தியென்று புகழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.
ஆனால் கவி வல்ல கம்பரோ-வேறு யாரோ ஒருவரை-
தமது இராமாயண காவியத்திலே புகழ்கிறார்:—

“புவியினுக் கணியாய் ஆன்ற
பொருள் தந்து புலத்திற்குகி
அவியகத் துறைகள் தாங்கி
ஐந்திணை நெறியாவிச்
சவியெனத் தெளிந்து தண்ணென்
றெழுக்கமுந் தாங்கிச் சான்றோர்
கவியெனக் கிடந்த கோதா
வரியிணை வீரர் கண்டனார்.”

—இது கம்பர் பாட்டு.

புவியினுக்கு அமைந்த சிறந்த அணியாகவும்,
ஆன்ற பொருளைத் தருவதாகவும், தேவர் உணவுக்கு
ஒத்த சுவைப் புலங்களிலெல்லாம் படிந்ததாகவும், பல்
வேறு ஒழுக்கத் துறைகளிலும் தத்துவத் துறைகள்

லும் படர்ந்து அரிய பொருள்களையெல்லாம்-எளிதிற்கருத்தைக் கவரும் அழகுடன் வடித்துக் கொடுத்த-தனிப் பெருங் காவிய மொன்றையே கம்பநாடர் இங்கு குறித்துக் காட்டியுள்ளார் என்பது எனது கருத்து.

கக்சியப்பர் பாடிய தனிப் பெருங் காவியமான “கந்த புராணம்” கம்பர் காலத்துக்கு முற்பட்டது. வடமொழிக் காந்த புராணத்தின் ஒரு பகுதியாகிய சங்கர சங்கிதையிற் கூறப்பட்ட முருகக் கடவுள் வரலாற்றினைத் தமிழிலே கூறுவது. சிந்தாமணி ஏற்பட்ட காலத்திலேதான் இதுவும் இயற்றப்பட்டதென்பது இன்றைய ஆராய்ச்சியாளர் துணிபு.

கம்பருக்கு-வடமொழி நூல்களை-தமிழிற் பெயர்த்தியற்ற வேண்டும் என்ற ஆசை இருந்திருத்தல் வேண்டும். அதன் காரணமாகவே அவர் இராம கதையைப் பாடினார். அவருக்குக் காந்த புராணத்தையும் தமிழிற் பாடவேண்டுமென்ற தனியாசை இருந்திருத்தல் வேண்டும். அல்லாவிடில், அவர் “காந்தபுராண மென்னும் கடலைக் கச்சியப்பன் என்னும் களிறு புகுந்து கலக்கிற்று” என்று கூறுவாரா? ஒரு பொழுதும் கூறமாட்டார். அவர் காலத்துக்கு முன்-புவியினுக் கணியாய் - ஆன்ற பொருள்தந்து - புலதிற்றுகி - அவியகத் துறைகள் தாங்கி - ஐந்திணை நெறி அளாவி-சவியுறத் தெளிந்து-தண்ணென்று - ஒழுக்கமும் தழுவிய கவி - விருத்தப்பாவினாலியன்ற காவியம் - எதுவும் எழவில்லை. எனவே, கம்பர் குறித்துக் காட்டியது கச்சியப்பர் பாடிய கந்தபுராண காவியத்தையே என்பதற் சிறிதேனும் ஐயம் எழுவதற்கு இடமில்லை.

கம்பரும் போற்றிய கச்சியப்பர்-காட்டுகின்ற பத்தி நெறியினை-கந்தபுராணத்திலிருந்து சிற்சில

பகுதிகளை எடுத்து-ஒதி-காதினாற் பருகி-உள்ளத்
துக்கும் சுவை தருகின்றனவோ என்று “சுவை” பார்ப்
போம். அவை, “சிந்தைக் கினிய செவிக்கினிய”
என்றுதான் கூறவேண்டும்-பார்ப்போம்.

ஒரிடத்தில், கடவுள் வணக்கம் செய்கிறார் அவர்.
ஒதுங்கள்:

“ஊரிலான் குணம் குறியிலான்
செயலிலான் உரைக்கும்
பேரிலான் ஒரு முன்னிலான்
பின்னிலான் பிறிதோர்
சாரிலான் வரல் போக்கிலான்
மேலிலான் தனக்கு
நேரிலான் உயிர்க் கடவுளாய்
என்னுளே நின்றான்.”

கச்சியப்பருடைய உபாசனா தெய்வம் முருகக்
கடவுள். ‘காயமே’ கோவிலாக வைத்துக் கடவுளைக்
கட்டிவைக்கின்ற தன்மையை இப்பாடல் காட்டு
கின்றது. ஊரிலாதவனாய்-குணங்குற் இலாதவனாய்-
செயலலிதாதவனாய்-பிறிதொரு சாரிலாதவனாய் - வரல்
போக்கிலாதவனாய் - தனக்கு மேலிலாதவனாய் - நேரி
லாதவனாய்-உயிர்க் கடவுளாய் நிற்கின்றான், கடவுள்
எனும்போது எழுகின்ற சுவை-யாமெல்லோரும் தேடிச்
சுவைக்கின்ற சுவை - இலக்கியங்களிலே - காவியங்
களிலே அருகிக் காணப்படும் சுவையாகும்.

கந்த புராணத்தைப் பாடியருளிய கச்சியப்பர்,
நாடு நகரங்களைப் பற்றியும் பாடுகிறார். அவர் பாடிய
பாடல்களிலே “பத்திச் சுவை”-நாங்கள் அங்கலாய்க்
கும்படியாக-நனி சொட்டிக் கொண்டிருக்கிறது. அவரு
டைய பாடல்களிலே-வருணனைகளிலே-கடவுட் பற்றை

வளர்க்கின்ற அரிய உண்மைகளும், அடியார் சரித்திரங்களும், உயர்ந்த நீதிகளும் பொதியப்பட்டுக் கிடக்கின்றன. மழை பெய்வதற்கு அறிகுறியாக முகில்கள் வந்து படிந்து-ஒரு மலை மேற் கிடக்கின்றன. அதை விவரிக்கப் புகுந்த கச்சியப்பருக்கு, கண்ணப்ப நாயனாரின் நினைவு வருகிறது. பாருங்கள்:

“பூட்டு கார்முகந் தன்னெடுந்
தோன்றிய புயல் வா
பூட்டு தண்புன் னந்தியங்
கிரிமிசை யுதத்தல்
வேட்டு வக்குலத் துண்ணார
மஞ்சனம் விமலற்
காட்டு கின்ற தோர்
தனிச் செயல் போன்றுள தன்றே”

என்கிறார். வானவில்லுடன் தோன்றிய முகில் தன்னுடைய வாயிலிருந்து, குளிர்ந்த நீரினை-நந்திமலைக்கு மேலே சொரிகின்றது. அது-கச்சியப்பர் கண்ணுக்கு அருளுரம் பெற்ற மனக்கண்ணுக்கு-வில்லைத்தாங்கிய கையினோடு கண்ணப்ப நாயனார் தனது வாயிலிருந்து நீரைச் சிவலிங்கத்துக்கு மேலே சொரிந்தது போலத் தோற்றுகிறதாம்.

நந்திமலைக்குச் சிவலிங்கமும்-முகிலுக்குக் கண்ணப்ப நாயனாரும்-கை வில்லுக்கு வானவில்லும்-பொருந்தி உவமைகளாகின்றன. சேக்கிழார் சுவாமிகள் கண்ணப்பர் “அன்பினை உமிழ்ந்தார்” என்றே கூறி விட்டார். அதன் காரணமாகத்தான் மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் அவரை-சிவபெருமாளை “அன்பினில் விளைந்த ஆரமுதே” என்று கூறுயிருக்கவேண்டும். அல்லாவிட்டால், அன்பினிலே கிடந்து விளையத்தக்கதாக-அவ்வளவு அதிகமான அன்பினை-சிவபெருமாண்

வேறு எங்குமே பெற்றிருக்க முடியாது. சுடலையாடிப் பித்தனல்லவா அவர்!

வேறுமொரு பாடல், அதனையும் கவனியுங்கள்:

“உதிருகின்ற சிற்றுண்டி கொண்
 டொலிபுனற் சடைமேன்
 மதுரை நாயகன் மண்சுமந்
 திட்டமா நதியின்
 முதிரு முத்தமிழ் விரகன
 தேடென மொய்ம்மீ
 னெதிர் புகுந்திடப் போவது
 பாலியா மியாறு”

பாலியாற்றிலே மீன்கள் எதிரேறிச் செல்வதனைக் குறிக்கின்றார். ஆற்றில் மீன்கள் எதிரேறிச் செல்வது, அவருடைய மனக்கண்ணுக்கு, சம்பந்த சுவாமிகள் சமணருடன் வாதாடியபொழுது-அவர் விட்ட ஒரு ஏடு ஆற்றில் எதிரேறிச் சென்றதுபோலவே இருக்கின்றது. மதுரை நாயகனாகிய சிவபெருமான்-தனது திருமுடியிலே வைத்து மண் சுமந்து போட்ட இடம்-பாலியாறு என்பதையும் கூறுகிறார் ஒரேயடியாக. அவர் காட்டும் உவமைகளால் “பத்தி” ஊறிய தன்மைதான் தெரிகிறது.

இன்னொரு பாடலையும் யாம் நோக்கலாம்:

“பாட்டிய லளிமுரல் பதுமக் கோயிலில்
 நாட்டிய நிமலன்மு னந்தி நீரிடை
 மாட்டிய பல்பெருஞ் சுடரை மானுமாற்
 கோட்டுயர் தடந்தொறும் குவளை பூத்தவே”

குளத்திலே தாமரை மலர்கள் விளங்கிக் கொண்டு இருக்கின்றன. அம்மலர்களை வருணிக்கத் தொடங்கிய

கச்சியப்பருக்கு அம்மலர்கள் திருவாரூரிலே-சிவபெருமானது திருமுன்னிலையில் - நமிநந்தியடிகள் ஏற்றிவைத்த விளக்குகள் போலத் தோற்றுகின்றன.

சூரனும் தம்பியரும்-தமது குருவாகிய சுக்கிராசாரியாரிடம்-உபதேசம் பெற்றுக்கொண்டு யாகஞ்செய்யத் தொடங்கினார்கள். பூதங்கள், காளிகள், வயிரவர்கள், பேய்களுக்குப் பலி கொடுத்தபின்—தன் தம்பியரைப் பக்கங்களிலுள்ள குண்டங்களிலே யாகஞ்செய்யும்படி வைத்துவிட்டு-சூரன் நடுக் குண்டத்திலே சிவபெருமானை நினைத்துத் தவஞ்செய்யத் தொடங்கினான். பதினாயிரம் ஆண்டுகள் கழிந்தும் சிவபெருமான் எழுந்தருளி வந்தாரல்லர். சூரன்-ஆகாயத்திற் சென்று-தன்னுடைய உடலிலுள்ள தசையை வாளினால் வெட்டி அனியாகச் சொரிந்தான். வெட்ட வெட்ட, தசையானது உடலில் வளர்ந்து கொண்டேயிருந்தது. எனினும், சிவபெருமானின் தரிசனம் கிடைக்கப் பெறவில்லை. சூரன், “இனி இறப்பதுதான் சரி” என்று வச்சிர கம்பத்திலேறி, அதிலிருந்து குதித்துப் பொடியானான். சூரனின் தம்பி சிங்கமுகன் இதைக் கண்டு பதைத்தான்; விம்மினான்; அழுது புலம்பினான்; தனது தலைகளை வெட்டி அக்கினியில் ஏறிந்தான். தலைகள், திரும்பத் திரும்ப, முளைத்துக் கொண்டேயிருந்தன. உடனே, சிங்கமுகனும்-சூரபதுமன் செய்ததுபோல்-நெருப்பில் விழுந்திறக்க உறுதி கொண்டு-ஆகாய மார்க்கமாகச் செல்ல நினைத்தான்.

அப்பொழுது-ஒரு கிழவன்-பிராமண வயோதிகர்-அவ்விடத்துக்கு வந்தார். ஏன் சிவபெருமானே-தான் முன் சுந்தரரை ஆட்கொண்ட பொழுது கொண்டருளிய பிராமண வடிவத்துடன்-எழுந்தருளி வந்தார். கச்சியப்பர் அப்படியே சொல்லுகின்றார்; பாருங்கள்:

“கண்டக் கறை மிடற்றுக்
 கண்ணுதலோன் சுந்தரனை
 விண்டு முதலோர் வியப்பவே
 வெண்ணெயிலாட்
 கொண்ட தொரு பனவக்
 கோலந்தனைத் தரித்துத்
 தண்டு மொருகை
 தனிலுன்றி வந்தனனே”

என்று கூறுகிறார்.

நஞ்சுண்டதினால் கண்டங் கறுக்கப் பெற்றவர்—
 நெற்றியிலே கண்ணுள்ளவர்—முன்னே சுந்தரமூர்த்தியை
 ஆட்கொள்வதற்காக ஒரு ‘கிழப் பிராமண’ வடிவங்
 கொண்டு வந்தாரே—அவர்—அந்தச் சிவபெருமான்—
 அதே பழைய வடிவத்தைப் போட்டுக்கொண்டு கையில்
 ‘பொல்லும்’ பிடித்துக்கொண்டு—தள்ளாடித் தள்ளாடி
 வருகிறார்—வந்துவிட்டார்.

இப்படி—இப்படி எடுத்ததற்கெல்லாம் யாரோ ஒரு
 அடியவரைப் பற்றிச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் கச்சி
 யப்பர் பத்தி நெறியைத்தான் தனது தனிப் பெருங்
 காப்பியம் முழுவதும் பரப்பியிருக்கிறார்.

வீரவாகு தேவர், முருகக் கடவுளின் தூதனாக,
 தூரபதுமனிடம் செல்லுகின்றார். முருகக் கடவுளின்
 பெருமையை எடுத்துக் கூறி—தேவர்களைச் சிறையிலி
 ருந்து நீக்கிவிடு—நீ நெடுங்காலம் வாழ்வாய்—என்று
 கூறுகிறார். தூரபதுமன் சிரித்து விட்டு,

“மேலையாயிரத் தெட்டெனு
 மண்டமும் வென்றே
 ஏலுகின்றதோர் தனியிறை யாகிய
 வெனக்குக்

கோல வாலெயி நின்னமுந்
தோன்றிலாக் குதலைப்
பாலனே கொலா மினையன
புந்திகள் பகர்வான்”

என்று பழிக்கிறான்.

“சரியான காரியம்! நானே ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்கனையும் வென்று, தனிநாயகமாக விளங்குகிறேன். எனக்குப் புத்தி புகட்டுவதற்கு, இப்போது, புதிதாக ஒருவர் முளைத்திருக்கிறார். நேற்றுப் பிறந்தவர். பல் கூட இன்னமும் சரியாக முளைக்கவில்லை. அவர்தான் அழியா வரமும் வச்சிர யாக்கையும் பெற்றிருக்கும் எனக்குப் புத்தி புகட்ட வெளிக்கிட்டிருக்கிறார்” என்று பரிகசிக்கிறான்.

வீரவாகு தேவர், முருகப் பெருமானின் பெருமையினைக் கூறி, நீ பெற்றது எம்மட்டு என்று வினவுகிறார்.

“ஏதமில் புவி யண்டங்கள்
பெற்றன மென்றே
பேதை யுன்னினை சிறிதவன்
தன்னருள் பெறுவோர்
பூத மைந்தினு மேனைய
திறத்தினும் புறத்து
மீதுமா மண்டங்க ளெவற்றிற்கும்
வேத்தியல் புரிவார்”

என்கிறார். வீரவாகு தேவர் கூறுவதென்ன? கச்சியப் பரே கூறுகிறார்:

“பிருதுவிக்குரிய ஆயிரகோடி அண்டங்களுட் கோடியில் ஒரு பாகமாகிய ஆயிரத்தெட்டண்டங்களை

உடைமையால் உன்னை நீ ஒரு பொருளாக மதித்தாய். உனக்கு அறிவு கொஞ்சம் மட்டுத்தான். முருகக் கடவுளுடைய திருவருளில் ஒரு சிறிது பெற்றுக் கொண்டவர்கள்—பிருதுவிக்குரிய ஆயிர கோடி அண்டங்கள்—மற்றைய நான்கு தத்துவங்களுக்குமுரிய அண்டங்கள்—அசுத்தமாயையிலுள்ள எஞ்சிய பத்தொன்பது தத்துவங்களுக்குமுரிய அண்டங்கள்—மிச்சிரமாயையில் உள்ள ஏழு தத்துவங்களுக்குமுரிய உலகங்கள்—அவற்றுக்கு மேலாய சிவதத்துவங்கள் ஐந்திலுமுள்ள புலனங்கள்—எல்லாவற்றுக்கும்—தனி அரசராக விளங்குவர்” என்றெல்லாம் கூறுகிறார்.

இப்படியாக, முருகக் கடவுளைத் தூற்றிய தூரபதுமன்—போரின் இறுதியில்—முருகக் கடவுள் சிறிது நல்லுணர்ச்சி அளிப்ப,

“சூழதல் வேண்டுந் தாள்க டொழுதிடல்
வேண்டு மங்கை
தாழதல் வேண்டுந் சென்னி
துதித்திடல் வேண்டுந் தாலு
வாழதல் வேண்டுந் தீமை
யகன்றுநா னிவற்கா ளாகி
வாழதல் வேண்டு நெஞ்சந் தடுத்தது
மான மொன்றே”

என்று பாடுகிறான்; பரவசமடைகிறான்.

தீமைகளையே செய்து கொண்டிருந்தவரானாலும் முருகக் கடவுளின் திருமுன்னிலையை அடைந்தால், குற்றங்கள் நீங்கி மேலான பதவியை அடைவாரென்பது ஆராய்ந்தறிய வேண்டுமா? என்று கச்சியப்பரே கேட்கிறார்:

“தீயவை புரிந்தா ரேனுங் குமரவே
 டிருமுன் னுற்றால்
 தூயவ ராகி மேலைத்
 தொல்கதி யடைவ ரென்கை
 ஆயவும் வெண்டுங் கொல்லோ
 வடுசம ரிந்நாட் செய்த
 மாயையின் மகனு மன்றே
 வரம்பிலா வருள்பெற் றுய்ந்தான்”

இதுதான்—“கச்சியப்பர் காட்டும் பத்தினெறி”

திருவள்ளுவரின் மரபு

இந்த நூற்றாண்டு கண்ட ஒப்பற்ற தனி மணி விளக்கம் அணைந்துவிட்டது! நிற வேறுபாடு, இன வேறுபாடு நோக்காமல், நொந்த மக்களுக்கெல்லாம் ஓயாது உதவியளித்துக் கொண்டிருந்த உணர்ச்சி மிக்க கைகள் ஓய்ந்து விட்டன. கண்ணோட்டம் நிறைந்த நாகரிகக் கண்ணிணைகள் ஓட்டமின்றி மரத்து விட்டன. அருள் மொழிகளை அள்ளி யள்ளிப் பொழிந்து கொண்டிருந்த அமுத வாயும் அன்பு கலந்த மொழிகள் வழங்குவதை நிறுத்திவிட்டது. தாம் போதனை செய்தவற்றையெல்லாம் சாதனையிலும் காட்டிவந்த பேரருளாளர் மறைந்து விட்டார். மாந்தருக்குள் மாசு மறுவற்ற மாணிக்கமாகத் தனிச்சுடர் காட்டித் திகழ்ந்த மகாத்துமா சுவைச்சர், தமது தொண்ணூறாவது வயதில், தென்னாபிரிக்காவிலுள்ள இலம்பரீன் நகரத்திலே தாம் தொடங்கி நடாத்திவந்த வைத்தியசாலையிலேயே காலமாறார். அவர் பிரிவினை நினைந்து நினைந்து இன்று உலகம் முழுவதும் கண்ணீர் வடித்துக்கொண்டிருக்கின்றது. கீழைத் தேயத்தினைச் சார்ந்த வேற்று நாட்டு மக்களாகிய நாங்களும் அவர்

பிரிவினை நினைத்துக் கவல்கின்றோம். உண்மையில், அவர் பிரிவு ஈடு செய்ய முடியாத பேரிழப்பு என்பதில் எவர்க்கும் ஐயம் எழ இடமில்லை.

வாழ்க்கை

1875-ம் ஆண்டு சனவரி மாதம் 14-ம் திகதியன்று, அக்காலத்திலே சருமானியப் பேரரசின் பகுதியாய்க் கிடந்த அல்சேசுப் பிரதேசத்திலே கெய்சர்சுபேக்கு என்னும் சிறுககரிற் பிறந்தவர் சுவைச்சர். இரு மரபுந் தூய மதபோதகர்கள் மரபில் அவர் தோன்றியமையால் இளமைக்காலந் தொடங்கியே அவரது வாழ்க்கை சமய வாழ்க்கையுடன் பிணைந்ததாக இருந்தது. குடும்பச் சொத்தெனக் கொள்ளப்படத்தக்க இசைக் கலையிலும் இளமைக் காலந் தொடங்கியே ஈடுபட்டிருந்தவர் அவர். அந்த ஈடுபாடு அவரை இளமைக் காலத்திலேயே இசைக் கலையில் ஒரு விற்பன்னராக்கிவிட்டது. இசைக் கலையிற் சிறந்து விளங்கிய அவர் தமது ஆராய்ச்சித் திறத்தால் பாய்க்கு என்பாரின் இசை விழுப்பம்பற்றி எழுதிய நூலானது இன்று எல்லோராலும் பெரிதும் பாராட்டப்பெற்று வருகின்றது. அவர் இயற்றிய மத போதக ஆராய்ச்சி நூல்கள் அவரது பண்பட்ட தத்துவஞான வளத்தினை எடுத்துக்காட்டுகின்றன. இசையிலும் தத்துவ விசாரணையிலுமே மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டிருந்த அவர், மருத்துவராகவும் அறுவை வைத்தியராகவும் தேறிப் பணியாற்றத் தொடங்கியமை உண்மையிலேயே ஒரு புதுமையாகும். நாகரிகம் மிக்க தேயத்திலே சகல வகைச் சௌகரியங்களும் மிகுந்த வாழ்வில் ஊறிய அவர், இருட்கண்டமென ஒதுக்கப்பட்டதும் வெகு தொலைவிலுள்ளதுமான தென்னாபிரிக்காவிலே—நடுக்காட்டிலே—விடையூ

ழியத்துடன் வைத்தியமும் புரிந்து கொண்டிருக்கக் கருதியது அவரது பணி விருப்புப் பாங்கினைக் காட்டுவதாகும். அவர் அநாகரிக மக்களான ஆபிரிக்க மக்களிடையே புரிந்த பயன் கருதாத் தொண்டுகள் யாவும் ஆபிரிக்க வரலாற்றிலே பொன்னெழுத்துக்களாற் பொறிக்கப்பட வேண்டியவை.

இந்தியாவின் கருத்து முறைகள்

இவை யாவற்றையும் விட எங்கள் கருத்தைக் கவர்வதாய் அவர் இயற்றிய பெரும் பணி, “இந்தியாவின் கருத்து முறைகளும் அவற்றின் வளர்ச்சியும்” என அவர் இயற்றியளித்த தத்துவ ஆராய்ச்சி நூலாகும். அந் நூல் 1935-ம் ஆண்டிலே வெளியிடப்பட்டதாகும். அந் நூலகத்தே அவர் வள்ளுவர் மரபின் அடிச்சுவட்டினைக் கண்டு தெளிக்கும் பான்மை உண்மையிலேயே போற்றப்பட வேண்டியதாகும். இதனை, பன்மொழிப் புலவர் கா. அப்பாத்துரைப் பிள்ளையவர்கள் நயம்பெற எடுத்துக் காட்டுகின்றார்கள்:

“வள்ளுவர் புகழின் மறை திறவை—மருமத்தையே தமிழர் எவரும் இதுவரை கண்டுணர்ந்ததில்லை. காண முயன்றதில்லை என்றால் தவறாகாது. ஏனெனில் நூல்களென்னும் கோடானுகோடி மின்மினிகளிடையே அதை ஓர் ஒளிமிக்க மின்மினியாகத்தான் அவர்கள் கருதிவந்துள்ளனர். மின்மினிகளுக்கு ஒளிதரும் ஒளிகளுக்கெல்லாம் ஒளியான கதிரவன் அவர் என்று தமிழர் எவரும் கருதியதில்லை. அதுமட்டுமன்று, தமிழகம் சூழ்ந்த நாடுகளில் உள்ளவர்களோ, தமிழகத்தில் வந்து தங்கி, தமிழும் தமிழரும் உணர்ந்து,

தமிழாராய்ந்த மேலைநாட்டு அறிஞரோகூட இதைக் கண்டுணரவில்லை. தமிழே அறியாது, தமிழகமே காணாது, சருமன் மொழியிலுள்ள ஏதோ ஒரு தொலை மொழிபெயர்ப்பு மூலமே திருக்குறளைப்பற்றி அறிந்த தொலைநாட்டு உலகப் பேரறிஞர் ஒருவருக்கே அம் முழுப்பெருமை உரியது. அவர்தான் ஆல். விரட் ஷ்வைட்ஸர் என்னும் ஜெர்மானிய அறிஞர்.”

“சமயாசாரியர்களான சங்கரர், இராமானுஜர், இராமானந்தர் ஆகியோரின் கருத்துக்களுக்கும் இராம கிருஷ்ணர், விவேகானந்தர், காந்தியடிகள் ஆகிய அருளாளர்களின் பண்புகளுக்கும் மூலமுதலைச் சமக்கிருதத்திலோ வேறு பிற மொழிகளிலோ உள்ள எந்த நூலிலும் காண முடியாது. அவை யாவும் திருவள்ளுவரின் திருக்குறள் வகுத்த விழுமிய மரபில் வந்தவையாகும்,” எனப் பேரறிஞர் சுவைச்சர் திருக்குறள் மரபினைத் தனி மரபாகக் குறிக்கின்றார்.

உண்மையில் வேத ஆரியரைத் தென்னாட்டில் எதிர்த்த புத்த சமண அலைகள் “தென்னவன்” எனப் போற்றப்படும் இலங்கைத் தமிழ் மன்னன்—இராவணன்—மரபில் எழுந்து வளர்ந்தவை எனக் கூசாமற் கூறலாம். திருக்குறள் வடிவில் உருவாகிப் பரந்த கொள்கைகளும் ஐயமேயில்லாதபடி இராவணன் மரபில் வந்தவை. பேரறிஞர் சுவைச்சர் குறித்த தனி மரபு உண்மையில் இராவணன் கண்ட தமிழ் மரபே யாகும். ஆதித் தமிழர் நிலமாகிய இலங்கையிலே இந்த அருமரபு எழுந்தது என்பதற்கு ஆதாரங்கள் பல உள்ளன.

போதி மாதவன் ஆகிய புத்தர் பெருமான் இலங்கையிலே காட்சியளிப்பதற்கு முன்னதாகவே—

விசயன் எனப்படும் மன்னன் இலங்கைக்கு வருவதற்கு முன்னே, பன்னூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்—கி. மு. 2387-ம் ஆண்டளவிலே—இராவணன் எனப்பட்ட இலங்கை மன்னன்—தென்னவன்—இந் நாட்டிலிருந்து ஆட்சி புரிந்திருக்கிறான். மு நாட்டினையும் ஏழ் நாட்டினையும் முடிசூடி ஆண்டிருக்கிறான்.

இராவணன் தமிழ் நாட்டு மன்னன்; புலத்திய முனிவரின் வழி வந்தவன்; இயக்கன்; நாக பரம்பரையினன்; சிவ நெறிச் செல்வன்; தமிழ்ப் பண்பாடு மிக்கவன். அக் காரணத்தினாலேதான் இலங்கையிலுள்ள மிகப் பழைய திருக்கோவில்கள் யாவும் சிவன் கோயில்களாக அமைந்திருந்தன. அன்பும் அருளும் சார, அறத்தின் அடிப்படையில், ஆரியரின் வேள்வி முறைகளையும் உயிர்களைக் கொன்று குவிக்கும் ஆரியர் யாகங்களையும் முதன்முதலில் எதிர்த்த தனித் தமிழ் மன்னன் இராவணனே ஆவான். அவனுடைய ஆட்சியிலே, ஆரியரின் கொடிய வேள்விகளை அழிக்கப் பெண்டுகள்கூட முன்னணியில் நின்று உழைத்ததாக இராமாயணமே கூறுகின்றது. சமண சமயப் புராணமாகிய பதம புராணமே இதற்கு விளக்கம் அளிக்கின்றது.

அந்தப் பழைய காலத்திலேயே, ஆரியர் புரிந்த வேள்விகளை எதிர்த்து நின்ற செம்மைச் சிவநெறியொன்று இலங்கையிலே முளைத்து வளர்ந்திருக்கின்றது; நிலத்தில் ஊறிச் செழித்திருக்கின்றது. அதனாலேதான், வான்மீகியாரின் பாடலொன்று,

“பருதி சூழ்ந்தவிப் பயக்கெழு மாநிலம்
ஒருபுக லெழுவர் எய்தியற்றே.”

அ. த—4

என்று கூறுவதாய்ப் புறநானூற்றில் உள்ளது. இந்த “எழுவர்” தாம் இலங்கையை ஆண்டு கொண்டிருந்த இராவணன் பரம்பரையினர்.

பின்னதாக, அதே நாக பரம்பரையில் அதே பண்பாட்டில் உதித்த புத்தர் பெருமான் வருகின்றார். இலங்கையிலிருந்த இயக்கர்களுக்கும் நாகர்களுக்கும் போதனை செய்கின்றார். அதே பழைய முறையிலே போதனை செய்கிறார். இராவணன் ஆட்சியில் முளைத்த ஆரியர் எதிர்ப்பியக்கம் மீண்டும் பரவுகின்றது. பண்பட்ட இந்த நிலத்தில் அவ்விதையும் முளைக்கின்றது; வளர்கின்றது.

அதற்குப் பின்னதாக “எல்லாளன்” எனப்படும் “ஏழாளன்” வருகின்றான்; பழைய பண்பாடு நிறைந்த நாட்டிலே ஆட்சி புரிகின்றான்; திருவள்ளுவரை ஆதரிக்கிறான்; அடியவனாகின்றான். அவன் புரவலனாக விளங்க “திருக்குறள்” பிறக்கின்றது. அவனுடைய ஆட்சிக் காலத்திலே தான் திருக்குறள் பிறந்ததாயின் அது இலங்கையிலேதான் பிறந்திருத்தல் வேண்டும். திருவள்ளுவரை “ஏழாசிரியர்” எனக் குறிக்கின்றதும், அந்த ஏழாசிரியரே திருக்குறளை இயற்றினார் என்பதும் சமணசமய வழக்கு. எனவே, “திருவள்ளுவர் திருக்குறளை இலங்கையிலேயே இயற்றினார்; ஏழ்நாட்டில் வாழ்ந்த அவர் ஏழாசிரியர் எனப்பட்டார்” என்பதையாம் உணர்ந்துகொள்ளுதல் வேண்டும். திருவள்ளுவர் வரலாறே இதற்குத் துணையாகும்.

தொல்காவியன்

“வடவேங்கடந் தென்குமரி யாயிடைத்
 தமிழ்கூறு நல்லுலகத்து
 வழக்குஞ் செய்புளு மாயிரு முதலி
 னெழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளு நாடிச்
 செந்தமி ழியற்கை சிவணிய நிலத்தொடு
 முந்துநூல் கண்டு முறைப்பட வெண்ணிப்
 புலந்தொகுத் தோனே போக்கறு பனுவ
 னிலந்தரு திருவிற் பாண்டிய னவையத்
 தறங்கரை நாவி னுன்மறை முற்றிய
 வதங்கோட் டாசாற் கரிறபத் தெரிந்து
 மயங்கா மரபி னெழுத்துமுறை காட்டி
 மல்கூரீர் வரைப்பி னேந்திர நிறைந்த
 தொல்கா வியனெனத் தன்பெயர் தோற்றிப்
 பல்புகழ் நிறுத்த படிமை யோனே”

தொல்காப்பியச் சிறப்புப் பாயிரம்
 (பனம்பாரனார்):

செடிகளும் கொடிகளும் மரங்களும் சேர்ந்து
 சேனோங்கிச் செழித்து வளரும் சோலையினைக் “கா”
 என்றும் “பொழில்” என்றும் பண்டைத் தமிழர் குறித்

தனர். “கா” “பொழில்” என்னும் சொற்கள் முதலிற் சோலையையே குறித்தனவாயினும், நாளடைவில், நாடுகளும், கண்டங்களும், மண்ணுலகமும் “கா” “பொழில்” என்னும் பொதுப் பெயர்களால் இலக்கியங்களிற் குறிக்கப் பெற்றுள்ளன.

பண்டைத் தமிழகத்து - “மு” நாட்டு வேந்தரான - ‘மூவர்’ ஆட்சி புரிந்தமையால் பழந் தமிழகம் “மூவர் தண் பொழில்” என வழங்கப்படுவதாயிற்று. நாவல் மரங்கள் மிகுதியாயிருந்த காரணத்தால் - மரத்தாற் சிறப்பெய்தி யிருந்தமையால் - பழைய தென்னாடானது “நாவலந் தண் பொழில்” எனவும் பட்டது. “நாவலந் தண் பொழில்” (நாவலந் தீபம்) என்னும் சொற்றொடரினையே சமக்கிருத நூலாசிரியர்கள் “ஜம்புத்வீப” (சம்புத் துவீபம்) என மொழி பெயர்த்துக் கொண்டார்கள். “மு நாடு” அவர்களுக்குத் “திரி லோகம்” ஆயிற்று.

இந்தப் பழைய நாட்டில் இயனூல் (இலக்கணம்) வகுத்த ஆசிரியர் தமது நூலுக்கு - ஏழ்நாட்டு இயனூல் “ஏழியன் முறை” எனக் குறிக்கப்பட்டது போல - ‘தொல்-கா-இயன் முறை, எனப் பெயர் இட்டுக் கொண்டனர். அதனால், அவர் இயற்றிய நூல் “தொல் காவியன்” என நிலவிற்று. “தொல் காவியன்” இயற்றிய காரணத்தால் அதன் ஆசிரியர் பின்னர்த் “தொல்காவியன்” எனப்பட்டார். அதனையே பனம்பாரனார் “தொல்காவியன் எனத் தன் பெயர் தோற்றி” எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். பிறரை நாளில் “தொல்காவியன்” என நிலவிய ஆசிரியர் பெயர் “தொல்காப்பியன்” என மாறிவிட்டது; நூற்பெயரும் ‘தொல்காப்பியம்’ ஆயிற்று. காவியன் - காவியம் - காப்பியம் எனக் கருதிச் செய்யப்பட்ட இம் மாற்றத்

திற்கேற்பச் சிறப்புப் பாயிரத்திலும் “தொல்காவியன்” என விளங்கிய பகுதி “தொல்காப்பியன்” எனப் புனைந்து கொள்ளப்படுவதாயிற்று எனலாம்.

பெயர்

இன்று நமக்குக் கிடைத்துள்ள பழந் தமிழ்நூல்கள் யாவற்றினும் மிக்க பழமை வாய்ந்ததாகப் போற்றப்படுவது “தொல்காப்பியம்.” பண்டைத் தமிழ் மொழியின் இலக்கணத்தையும் பழந்தமிழ் மக்கள் வாழ்வியலின் சிறப்பையும் ஒருங்கே யுணர்த்தும் இந்நூலினை இயற்றியருளியவர் பெயர் “தொல்காப்பியன்” என வழங்கப்பட்டு வருகின்றது. “தொல்காப்பியன்” என்பதற்குப் “பழைய காப்பியக் குடியினுள்ளோன்” எனப் பொருள் கூறினர் பிற்காலத்து உரையாசிரியர்கள். “தொல்காப்பியன் என்பது ஆசிரியர் இயற்பெயரென்றும் அப்பெயரையே அவரால் இயற்றப்பட்ட நூலுக்குத் தோற்றுவித்தாரென்றும் ஆசிரியரோடு ஒரு காலத்தவராகிய பனம்பாரனார் பாயிரத்திற்கு கூறியுள்ளார்.” எனக் கொள்வர் வித்துவான் திரு. க. வெள்ளைவாரணன் அவர்கள். பனம்பாரனார் பாயிரத்திற்கு கூறியுள்ளபடி—இந்நூலாசிரியர் “தொல்காப்பியன்” எனத் பெயர் தோற்றி” யவராயின்—நூலின் பெயரும் “தொல்காப்பியன்” என்றே அமைந்திருத்தல் வேண்டும். அதுவே மரபாகும். எனினும், நூலின் பெயர் “தொல்காப்பியம்” எனவே வழங்கப் பெற்று வருகின்றது.

“தொல்காப்பியம்” என்பது தமிழ்ப்பெயரென்று; வழக்கொடு செய்யுளின் மரபோடியையாத வடநூல்தத்தித முடிவுடையது.” எனக் கூறி, “ஒரு நூலுக்கு

அதனை ஆக்கியவர் பெயரோடு 'அம்' எனும் தத்தித விசுதி கூட்டிப் பெயர் தருவது வடநூன் மரபு; வான் மீகம், வாசிஷ்டம், பாணினீயம், பதஞ்சலீயம், யாக்கிய வல்கியம் போல்வன ஆக்கியோர் பெயரடியாய் வரும் வடமொழித் தத்தித இலக்கண வகையாலமைவன. தமிழில் அவ்வாறு நூற்பெயரமைக்க உதவும் ஆதரவு எனைத்துமில்லை; ஆட்சியினும் ஆன்றோர் வழக்கிலும் யாண்டும் மேற்கோள் காண்டற்கில்லை." என விளக்கிக் காட்டுவர் நாவலர் சோமசுந்தர பாரதியார் அவர்கள்: "தன் பெயரால் நின்று நிலவும் பெரு நூலைச் செய்த சிறப்பால் அவன் பெயரே அந்நூற் பெயராக" விளங்குகின்றது என்பது அவர்கள் கருத்து.

"தொல்காப்பியம் என்பது தமிழ்ப்பெயரன்று; வழக்கொடு செய்யுளின் மரபோடியையாத வடநூல் தத்தித முடிவுடையது." என்னும் கருத்துப்பற்றி எவரும் மறுப்புக் கூறுதல் சாலாது. ஆயின், "தன் பெயரையே" தாம் இயற்றிய நூலுக்கும் பெயராக்கி நிறுவினார் எனக் கொள்ளுதலும்; 'காப்பியன்' எனும் பெயருடையார் பலராகவே, 'அவருள் வேற்றுமை விளங்க ஒவ்வொருவர் பெயருக்கும் அவரவர் சிறப்பியல்புகளால்' ('தொல்' 'பல்' என) அடை கொடுக்கப்பட்ட தெனக் கொள்ளுதலும் பொருந்தா முடிபுகளாம். தாம் இயற்றிய நூலுக்குத் தமது இயற் பெயரையே பெயராக்கி நிறுவுதல் பண்டைப் பெரும் புலவர் செய்ய நாணும் செயலாகும். "தொல்காப்பியன்" (தொல்காவியன்) எனும் பெயரிலமைந்த "தொல்" எனும் அடையும்—ஆசிரியரோடு ஒரு காலத்தவரான - பனம்பாரனார் காலத்தில் எழுவதற்கு இடமில்லை என்பது தெளிவு; சிறப்புப் பாயிரத்தில் வந்துள்ள

“தொல்” எனும் அடை ஆசிரியர் காலத்துக்குப் பின் சேர்த்து வழங்கப்படுதலும் சாலாது.

எனவே, இந் நூலாசிரியருக்குப் பெயரமைந்த வகை இன்னதென ஆராய்ந்தறிதல் பயனுடைத் தாகும்.

யாப்பருங்கல விருத்தியுரையுட் குறிக்கப்படும் நூல்கள் பின்வருபவையாகும்: செயல்முறை, செயிற் றியம், அகத்தியம், மயேச்சுரர் யாப்பு, கையனார் இலக்கணநூல், தொல்காப்பியம், (இவை உரையில் வரும் கால வரன் முறைக்கு ஏற்ப நிரைப்படுத்தப் பட்டுள்ளன.)

“கலியுறுப்புக்கு அளவை செயல்முறை யுள்ளும் செயிற்றியத்துள்ளும் அகத்தியத்துள்ளும் கண்டு கொள்க. அவை ஈண்டு உரைப்பிற் பெருகும். (யா. வி. சூ. 82-ன் உரை.)

“இஃதல்லாதன செயல் முறை யோடும் செயிற்றி யத்தோடும் அகத்தியத்தோடும் ஒக்கப்பாடின இல்லை என்ப.” (யா. வி. சூ. 83-ன் உரை.)

அகத்தியத்தை ஈற்றில் வைத்தமையால் செயல் முறை செயிற்றியம் என்னும் இலக்கண நூல்கள் அகத்தியத்திற்கு முற் பட்டவை என்பது தெளிவாகின்றது போலும்.

“அஃது... .. சொன்னார் கையனார் தொல்காப்பிய னார் முதலாகிய ஒருசார் ஆசிரியர்.” (யா. வி. சூ. 34-ன் உரை.)

தொல்காப்பியருக்கு முன் கையனாரை வைத்தமையால், தொல்காப்பியருக்கு முன் கையனார் இலக்கணம் செய்தனராதல் வேண்டும் என்பது புலனாகின்றது போலும்.

இங்கே காட்டப்பட்டவற்றிலிருந்து “செயல் முறை” என்னும் இலக்கண நூல் மிகுந்த தொன்மை வாய்ந்ததென்பதும், “முறை” என இயற்றமிழிலக்கணத்தைக் குறிப்பது மிகப் பழைய மரபாமென்பது தெளிவாகின்றது.

“ஏழியன் முறையது எதிர்முக வேற்றுமை” என வரும் அகத்தியச் சூத்திரப் பகுதியில் “ஏழியன் முறை” என ஓர் இலக்கணநூல் குறிப்படுவதும் காண்க.

இவற்றால், ‘தமிழ்கூறு நல்லுலகத்தில்’ பண்டை நாளில் இலக்கண நூல்களைக் குறிப்பதற்கு “செயல் முறை” “இயன் முறை” என்ற சொற்றொடர்கள் வழங்கப்பட்டன என்பது தெளிவாகின்றது.

அம் மரபினை அடியொற்றியே தமிழியல் நூலினை இயற்றிய ஆசிரியர், “வண்புகழ் மூவர் தண் பொழில்” எனத் (தொல். செய். 79.) தாம் குறிப்பிடும் நாட்டின் இலக்கியத்தினை “தொல்-கா-இயன்முறை” (தொல்கா வியன் முறை) என வழங்கினார் எனக் கொள்வது பொருத்தமாகத் தோன்றுகிறது. அந் நூலினையே “தொல் காவியன் எனத் தன் பெயர் தோற்றி” எனப் பனம்பாரனார் தெளிவாய் எடுத்தோதினார். பிறறை நாளில், பெயர்க் காரணம் அறியாதோர் மறவியினால் “தொல்காவியன்” எனும் நூற்பெயரினைத் “தொல்காப்பியம்” எனவும், ஆசிரியர் பெயரினைத் “தொல்காப்பியர்” எனவும் கொண்டு பொருந்தாக் கதைகள் பல கற்பித்துக் கூறினர். சிறப்புப் பாயிரத்திலுள்ள “தொல்காப்பியன்” என்னும் சொற்றொடர்கூட “தொல்காவியன்” எனவே முதற்கண் அமைந்திருந்ததாதல் வேண்டும். “தொல்காவியன்” “தொல்காப்பியன்” என மாறியமையால் யாப்பமைதி வழுவடையனில்லை.

2. பிறப்பகம்

தொல்காப்பியர் எந்த நாட்டின் பகுதியைச் சேர்ந்தவர் என்பதை ஆராய்ந்தறிந்து அழுத்தந் திருத்தமாக நிறுவுவதற்கான சான்றுகள் மிகுதியாகக் கிடைத்தில. எனினும், பேராசிரியர், எஸ். வையாபுரிப் பிள்ளையர்கள் ஓர் ஆதாரத்தினை எடுத்துக் காட்டி பின்வருமாறு நியாயிக்கிறார்கள்:

“பனியென வருஉங் கால வேற்றுமைக்கு
அத்தும் இன்னும் சாரியை யாகும்.”

“மழையென் கிளவி வளியியல் நிலையும்”

“வெயிலென் கிளவி மழையியல் நிலையும்”

(தொல். எழுத். 241, 287, 378)

“இச் சூத்திரங்கள் பனி, மழை, வெயில் என்பன வேற்றுமை முடிபில் முறையே பனியத்து, மழையத்து, வெயிலத்து என அத்துச் சாரியை பெற்று வருதலை உணர்த்துகின்றன. பனியத்துக் கொண்டான், மழையத்துக் கொண்டான், வெயிலத்துக் கொண்டான்; என உதாரணங்களும் காட்டப்பட்டுள்ளன... சங்க காலந் தொட்டு இன்றுவரை தமிழில் காணாத இவ்வழக்கு எந்தப் பிரதேசத்தில் பண்டைக் காலத்தில் பயின்று வந்திருத்தல் கூடும்?... மலையாளமொழி ஒன்றிலேயே இவ்வழக்குக் காணப்படுகிறது. ‘பனியத்துப் போகருதெ’ ‘மழையத்துப் போகருதெ’ ‘வெயிலத்துப் போகருதெ’ என்பன போன்ற வழக்குகள் இப்பொழுதும் கேட்கப்படுகின்றன. இங்ஙனம் வழங்கும் பிரதேசத்தில் பண்டைகாலத்தில் தமிழ் மொழியே வழங்கி வந்ததென்பதும், மிகப் பிற்பட்ட காலத்தில் இப்பிரதேசத்து மொழி தமிழின் பிராந்திய மொழி

யாய் மாறி, மலையாள மொழியாகப் பரிணமித்ததென்பதும் சரித்திரம் ஒப்பிய உண்மைகள். இப் பிற்கால மலையாளப் பிரதேசத்தை அடுத்து வாழ்ந்து வந்தவரே மேற்காட்டிய இலக்கண விதிகளை அமைத்தனர் என்று கருதுதல் தக்கதேயாகும். எனவே, தொல்காப்பியர் திருவிதாங்கோட்டுப் பிரதேசத்தைச் சார்ந்தவராக இருக்கலாம் என்ற கருத்துச் சற்றே உறுதியடைகின்றது.”

தொல்காப்பியரால் எடுத்தோதப் படுவதும், பேராசிரியர் வையாபுரிப்பிள்ளை யவர்களாற் குறிக்கப்படுபடுவதுமான இவ்வழக்கு “தமிழில் இதுவரை காணாத” தொரு வழக்கேயாகும் எனக் கொள்ளுதல் பொருந்தாது. பண்டுதொட்டுத் தூய தமிழ் வழங்கும் இலங்கையின் வடபால்-சிறப்பாக யாழ்பாணப் பகுதிகளில்-இவ்வழக்கு இன்றும் இயல்கின்றது. நோயினாற் பீடிக்கப்பட்டவர்களையோ குழந்தைகளையோ வெயிலிலும் மழையிலும் பனியிலும் போகாது தடுப்பவர்கள் இவ் வழக்கினைக் கையாளுதல் உண்டு. “வெயிலத்துப் போகக்கூடாது” “மழையத்துப் போகக்கூடாது” “பனியத்துப் போகக்கூடாது” என்னும் பேச்சு வழக்குகள் யாழ்ப்பாணத்தில் இன்றும் கேட்கப்படுவன.

தமிழ் வழங்கும் பிற பகுதிகளில் இவ் வழக்குக் காணப்படாமைக்குக் காரணம், இவ்வழக்கு நிலவிய-தலைச்சங்கம் நிறுவப்பட்ட-‘முதலிடைச் சங்க காலத்தலைநகர்களுக்கு’ அணிமையுடைய-‘தமிழரின் மூலத்தாயாகப் பகுதியைவிட மிகப் பழமை வாய்ந்த உரிமையுடைய’-தொல்காப்பியர் பிறந்து வாழ்ந்த-பழம் பாண்டி நாட்டு நிலப்பகுதியில் ஒரு பெருங்கூறு கடலுள் மறைந்தொழிந்தமையேயாகும். தாம் வாழ்ந்த நிலப்பகுதிக்கும் பிற ‘தமிழ்கூறு நல்லுலக’ப் பகுதி

களுக்கு மிடையில்-பேச்சு வழக்கு வேறுபாடு இருந்தமையாலேதான்-தெற்கே குமரிமலை தொடங்கி வடக்கே வேங்கட மலைவரை (அவ்வெல்லைக்குட்பட்ட நிலப்பகுதி யெங்கும்)நல்ல தமிழ் வழங்கும் இடமெல்லாம்-பேச்சு வழக்கினையும் ஒலிவடிவீனையும் கண்டறிவதற்காகத்-தொல்காப்பியர் சென்றார். யாழ்ப்பாணத்தைச் சார்ந்ததொரு பிரதேசத்திலேயே அவர் பிறந்து வாழ்ந்தமையால் தாம் வாழ்ந்த பிரதேசத்துப் பேச்சு மொழி அவர் அறிந்ததொன்றேயாகும். அவர் வாழ்ந்த நிலப்பகுதி “செந்தமிழ் சிவணிய” நிலமாகவும் “முந்துநூல்”களையுடையதாகவும் நிலவியதென்க. இந்த “யாழ்ப்பாண” நாட்டினை யடுத்த பகுதியிலே தான் தொல்காப்பியர் பிறந்து வாழ்ந்தவர் என்பதில் ஐயம் ஏற்பட இடமில்லை. தொல்காப்பியர் எடுத்துக்கூறும் “பனாட்டு” வழக்கும், யாழ்ப்பாணத்தையடுத்த பிரதேசத்திலேயே தொல்காப்பியர் தோன்றி வாழ்ந்தார் என்பதை உறுதியாக எடுத்துக் காட்டுகின்றது. (விரிவு “தமிழன் எங்கே? எனும் எனது நூலிற்காண்க.)

3. காலம்

சமக்கிருத ஆதி காவியம் எனப் போற்றப்படும் வான்மீகி இராமாயணம் கபாடபுரத்தினை இராமர் காலத்துப் பாண்டியன் தலைநகராகக் கூறுகின்றது. வான்மீகி இராமர் காலத்தவர். எனவே, கபாடபுரத்திலிருந்த இடைக்கழகவுறுப்பினரான தொல்காப்பியரும் இராமர் காலத்தவர்.

மரபுரைப்படி, தொல்காப்பியர் சமதக்கினி முனிவரின் புதல்வர். சமதக்கினி முனிவரோ பரசுராமரின்

தந்தையாராவார். பரசுராமர் இராமர் காலத்தவர். எனவே, சமதக்கினி முனிவரின் புதல்வரான தொல்காப்பியரும் இராமர் காலத்தவர்.

தொல்காப்பியரும் அகத்தியரும் ஒரே காலத்தவர் என மரபுரை கூறும். அகத்தியர், இராமர், இராவணன் ஆகிய இம்மூவரும் ஒரே காலத்தவர். எனவே, அகத்தியர் காலத்தவரான தொல்காப்பியரும் இராமர் காலத்தவர்.

தொல்காப்பியர் காலத்தவனாகிய இராவணன் ஆட்சிக் காலத்திலே ஒரு கடல்கோள் நடைபெற்றதாக “இராசாவளி” என்னும் இலங்கைப் பண்டை வரலாற்று நூல் கூறுகின்றது, அக் கடல்கோள் கி. மு. 2387 வரையில் நிகழ்ந்ததென்பது இலங்கை வரலாற்றறிஞர்கள் கருத்தாகும். (விரிவு எனது “தமிழன் எங்கே?” எனும் நூலிற் காண்க.) அக் காலமே தொல்காப்பியர் காலம் ஆகும்.

“மறைந்த ஒழுக்கத்து ஓரையும் நாளும்
துறந்த ஒழுக்கம் கிழவோற்கு இல்லை”

(தொல். கள. 46.)

என வரும் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்திற் காணப்படும் “ஓரை” எனும் சொல்லானது, கிரேக்க மொழியிலிருந்து புகுந்ததென்றும், அதனை வழங்கிய தொல்காப்பியம் (ஆசிரியர் பெரிடேல் கீத் கூறியுள்ளபடி) கி. பி. 5-ம் நூற்றாண்டில் எழுந்ததென்று கொள்ளுதலே பொருந்துமென்றும் பேராசிரியர் வையாபுரிப்பிள்ளையவர்கள் கூறியுள்ளார்.

“ஓரை” என இச்சூத்திரத்தில் வந்துள்ளது இனிக் கும் தனித் தமிழ்ச் சொல்லாகும். பிற்கால உரையாசிரி

யர்கள் இச்சொல்லின் பொருளை நுனித்துணரும் ஆற்றலில்லாராய் “முகூர்த்தம்” எனத் தவறாக உரை கூறினர். அதனைப் பற்றுக் கோடாகக் கொண்டு, “ஹாரா” என்னும் யவன மொழிச் சொல்லே வடமொழி வழியாகத் தமிழிற் புகுந்து “ஓரை”யெனத் திரிந்ததெனக் கருதிப் பிழைத்தனர் பலர்.

உண்மையில் “ஓரை” எனும் சொல் “விளையாட்டு” எனும் பொருள் தருவதாகும். “ஓரையாயத் தொண்டொடி மகளிர்” (புறம். 176), “விளையாடாயத்து ஓரையாடாது” (நற். 2), “ஓரை மகளிர்” (குறுங். 401) எனவரும் வழக்குகளை நோக்குக.

4. சமயம்

பழைய பனைநாட்டுப் புலவரான பனம்பாரனார் தாம் இயற்றிய பாயிரத்தில் “புல் புகழ் நிறுத்த படிமையோன்” எனத் தொல்காப்பியரைச் சிறப்பித்துள்ளார். அதில் வந்துள்ள “படிமை” என்னும் சொல் தமிழ்மொழிக்கு உரிய சொல்லன்று-வடமொழித் திரிபு-சமண சமய வழக்குச் சொல் என வாதாடுவர் பேராசிரியர் வையாபுரிப்பிள்ளையவர்கள். அ.தன்றி தொல்காப்பியத்துள் உயிர்களை ஆறு வகையாகப் பகுத்த பாகுபாடு சமண சமயத்துக்கே உரியதென்றும் அதனையே தொல்காப்பியர் குறித்தார் என்றும் நியாயிப்பர்.

“படிமை” என்னும் சொல்லானது “படி”யென்னும் முதனிலையடியாகப் பிறந்த தனித்தமிழ்ச் சொல்லாகும். இச்சொல்லில், “படி” பகுதி; “மை” பண்புப் பெயரீறு. “மை” எனும் ஈறு தமிழ் மொழிக்கே யுரியதாகும். அடி-மை, குடி-மை, மடி-மை, மிடி-மை ஆகிய

‘சொற்களுடன் அதனை ஒப்பு நோக்கித் தெளிவு பெறலாம். “படி” “படிமை” என்னும் சொற்களையே “ப்ரதி” “ப்ரதிமா” எனச் சமக்கிருதத்தில் வழங்குவர். “படிமை” என்னும் சொல் சமணரது தவவொழுக்கத்தையே குறிப்பதாயின், ஏனைச் சமயத்தவர் அச் சொல்லினை ஏற்று வழங்கியிருக்க மாட்டார்கள். “படிமை” என்னும் சொல்லானது வைதிகவொழுக்கத்தினைக் குறிப்பதாய்ப் பதிற்றுப்பத்தில் எடுத்தாளப்பட்டிருக்கிறது:

“கேள்வி கேட்டுப் படிவ மொடியாது
வேள்வி வேட்டனை யுயர்ந்தோ ருவப்ப

.....

கூறினை பெருமனின் படிமையோனே”

(பதிற். 74)

இதனால், “படிமை” என்பது சமணசமயத்தோர் தவவொழுக்கத்தினை மட்டும் குறிப்பதென்பது தவருகின்றது. அல்லாமலும், சமணசமயமும் பௌத்த சமயமும் தோன்றுவதற்குக் கருக்கூடக் கொள்ளாத பண்டைப் பழந்தமிழகத்திலேபன்னூருண்டுகளுக்கு முன்னதாகத் தோன்றிய தொல்காப்பியத்தில் ‘சமணம்’ காண்பது, தந்தையின் திருமண வேளையில் மகன் சாமரையிரட்டிய கதையாக முடியும்.

உத்தராத்தியனம் எனும் சமண நூல் உயிர்களை ஐவகையாகப் பகுப்பதையே எடுத்தோதுகின்றது. இவ்வைவகைப் பகுப்புடன் ஆரூவதாக ஒரு பகுப்பு சமண நூல்களில் எங்கும் தெளிவாகக் குறிப்பிடப்படவில்லை. அன்றியும், தொல்காப்பியனார் உயிர்களை ஆறுவகையாகப் பகுத்திருப்பவும், சமண சமயத்தவராய் பவணந்தியார்,

“வானவர் மக்கள் நரசர் விலங்கு புள்
ஆதி செவியறிவோ டையறி வுயிரே”

(நன்னூல், உரி. 8)

என (ஐவகையாகக்) கூறியிருக்கின்றமையே மேற்
காட்டிய தடையினை விடுவிக்கப் போதுமானதாகும்.

5. தொல்காப்பியர் செய்தது.

தமிழ் பேசுகின்ற மக்களது மொழிவழக்கினை உல
கியல் நெறிக்கு ஏற்ற வகையில் வரையறுத்துக் காட்டு
கின்ற “இயன் முறை” ஒன்றினைத் தொல்காப்பியர்
தொகுத்தார். அவர், தாம் தொகுக்கப் புகுந்தமைக்கு
அடிப்படையாக உதவும் வகையில், பேச்சுமொழி
யிலும், எழுத்து மொழியிலும் அம்மொழி பயின்று
வளருகின்ற திறத்தினைச் செவ்விதாக ஆராய்ந்தார்.
பேச்சு மொழி எழுத்து மொழி ஆகிய இரண்டு அடிப்
படையில்—எழுத்தினையும், சொல்லினையும், பொருளினை
யும்—ஆராய்ந்தறிந்தார். எழுத்து மொழியில் மட்டும்
இவற்றை ஆராய்ந்து கொண்டு அவர்தம் “இயன்
முறை”யைத் தொகுத்திருப்பாராயின், தமிழ் மக்க
ளிடையே உயிரோடு உலவுகின்ற மொழி-பேச்சுமொழி-
புறக்கணிக்கப்பட்டதாகும். எனவே, அந்நூல் எழுத்து
மொழிக்கு மட்டும் இலக்கணங் கூறும்—உயிரற்ற
—வெற்றியனூலாய் இயங்கியிருக்கும். இந்த உண்மை
யினைத் தெளிவாக நுனித்துணர்ந்த தொல்காப்பியர்,
பேச்சுமொழி (ஒலிவடிவு)க்குத் தனிச்சிறப்பும் முதன்
மையும் அளித்துத் தமது இலக்கண நூலினைத்
தொகுத்துக் கொண்டார் என்பதைக் காண்கின்றோம்.

இன்று மேலைநாட்டிலே வெகு துரிதமாக வளர்ந்து
வருகின்ற “மொழியியலாராய்ச்சி”யே எட்டிப்பார்க்க

முடியாத அளவுக்கு - இராவணன் காலமான கி. மு. 2387 வரையிலேயே - பண்டைத் தமிழ் நாட்டின் ஆராய்ச்சி-ஒலிவடிவம் பற்றிய நுனித்துணர்வு சிறந்து ஓங்கி வளர்ந்திருந்த தென்பதைத் தொல்காப்பியம் எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

பேச்சுமொழி எழுத்துமொழி ஆகிய இரண்டினையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு தொல்காப்பியர் ஆராய்ச்சி நிகழ்த்திய நிலப் பகுதியின் எல்லையினையே “வடவேங்கடந் தென்குமரி யாயிடைத் தமிழ் கூறு நல்லுலகத்து” என்றதனாற் பனம்பாரனார் தெளிய வைத்தார் எனக் கொள்ளுவதே பொருத்தமாகும். பேச்சு வழக்கினை-ஒலிவடிவினை-நேரிற் கண்டு கேட்டறிவதற்காக - தெற்கே குமரிமலை தொடங்கி வடக்கே வேங்கட மலை வரை-நல்ல தமிழ் வழங்கும் இடமெங்கும் தொல்காப்பியர் சென்றார். போக்குவரத்துப் பொறிகளும் பிற அறிவியற் சாதனங்களும் ஒரு சிறிதும் இல்லாத அத்தொல்பழங் காலத்திலே சென்றார். யாழ்ப்பாணத்தையும் மலையாளப் பிரதேசத்தையும் சார்ந்த தொரு பிரதேசத்திலேயே தொல்காப்பியர் பிறந்து வாழ்ந்தவராதின் - தலைச்சங்கம் நிறுவப்பட்டதாய், “செந்தமிழ் சிவணி”, “முந்துநூல்”களையுடைய அந்நாட்டுப்பகுதி வழக்குகள் அவர் அறிந்தவையே எனக் கொள்ளுதல் தகும்.

முற்காட்டப்பட்டபடி நிகழ்ந்த பேச்சுமொழி யாராய்ச்சி முடிவடைந்தபின் தொல்காப்பியர் செய்தவற்றை அவருடன் ஒருசாலை மாணாக்கராய் விளங்கிச் சிறப்புப் பாயிரம் வழங்கிய பனம்பாரனார் தெளிவாக எடுத்தோதுகிறார்: செந்தமிழ் நிலத்தில் முன்னதாக எழுந்த பழைய இலக்கிய இலக்கண நூல்களையும்

கற்றுணர்ந்து—யாவற்றிலும் அமைந்துகிடந்த நுட்பங்களை யெல்லாம் நுனித்துணர்ந்து திரட்டி—முறைப்பட ஆராய்ந்து (அந்நிலத்தில் தம் காலத்தில் வாழும் மக்களின் வாழ்க்கை முறைபோடு ஒப்பு நோக்கி) இந்த “இயன் முறை”யைத் தொகுத்தார்.

“செந்தமிழ் சிவணி” “முந்துநூல்”களையுடைய நன்நிலத்தில் எழுந்த இந்த “இயன் முறை”யானது ‘பழமையும் புதுமையும் பரப்பும் சிறப்பும் தெளிவும் திண்மையும் செறிவும் நிறைவும் உடையதாய் இன்றும் விளங்குகின்றது.

6. தொல்காப்பிய விழுப்பம்

எழுத்து, சொல், பொருள் ஆகிய மூன்று அதிகாரங்களாக அமைந்துள்ளது தொல்காப்பியம். இவற்றுள், பொருள் என்னும் அதிகாரப் பாகுபாடு பிற மொழிகள் எவற்றிலும் — சமக்கிருதத்திற்கூட — கண்டுகொள்ள முடியாத அமைப்பாகும். இடைக்காலத் தமிழ்மக்கள் இவற்றுடன் யாப்பு, அணி என இரண்டைச் சேர்த்து வழங்கினர். எனினும், அவையிரண்டும் பொருளதிகாரத்தில் அடங்கியிருப்பக் காணலாம். சங்க காலத்துக்குப்பின் யாப்பும் அணியும் தனியிலக்கணத்துறைகளாகப் பயின்று வரத் தொடங்கினாலும், அவற்றின் ஊற்றானது தொல்காப்பியத்திலேயே அமைந்திருப்பக் காண்கின்றோம். தொல்காப்பியத்தைப் பின்பற்றியே சமக்கிருதத்தில் யாப்பும் அணியும் பாணினிக்குப்பின் தனிநூல்களாகத் தலைகாட்டின.

பாணினியின் சமக்கிருத இலக்கணத்தையே தமக்கு மேல்வரிச்சட்டமாகக் கொண்டு தமது ஒலிநூலாராய்ச்சியை நிகழ்த்திய மேலை நாட்டினர், பாணினியின்

அ. த—5

பற்றுக்குறையைப் படிப்படியாகக் கண்டுகொண்டனர். பாணினிக்கும் ஊற்றுக் விளங்கும் நுண்ணறிவு சான்ற மொழிநூலறிஞனான தொல்காப்பியன் இயற்றிய தொல்காப்பியம் இன்று அவர்களுக்கு வற்றாத வளம் வழங்கத் தலைப்பட்டிருக்கின்றது.

“எல்லாச் சொல்லும் பொருள் குறித் தனவே”

“மொழிப் பொருட் காரணம் விழிப்பத் தோன்ற”

எனத் தொல்காப்பியர் கூறியிருப்பவையே அவர் பெற்றிருந்த மொழி நூலறிவுக்கும் நுனித்துணரும் நுண்ணறிவுக்கும் அழியாச் சான்றுகளாக அமைகின்றன.

“கம்பர் கவிக்கு வந்த வினை”

கம்பராமாயணம் சம்பந்தமாக திரு. டி. கே. சிதம் பரநாத முதலியாரவர்கள் எழுதிய கட்டுரைகளுட் சில “கம்பர் யார்?” என்னும் பெயருடையதொரு புத்தகமாக வெளிவந்திருக்கின்றது. அப் புத்தகத்துள் “கம்பர் கவிக்கு வந்த வினை” என்ற தலையங்கத்துடன் ஒரு கட்டுரை இருக்கின்றது. அதில், முதலியாரவர்கள் கம்பராமாயணத்திற் “போலிப் பாட்டு” என இரண்டு பாடல்களை எடுத்துக் காட்டுகின்றவர், “மேலே காட்டிய சுயம்புவான கம்பர் பாடல்களைத் திரும்பத் திரும்பப் பாடவேண்டும்; பாடப் பாடப் புதிதான பொருளும் சுவையும் தென்படும்; அந்தப் பாடல்களை விட்டு அப்பாற் போகக்கூட முடியாமல் இருக்கும். பிறகு போலிப் பாட்டைப் பார்த்தால் கர்ண கரோமாய் இருக்கும்; மூளையே கலங்கப் பார்க்கும்” என்று கூறி விடுகிறார்கள். “கம்பர் பாடல்கள் எல்லாம் எளிதாகவே இருக்கும்; வாழ்க்கையில் அனுபவ முதிர்ச்சியடைந்தவர்களுக்கு ஒரு கஷ்டமும் இராது” என்பதும், “கம்பரைப் படிப்பதற்காக இலக்கணங்களைப் படிக்க

வேண்டாம்; நிகண்டுகளையும் அரும்பத அகராதிகளையும் படிக்கவேண்டாம்” என்பதும் அவர்கள் கருத்து.

அந்தக் கருத்தோடு கம்பராமாயணத்தைப் பார்க்க—பாடல்கள் சில ‘கர்ண கரோமாய்’ இருக்க—‘முனை கலங்க’ப் பார்க்க— முதலியாரவர்கள், அவற்றுள் இரண்டு பாட்டுகளை எடுத்து “போலிப்பாட்டு”கள் என்று எழுதி விட்டார்கள். “பிற்காலத்தில் உள்ளவர்கள் கம்பர் பாடல்களை அகற்றிவிட்டு, தாங்களாகப் பாடல்களை இயற்றிச் செருகி விட்டார்கள்... .. கம்பராமாயணத்துக்குள் எத்தனையோ கவிகள் செருகுகவிகள். அவைகளில் ஜீவனே கிடையாது. சில செருகல்களில் இலக்கணமோ பொருளோ, ஒன்றுமே கிடையாதுதான்”, என்றும்; அதுவே “கம்பர் கவிக்கு வந்த வினை” என்றும் முதலியாரவர்கள் கூறுகிறார்கள். யான் பார்க்க, முன்னே நீக்கப்பட்டால்—நீக்கப்பட்ட கவிகள் போக—மிகுதியாக இருக்கின்ற கவிகளையும் “போலிப் பாட்டு” என்று கூறிக் கூறி நீக்கிவிடுவதுதான் “கம்பர் கவிக்கு வந்த வினை”யாகத் தோன்றுகின்றது. பாட்டுகள் போலிப்பாட்டுகளாக இருந்தாலும் இருக்கட்டும்; பொருளைப் பாருங்கள்:

அந்தப் “போலிப் பாட்டு”

“சொல்லுடையார் என்போல்

இனியுளரோ தொல்வினையேன்

இல்லுடையாள் காண

விறகுடையாய் எண்ணிலாப்

பல்லுடையாய் உன்னைப்

படையுடையான் கொன்றகல

வில்லுடையேன் நின்றேன்

விறலுடையேன் அல்லனோ?”

“எடுத்துச் சொல்லப்படத்தக்க—சீரை (சீலை) உடுத்த வர்கள்(!) இனியும் இருக்கின்றார்களா? முன்செய்த பாவம் பிடித்தவன் யான். என்னுடைய மனைவி காணும்படியாக, சிறகுகளை உடையவன், கணக்கில்லா சீரைகளை உடையவன் ஆகிய உன்னை, ஆயுதம் வைத்திருந்தவன் (இராவணன்) வெட்டிக் கொலை செய்து விட்டுப் போக, வில்லை வைத்திருக்கின்ற யான் (சும்மா) நின்றேன். நான் அல்லவோ வீரன்!” என்ற கருத்தும் மேற்காட்டிய பாட்டில் இருக்கும்.

இராவணன் சீதையைக் கவர்ந்துகொண்டு போகும் பொழுது சடாயு காண்கிறான். எப்படியும் சீதையை மீட்டுவிட வேண்டுமென்ற ஆசை மேலீட்டினால் மிக உக்கிரமான போர் செய்கிறான். ஆனால், இராவணன் சடாயுவின் சிறகுகளை வெட்டி வீழ்த்தி விட்டுப் போய் விடுகிறான். சடாயு தன் உடம்பை முடியிருந்த இறகுகளும் உதிரப் பெற்றுக் குற்றுயிராய்க் கிடக்கிறான். அப்பொழுது சீதையைத் தேடிக்கொண்டு சென்ற இராம இலக்குமணர் சடாயுவைக் காண்கிறார்கள். சடாயு “இராவணன் சீதையைக் கவர்ந்துகொண்டு போகிறான். இதை எப்படியாவது உங்களுக்குத் தெரிவித்துவிட வேண்டுமென்று இதுவரையும் என் உயிரைக் காப்பாற்றி வைத்தேன்” என்று கூறி விட்டு உயிர் துறக்கிறான், இராமனாலே துக்கம் சகிக்க முடியவில்லை; புலம்புகிறான். அந்தப் புலம்பலில் ஒரு பாட்டு இது:

“மானத்துக்கு வேட்டி கட்டுவது”

என்பது ஊர் வழக்கு; வெட்கத்துக்காகச் சீரை (சீலை) உடுப்பது என்பது அதன் கருத்து. “என்னைப் போல வெட்கத்துக்கு அஞ்சிச் சீரை உடுத்தவன்—ஒருவன்—

இனியும் (என்னைத் தவிர) இருக்கிறதா? இல்லவே இல்லை. மனைவிக்காரனாகிய யான் இங்கே இருக்கிறேன். என் மனைவியை விடுவிக்கச் சடாயு—ஒரு பட்சி—சண்டை போடுகிறான். தான் வெட்கம் (மானம்) கெட்டவன்—சீரை உடுக்கவில்லை—என்பது அவன் கருத்து. “இனி தொல்வினையேன் என்போல் சொல்லுடையார் உளரோ” என இயைத்தும் பொருள் கூறலாம். “என்னைப் போலப் புகழுடையவர் இனிமேலுண்டோ!” என்று பொருள் கூறினுமாம்.

பின்னும் “தொல்வினையேன் இல்லுடையாள் காண இறகுடையாய் எண் இலா பல் உடையாய்” எனவும் எடுக்கலாம். ‘தொல்வினையேன் இல்லுடையாள் காண’ என்பதற்குப் “பூர்வ கர்மத்தையுடைய யானும் என் மனைவியும் காணும்படி” எனவும் பொருள் கொள்ளலாம். காண—பார்க்க, வணங்க எனினுமாம். “இறகுடையாய்” என்றது “பறக்க உதவும் சிறகுகளை உடையாய்” என்பதை மாத்திரம் குறித்தது. “எண் இலா பல் உடையாய்” என்றது “பறவைகளின் தோல் முழுவதையும் சட்டைபோல முடிக்கொண்டிருக்கின்ற போர்வை இறகுகளையும், போர்வை இறகுகளை அடுத்துப் பறவைகளின் தோலை ஒட்டிப் பஞ்சு போன்று மெல்லியவைகளாயிருக்கின்ற மெல்லிய இறகுகளையும் உடையவன்” என்பதைக் குறித்தது. ஆகவே, உனக்கு இறகு இருக்கிறது; எண்ணமுடியாத சீரைகள் இருக்கின்றன. எனக்கு இறகில்லை; சீரையில்லை; ஒருமயிரும் இல்லை” என்று இராமன் கூறினான் என்போம். ஆனால், யாராவது இந்தச் ‘சீரை’யைப் பற்றிக் கம்பரைக் கேட்டால் அவர் “உடுக்கை இழந்தவன் கைபோல ஆங்கே இடுக்கண் களைவதாம் நட்பு” எனக் கூறி என்னென்னவெல்லாம் கூறிவிடுவார்!

“என் மனைவி பார்க்க (வணங்க) இராவணனோடு இறகாலடித்தும் முக்காற கொத்தியும் யுத்தஞ் செய்த நீர் இப்போது, யான் பார்க்க, இறகில்லாமலும் வாயை முடிக்கொண்டும் கிடக்கின்றீர்” என்று, அன்றேல், “என் மனைவி பார்க்க இறகுடையவராயும் கணக்கற்ற பல இறகு (போர்வை இறகு, மெல்லிய இறகு)கள் உடையவராயும் இருந்த நீர் இப்போது நான் பார்க்க இறகுகள் வெட்டப்பட்டும் — மற்றைய—கணக்கற்ற பல இறகுகள் உதிரப் பெற்றும் கிடக்கின்றீர்” என்று கூறி விடுதலும் பொருத்தமன்றோ? “வில்லுடையேன்—வில்லுடையவனாய் நின்றேன்” என்க. “வில்லுடையேன் நின்றேன்” என இயைத்து “மனைவிக்காரனாகிய யான் நின்றேன்” என்று பொருள் கூறலுமாம்.

“நீ ஒரு பறவை; உன்னிடம் ஒரு ஆயுதமும் இல்லை. இராவணனிடம் எத்தனை ஆயுதங்கள் இருந்தன. அவற்றுள் வாளாயுதம் தவிர்ந்த மற்றைய ஆயுதங்களனைத்தையும் நீ அழித்து விட்டாய். அப்போது தானே உன்னை இராவணன் வெட்டிச் சென்றான். வில்லுடையவன் ஆகிய யான் இங்கே நிற்கின்றேன்; நானல்லவோ வீரன்” என்றும், “நீ யாரோ ஒருவன்; உனக்கும் சீதைக்கும் யாதொரு சம்பந்தமும் கிடையாது; நீ இராவணனோடு அவனை மீட்பதற்காக யுத்தஞ் செய்து வெட்டப்பட்டாய். மனைவிக்காரனாகிய யான் இங்கே நிற்கிறேன்; யான் அல்லவோ வீரன்” என்றும் பொருள் கூறுதல் கூடுமன்றோ?

முதலியாரவர்கள், இவற்றையெல்லாம் தெரிந்தோ தெரியாமலோ, இந்த ‘அமுதமுறும்’ பாட்டைப் ‘போலிப் பாட்டு’ என்கிறார்கள். “இல்லுடையாள் காண விறகுடையாய்—என் மனையாளைக் கண்டு பிடிக்கும்

தந்திரம் உடையாய்” என்று பொருள்படுமென்று காட்டுகிறார்கள். “தந்திரம்” (விரகு) இந்தப் பாட்டிலே இல்லை. “விறகு” தான் இருக்கிறது. விறகு—காய்ந்த மரம். விரகு—தந்திரம். முதலியாரவர்களுக்கு “விரகு” “விறகு” ஆனது.

கமுகைப் பார்த்து “எண்ணிலாப் பல்லுடையோய்” என்று சொல்வதில் என்ன பொருள்தான் இருக்கிறதோ? என்று வினவுகிறார்கள். அதனுள் எவ்வளவு பொருளைத்தான் கம்பர் ‘கொப்பளிக்க’ வைத்திருக்கிறார். அதிலே நாம் காணும் “பல்” “பல்லு” ஆக அல்ல; “பலவாய்” என்று பொருள்படும்.

பூவும் மணமும்

‘பூ’ எனுஞ் சொல் ஈண்டு மலரினைக் குறிக்க வழங்கப்படுகின்றது. ‘பூ’ என்றபொழுது கொடிப்பூ, கோட்டுப்பூ, நீர்ப்பூ, புதர்ப்பூ என்பன யாவுங் கருதப்பட்டனவாம். ‘பூ’ இருக்கட்டும்; மணத்தினைப் பார்ப்போம். மணம் என்றால் வாசனை, கந்தம் என்போம். நாற்றம் என்று வழக்கத்தில் கூறுவதில்லை. நாற்றம் இற்றைநாள் வழக்கில் கெட்ட மணத்தையே குறிக்கும். ஆதலின், வாசனை எனும் சிறந்த பொருளைத் தருவதாயிருந்த சொல் இப்பொழுது நாம் விரும்பாத மணத்தினைக் குறிப்பதாயிற்று அன்றோ! மொழிநூலின்படி இதனை இழிபொருட்பேறு — Degeneration-எனலாம் போலும். சொற்கள் நாளடைவில் உருவத்தில் மட்டுமல்ல பொருளிலும் விகற்பம் அடைகின்றன என்பது மொழி நூலார் துணிபு. கூத்தாடுபவள் என்னும் பொருளைக் கொண்டிருந்த ‘கூத்தி’ எனும் சொல் காலச் செலவிலே தேவதாசிக்கு வசைச் சொல்லாகிவிட்டது நாம் அறிந்ததே அல்லவா? தேவடியாள் என்னும் சொல்லும் நோக்குக இதனை விரிவாக எடுத்துக்காட்ட

ஈண்டு அமையாதாகலின் எடுத்துக்கொண்ட துறைக்கு இனி வரக்கடவோம்.

பூ முதலாம் பொருட்களிலிருந்து காற்றிற் பரவ நாம் முக்கின் வாயிலாக மோந்து அறியும் வாசனை (நாற்றம்) தான் மணமென்றிருக்க: ஆண் பெண் சேர்க்கையும் 'மணம்' எனப்படுவது என்னென வினவலாம் அன்றோ! அதற்குச் சார்புபற்றி விரிதல் (Extension or Associate shifting) என மொழிநூலார் கூறுவர். அது எப்படியாயினும் ஆகட்டும்; 'மணம்' என்ற சொல் 'விவாகம்' எனும் பொருளையும் தருகின்றது என்று தெரிந்துகொள்வது ஈண்டைக்குப் போதுவதாகும். 'வாசனை' எனும் பொருள் கொண்ட 'நாற்றம்' இழிபொருள் தருவது முன் கண்டாம். அதுபோல, மணம் (இழிவு கருதி) சிற்றின்பம் என்னும் கருத்துக் கொண்டதென்றும், மணஞ் செய்தல் குற்றமுடைய செயலென்றும் சிலர் கூறலாம். பேரின்பத்தோடு ஒப்ப நோக்கமட்டும் சிற்றின்பம் ஆகுமே அல்லது சிறுமையுடையதன்று மணம் என்பது எனது கருத்து.

“இயல்பினு னில்வாழ்க்கை வாழ்பவ னென்பான் முயல்வாரு ளெல்லாந் தலை”

என்ற திருக்குறள் தருங் கருத்தைக் கொண்ட தமிழர் மணத்தை இழிவென்று கூறுவரா? ஒருபொழுதுங் கூறார். பெண் நல்லியல்பும் நற்செய்கையுமுடையவளாயும் (நக்கீரர் கூறுவதுபோல) 'ஓராவிற்கு இருகோடு பூத்தாலென்ன' அமைந்தவளாயும் இருக்கவேண்டும். அல்லா இல்வாழ்க்கை உதவாது என்பது ஒரு உண்மையாகும்.

'மணம்' எனும் சொல் சேர்க்கை (விவாகம்) என்பதனோடு எவ்வளவுக்குப் பொருந்துவது என்று பார்ப்

போம். அன்பின் மிகுதியால் ஒருவரை ஒருவர் தழுவும் பொழுது முக்கொடு முக்கை உரசுதல் அல்லது முகர்தல் உண்டாகும். இப்போது (The Home Library Club) புதுவதாக வெளியிட்ட நூல் ஒன்றில் தமது நண்பர் உறவினர் முதலியவரைச் சந்திக்கும்பொழுது முக்கொடு முக்கை உரசும் வழக்கமுடைய சாதியார் உளரென்பதுபற்றிப் பேசப்படுகின்றது. அப்படி உரசும் படமும் ஆண்டு அமைக்கப்பட்டுள்ளது. “நீண்டு உயர்ந்த முக்குடையோர் காதலின்பத்தைப் பெரிதும் விழைகின்றவரென்று உடற் கூற்றறிந்த புலவர் கருதுகின்றனர். இதை யாம் ஆராய்ந்து அறிந்ததில்லை. எனினும், முகர்வதற்கும் காதலுக்கும் நெருங்கிய தொடர்புண்டென்பது வேறொரு வகையானறியப்படும். “கலவியை நனி நச்சிப் பல பெண்களிடம் புணர்ச்சியுடையோர்களுக்கு வரும் நோய்கள் பெரும்பாலும் முக்கைத் தாக்குகின்றனவாயிருக்கின்றன” என மேனாட்டு மருத்துவப் புலவர், ஏவலக்கு எல்லிசு (Havelock Ellis) என்பார், ஆண் பெண் இரு பாலர்க்கு முள்ள தொடர்பைப்பற்றி எழுதிய பெரிய ஆராய்ச்சி நூலில் கூறுகிறார். ஆகவே, மணவின்பம் பெரும்பாலும் நாற்றம் (மணம்) என்ற புலனைச் சார்ந்ததென்பது தெளிவாகின்றது. திருவள்ளுவத் தேவரும்,

“கண்டுகேட் டுண்டுகிர்த் துற்றறியு மைம்புலனும்,
ஒண்டொடி கண்ணே யுள.”

என்று கூறியுள்ளார். ஐம்புலன்வழியாகவும் இன்பம் நுகர்தல் புணர்ச்சியுள் நிகழ்வதைக் குறிக்க ஆசிரியர் இங்ஙன் கூறினார். கண்ணாற் கண்டும், செவியாற் கேட்டும், நாவானுண்டும், முக்கான் மோந்தும், மெய்யாற்றீண்டியும் அநுபவிக்கப்படு மைம்புலனும் மக-

ளிரிடமுண்டென்பது அவர் கருத்து. ஈண்டு இதை விரிவாக எடுத்துக்காட்ட மடங்காது. ஆகலின், இனி பெண்களுக்கும் மலர் மணத்துக்கும் இயைபென்னெனப் பார்ப்போம்.

பெண்களை மெல்லியலாரென்று நூல்கள் கூறுகின்றன. மென்மை அவர்களது உடமையாதல்பற்றி அவர்களை மலர்களுக்கு உவமிக்கிறார்கள் புலவர்கள்; பூங்கொடி (வல்லி) போல்வார் என்று கூறுகிறார்கள். அல்லி என்பது வெள்ளாம்பல் மலருக்குப் பெயராக வியைந்தது நாமறிந்ததொன்றல்லவா? அருச்சுனன் காதல்கொண்ட நங்கைக்கும் 'அல்லி' என்பது பெயராயிருக்கின்றது. ஆங்கிலத்திலும் 'லில்லி' (Lily) என்றது ஒரு தனி வெள்ளை மலரினைக் குறிக்கும். அத்தேயமகளிர்க்கும் 'லில்லி' எனும் பெயருண்டு. எந்த நாட்டிலும் மலர்களின் பெயர்கள் பெண்களுக்கே உரியன. மகளிர் பருவமடைதலை யாம் 'பூப்பு' என்போம். வடமொழியாளர் 'புஷ்பவதியாதல்' என்பர். மணம் எனப்படும் வாசனை பூ மலர்ந்தபின் உண்டாவதுபோல் மணம் எனும் விவாகமும் மகளிர் பருவம் எய்தியபின்புதான் நடைபெறுகின்றதல்லவா?

பூ என்றோமே! பூ பொலிவுமாம். பொலிவில்லா விட்டாலும், புதுமையும், தூய்மையும், அழகும், மென்மையும், மணமும் பூவில் ஒருங்கு கூடியிருப்பதைக் கண்ட எம் முன்னோர் அனைத்திற்கும் காரணராய கடவுட்டிருவங்களுக்குஞ் சாத்தித் தாமும் அணிவாராயினர். திருஞான சம்பந்த சுவாமிகள், "சிந்தத் தெளிவீர்காள் அத்தன ரூரனைப், பத்தி மலர் தூவ முத்தியாகுமே" என்று பத்தியினை மலராக்கினார். இறைவன் பரஞ்சோதி முனிவருக்கு, "பூவண்ணம் பூவின் மணம்

போல மெய்ப்போதவின்ப, மாவண்ண மெய்கொண்டவன்” ஆகத் தோற்றமளிக்கிறான். அப்பர் பெருந்தகை, “பூவாகிப் பூவுக்கோர் நாற்றமாகிப், புக்குளால் வாசமாய் நின்றான்” என்று கூறுகிறார். மணிவாசகனார், “பூவினாற்றம் போன்றுயர்ந் தெங்கும் ஒழிவற நிறைந்து மேவிய பொருளே” என்று சொல்லுகிறார். “காலினி லூறுங் கரும்பினிற் கட்டியும், பாலிலுண் ணெய்யும் பழத்து ளிரதமும், பூவினாற்றமும் போன்றுள னெம்மிறை” என்கிறார் வேறொருவர். “மலரிடைவாச மருவுமாபோற் றேகாதி யுலகமெங்குங் கலந்து தானே திகழா னந்தமயத் தெய்வக் குன்றே” என்கிறார் தாயுமானவர்.

தமிழர்கள் பூவினைக் கண்டார்கள்; மணத்தினைப் பெற்றார்கள்; பூவினையும் மணத்தினையும் புனைந்தவனுக்கே கொடுத்தார்கள்; மணத் திருத்தியும் கொண்டார்கள். இப்படிப்பட்ட தமிழர்களை, அவர்களது சமயக் கொள்கைகளை, திருத்துவதற்கு வேறொரு மொழியினர் அல்லது அவர்களுடைய சமயக் கொள்கை அவசியமில்லையல்லவா?

“அலக்கழிதல்”

இன்று ‘சொல்லாராய்ச்சி’ ஏதோ ஒரு பொழுது போக்கு விளையாடல் என்ற நிலைக்கு வந்துவிட்டது. அறிஞர் சிலர், வாய்ப்பான சில சொற்களை எடுத்துக் கொண்டு நையாயித முறைப்படி நிறைவான ஆராய்ச்சி யினை மேற்கொள்ளாமல், பொருந்தப் புளுக முனைகின்றார்கள். அதன் காரணமாக, உண்மைகள் சில வேளைகளில் மறைந்தும் மறைக்கப்பட்டும் போய்விடுகின்றன.

3-7-65-ல் வெளிவந்த ‘வீரகேசரி’ இதழில், ‘சொல்லாராய்ச்சி’ என்னும் நூலிலிருந்து எடுக்கப்பட்டதாகக் குறிப்பிடப் பெற்றதும், ‘அலைக்கழித்தல்’ என்னும் சொல்லைப் பற்றியதுமான ஆராய்ச்சி யொன்றினைக் கண்டேன். அக்கட்டுரையில் ‘அலக்கழித்தல் வழுஉச் சொல்லென்றும், அலைக்கழித்தலே செஞ்சொல்லென்றும், பல்கலைக்குரிசிலாகிய உவிஞ்சிலோ அடிகள் தமது ஆங்கிலத் தமிழ் அகராதியிலே நாற்பத்தோராவது பக்கத்திலே காட்டினார்’ எனக்கூறி ‘அலக்கழித்தல்’ வழுஉச் சொல்லாகக் குறிக்கப்பட்டி

ருத்தலின் உண்மையைக் கண்டறிவதற்காக இவ்வாராய்ச்சியினை மேற்கொண்டேன்.

இவ்வகையில், 9-7-65-ல் வெளிவந்த 'வீரகேசரி' இதழிலும் 'பிரம்மா' அவர்கள் சில கருத்துக்களைத் தெரிவித்திருந்தார்கள். அதனையும் யான் கண்டு, படித்துப் பார்த்தேன். அகராதியைக் கையிற் பிடித்த படியிருந்து சொல்லாராய்ச்சி செய்வது, மொழி நூல் உண்மையைக் கண்டுகொள்ளத் துணைபுரியும் என்பதில் எனக்கு என்றும் நம்பிக்கையில்லை. உண்மை இருக்கும் இடத்திலிருந்து எவ்வளவோ தொலைவில் அவர்கள் சென்று கொண்டிருக்கிறார்கள்!

சிந்துவெளிச் சொல்

சிந்துவெளிப் பழந் தமிழ்க் கல்வெட்டுகளில் வழங்கியுள்ளனவாகக் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட சங்கத் தமிழுக்கு மிக அண்மையான நிலையிலுள்ள பன்னூற்றுக்கணக்கான தமிழ்ச் சொற்களுள்ளே 'அல' என்னும் சொல்லும் ஒன்றாகும். இச்சொல் 'அலை' என்னும் பொருளினையே தருவதாய்—பேசியவர் (எழுதியவர்) கருத்திலே பெயர் வினை என்ற பாகுபாடு சிறிதும் இல்லாத-மொழியின் தொடக்க நிலையைக் காட்டுகின்ற -சொல்லாக மிளிர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. இந்தச் சொல் ஒன்றே தமிழின் தொன்மை விளக்கப் போதுவதாகும்.

'அடிச் சொற்களுள் பெயர்க்கு உரியவை என்றும், வினைக்கு உரியவை என்றும் தொடக்கத்தில் வேறுபாடு இருந்திருக்கமுடியாது. பேசிய மக்களின் கருத்தில் பெயர்வினை என்ற பாகுபாடு சிறிதும் இல்லாதிருந்த ஒரு நிலையே மொழியின் தொடக்க நிலையாகும்

(மொழி நூல். பக். 143) எனக் கூறுவர் டாக்டர் மு. வரதராசன். எசுக்கிமோவர் பேசும் மொழியில் இன்றும் பெயர்வினை வேறுபாடு இல்லையாம்!

‘நட’ வாய்பாடு

சுன்னைக் குமாரசுவாமிப் புலவரவர்கள் தாம் இயற்றிய ‘வினைப்பகுபத விளக்கம்’ என்னும் நூலில் (பக். 2) ‘நட’ என்னும் வாய்பாட்டுள் அடங்குவன எனக்குறித்துள்ள அகரவீறுகளுள் ‘அல’ எனும் சொல்லும் ஒன்றாகும்.

அடிச்சொல்லே பெரும்பாலும் ஏவலொருமையாக வழங்குகின்றமையால், ‘நட, வா, மடி’ என வரும் ஏவலொருமை வடிவங்களே வினைப்பகுதிகளின் வடிவங்கள் எனக்கொள்வர் இலக்கண நூலார். மொழி நூலாரோ, தமிழ்ச் சொற்கள் யாவும் ஓரசைச் அடிச்சொற்களே என்பர். அச்சொற்கள் ஒலிப்பு நோக்கி ஈரசைகளாய் நிற்பதுண்டு என்பது அவர்கள் கருத்தாகும். ‘அல்’ என்பது ஓரசை. ‘அல்’ எனும் உருவத்தையே ‘அடி’ எனக் கொள்வர் மொழி நூலார். ‘அல’ எனும் உருவத்தையே ‘பகுதி’ எனக்கொள்வர் இலக்கண நூலார். அடிச் சொற்கள் ஏவலிலே தனித்து வரக்கூடிய நிலையே ‘பகுதி’ எனலாம். இப் பகுதிகளையே ‘ஏவல் வினைப்பகாப்பதம்’ எனக் குறிப்பர் பவணந்தியார். ‘பகுதி’ வெறும் அடிச் சொல்லாகவோ ஆக்கவுருபு பெற்ற சொல்லாகவோ இருக்கலாம். சில வேலைகளில் அடிகளே பகுதிகளாகவும் அமைகின்றன.

‘அல்’ அடிச் சொற்கள்

‘அல்’ எனும் அடியானது சேய்மையறல், அசைதல், செல்லுதல், வருந்துதல், சுருங்குதல், தங்குதல்,

நீங்குதல், முடிவடைதல், விரிதல் ஆகிய பொருள் களைத் தரும்.

அல் என்னும் அடியுடன் 'அது' எனும் சொல்லின் திரிபெனக் கருதப்படுவதும் மிகுதியாக வழங்கப் பெற்று வருவதுமாகிய 'அல்' எனும் கடைநிலை சேர்ந்து, அல்லல் (துன்பம்) ஆகும். 'அழிவின் கணல்ல லுழப்பதா நட்பு' (திருக்குறள். 787.) என்பது காண்க.

அல்லல் + ஆ + தல் X அல்லாத்தல் என (வினைப் பகுதி விளக்கம். பக். 6) வரும் என்பர் சுன்னைக் குமாரசாமிப் புலவர். அல்லாத்தல்—(துன்புறுதல்) ஆகும். 'வயவுநோய் நலிதலினல்லாந்தார்' (கலி 22.) என்பது நோக்க.

'அல்லல் + ஆடுதல் = 'அல்லாடுதல்' ஆகும். அல் லாடுதல் (அலைதல், துன்புறுதல்) அல் எனும் அடி யுடன் 'ஆப்பு, என்னும் கடைநிலை சேர்ந்து அல்லாப்பு ஆகும். அல்லாப்பு—(துன்பம்). அல் என்னும் அடியுடன் அம் எனும் கடைநிலை சேர்ந்து அலம் ஆகும். அலம் —(துன்பம்) இச்சொல்லினடியாக 'அலந்தலை, அலந் தலைமை, அலந்தை, அலமரல், அலமாப்பு' முதலாக வேறு சொற்களும் பிறக்கும்.

இனி அல என்னும் பகுதியுடன் கண் என்னும் கடைநிலை சேர்ந்து அலக்கண் (வருத்துகின்ற அது) ஆகும். இடுக்கண் (இடுக்குகின்ற அது) என்னும் சொல்லினை ஒப்பு நோக்குக. அல என்னும் பகுதி ஒலித் துணையுதரம் பெற்று அலவு என நின்று வருந்துதல் எனும் பொருள் தரும். 'அன்பனைக் காணாதலவுமென் னெஞ்சன்றே' (சிலப். 18. 17) எனும் அடியினைக் காண்க.

அ. த—6

‘அலக்கொடுத்தல்’

‘அல’ என்னும் பகுதியுடன் ‘கொடுத்தல்’ எனும் சொல் சேர்ந்து ‘அலக்கொடுத்தல்’ (துன்பமளித்தல்) ஆகும். இச் சொல்லினைப் போன்ற ‘அலக்கழித்த’ற் சொல்லினை இனி நோக்குவோம்.

‘அலக்கழிதல்’

‘அல’ என்னும் பகுதியுடன் ‘கழிதல்’ என்னும் துணைவினை சேர்த்து ‘அலக்கழிதல்’ ஆயிற்று எனலாம். கழிதல் பிற பொருள்களுடன் மிகுதிப் பொருளினையும் தருவதாகும். அக் கழிதற்றுணைவினை இன்றும் மல யாள மொழியில் மிகுதியாக வழங்குகின்றது! சாதா ரண உரையாட்டிலேயே ‘பறையுவான்கழியும்’ என்பது ‘சொல்லக்கூடும், சொல்ல முடியும்’ என்னும் பொரு ளினையே தருகின்றது. தமிழ் மொழியிலோ இச் சொல் தன் பொருளினை இழந்து முதற்சொல்லுடன் ஒரே தொடராய் இணைந்து காலமும் பாலும் உணர்த்தும் தன்மை வாய்ந்ததாய் ஒரு சொன்னீர்மை யுடைத்தாய் வழங்கி வருகின்றது. மிகப் பழைய காலந் தொடங் கியே வழக்கிலிருந்து வருகின்றது.

மேலும் அலக்கழிகல், அலக்கழித்தல், அலக்கழிப் பித்தல் எனவும் வரும். அப்படியாக வரும்போது அலக்கழிதல்-தன்வினை, அலக்கழித்தல் - பிறவினை, அலக்கழிப்பித்தல் - இயக்குவினை என்க.

இங்ஙனமாக ஈரேவல் முவேவல்களாக வருகின்ற தனித் தன்மையானது-சமக்கிருதத்திலோ ஆங்கிலம் முதலான பிற மொழிகளிலோ காணக் கிடையாதது- தமிழ் மொழிக்கே ஒரு தனிச்சிறப்பு அளித்துக்கொண்

டிருப்பது என்பதையும் யாம் கவனித்தல் வேண்டும். இங்கே தன்வினை யுருவம் சொல்லுறுதி குறைந்ததாயிருப்பதையும், பிற வினையுருவமே சொல்லுறுதி கூடியதாயிருப்பதையும் நுனித்துணர்ந்து கொள்ளலாம்.

முடிபு

‘அல்-அல-அலை’ என வரும். ‘அல’ என்பதனைப் போன்ற அகரவீற்றுக்களுடன் ‘ஐகார விசுதி புணரும் போது இறுதியிலுள்ள அகரம் கெடும்’ (வினைப்பகுபத விளக்கம். பக். 2) என்பர் சுன்னைக் குமாரசுவாமிப்புலவர். எனவே ‘அல’வே ‘அலை’ யெனத் திரிந்தது எனக் கொள்ளலாம். அல்லாவிடினும், ‘இலக்கியச் சொல்லகராதி’யிற் புலவரவர்கள் காட்டியுள்ள ‘அடை முதலுறுதல் தொழிற் பெயர்’ வரிசையில் ‘அலக் கழித்தற்’ சொல்லையும் சேர்த்தெண்ணலாமே!

‘அலைக்கழிதல்’ ‘அலைக்கழித்தல்’ ஆகியவை பதினெட்டாம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்ட இலக்கியங்களில் வழங்கப்படக் காணோம். ‘நானலக்கழிந்தேன்’ (தேவாரம்; 507-3) ‘தக்கன் பெருவேள்வியங் கலக்கழித்து’ (தேவாரம்; 236-1) என வரும் தேவாரப்பகுதிகளில் ‘அலக் கழிதல்’ ‘அலக்கழித்தல்’ என்னும் வழக்குகளே காணப்படுகின்றன.

‘ஐம்பூதத்தாலே அலைக்கழிந்த தோடமற்’ என்ற தாயுமானசுவாமிகள் பாடற் பகுதியானது-தேவார ஆசிரியர்கள் காலத்துக்கு ஏறக்குறைய ஆயிரம் ஆண்டுகளின் பின்-1725-ம் ஆண்டளவில்-‘அலைக்கழிதல்’ வழக்கினைக் காட்டுகிறது! இஃதொன்றே ‘அலக்கழிதல்’ என்னும் சொல் காரணமும் ஆட்சியுமுடைய சொல்லாகும் என நிறுவுவதற்குப் போதுமானதாகும்.

‘சொல்லாராய்ச்சிப்’ பகுதியில் முதலாவதாக வந்த ‘கொளு கொம்பு’ என்ற கட்டுரைக்கு யான் எழுதிய மறுப்பு ‘கொழுகொம்பு’ என்னும் தலையங்கத்துடன் 23-7-65 ‘வீரகேசரி’ இதழில் வெளிவந்தது. அதிற் கூறப்பட்ட கருத்துக்களையும் இக்கட்டுரையிற் கூறப்பட்ட கருத்துக்களையும், ஒருங்கே வைத்து நோக்கி உண்மை காண வேண்டியது பாராயணர்கள் கடனாகும். யான் கூறுவனதாம் முடிந்த முடிபுகள் எனக் கூற அறியேன். அறிஞர்களும் ஆராய்ச்சியாளர்களும் நடுநின்று ஆராய்து கூறுவனதாம் எனக்கும் ஒப்ப முடிந்ததாகும்.

விளையுள் “கமம்” ஆகுமோ !

“கிராமம்” என்ற சொல் “கமம்” எனுந் தமிழ்ச் சொல்லடியின் வட மொழித் திரிபு (வட மொழியல்ல) என்பது யான் தெளிவாக ஆராய்ந்து கண்ட முடிபு. இச் சொல்லினைப்போல், வட மொழியில் திரிபு பெற்ற சொற்கள் பல உள்ளன. எமது “தமிழ்”ச் சொல்லையே வட மொழியாளர் “திராவிடம்” என்று வழங்கினர் என்பார் கூற்றும் ஈண்டு நோக்குதற் குரியது. இனி, “கந்தம் - க்ரந்தம் - கிரந்தம்” என வட மொழியில் ஆயிற்றென்பர் கூற்றும் எனது கொள்கையை அரண் செய்வதே யாகும். எமது தமிழ் மொழியிலுள்ள “துள”ச் சொல் “த்வாள - த்வார” என நின்று “துவாரம்” என வட மொழியில் ஆகியமைபோல ‘கம’ச் சொல்லும் திரிபெய்திக் “கிராமம்” என ஆயிற்று எனலாம். காரியம் இப்படியிருக்க, “There is a tendency to add an “r” (trill) to certain consonant sounds” எனக் கூறுகின்ற நல்லூர், சுவாமி ஞானப் பிரகாசர் அவர்கள் தாமே, “கிராமம்” என்னுஞ் சொல்

தமிழல்ல; வடமொழியிலுள்ள “க்ராம” (Grama) என்னும் சொல்லின் தற்பவ உருவம்” என்று தீர்ப்பாகக் கூறல் ஒரு பொழுதும் தருமமாகாது.

“கமம்” என்றொரு தமிழ்ச் சொல் உண்டென்பதை மறுக்கலாமென யான் எண்ணவில்லை. தொல்காப்பியரும் “கமம்” என்னும் சொல்லுக்கு “நிறைவு”ப் பொருள் கொடுக்கிறார். (தொல்காப்பியம். சொல்லதி காரம். 355. “கம நிறைந்தியலும்” என்பதை நோக்குக) “கமம்—Fullness, entireness, நிறைவு. 2. Field, a tract of land, farm, வயல்” என அகராதி கூறும். அகராதி தரும் விளையுளின் பெயரைத் தொல்காப்பியம் போன்ற நூல்கள் தராததனால் “கமம்” விளையுளைக் குறியா தென்று ஒதுக்கிவிடல் முடியாது. ஆகவே, கமச் சொல்லின் பிறப்பு வரலாற்றினை ஆராய்ந்து பார்ப்போம்.

அகரம் மகர “வியஞ்சன”த்தால் விளக்கப்பெற்று “அம்” என்றாகி (கூடியது) அழகு, நீர், மேகம் ஆகிய பொருள்களைத் தரும். அப்பால், வல்லினமாகிய ககரத்தைச் சொன்முதலாகக் கொண்டு “சம்” என்றாயிற்று. அப்பொழுது, தலை, நீர், மேகம் ஆகிய பொருள்களைத் தருவதாயிற்று. “அம்” “சம்” ஆகிய இரு சொற்களும் “நீர்”ப் பொருள் தந்தன. பின்பு உடைமையைக் குறிப்பாகச் சுட்டும் பொருட்டு “அம்” (அது) எனும் கடைநிலை சேர்ந்து “கமம்” என நின்றது. விளையுள் (வயல்) நீருடைமையோடு சேர்த்துக் கூறப்பட்டதென்னென ஐயம் நிகழலாகும். வயல்கள் யாண்டும் நீர், மிகுதி ஆதியன சம்பந்தமாகத்தான் கூறப்படுகின்றன. “நார நீர்வய லூறு செய்குநர் சிலர்” எனும் கச்சியப்ப சிவாசாரிய சுவாமிகளது திருவாக்கு நோக்

குதற்குரியது. “மாறடு மள்ளருய்ப்ப மருதத்தினி
 றைந்து விஞ்சி யேறிய நாரம்” என்ற கூற்றையும்
 ஆராய்க. “கம்” (நீர்) வயலுக்கு அதிகமாக வேண்டப்
 படுவதாலின் பிரித்துச் சுட்ட “அம்” எனும் கடை
 நிலையுஞ் சேர்ந்து “கமம்” ஆயிற்றெனலாம். நீரோடும்
 (ஆற்றோடும்) சம்பந்தப்பட்டதுதான் “கமம்” என்
 பதற்குப் பின்வரும் உதாரணம் ஒன்றே போதும்.
 “கமம்” (வயல்) என்ற சொல்லும் “கமக்காரன்” என்ற
 சொல்லும் பெரிதும் ஆறில்லா (நீர் வசதியில்லா)
 நாடாகிய யாழ்ப்பாணத்தலன்றி (இந்தியா முதலிய)
 ஆறுள்ள நாடுகளில் வழங்கப்படுவதில்லை. ‘வெள்ளம்’
 எனுஞ் சொல் (தமிழில்) “மிகுந்த நீர்” என்னும்
 பொருளைத் தரும்; (ஆற்றுக்கும் பெயராகும்) மலையா
 ளத்தில் “நீர்” என்பதையே உணர்த்தும். பயிர்த்
 தொழிலைச் செய்வனை “வெள்ளாளன்” (வெள்ளத்தை
 ஆள்பவன்) என்பதுண்டு. அ. தேபோல் வெள்ளாளன்
 “கமக்காரன்” எனவும்பட்டான். வெள்ளத்திற்கு
 நிறைவுப் பொருளுண்மை போல (சேனையில் படைத்
 தொகுதியைப் பற்றிப் பேசும்பொழுது வெள்ளம்
 என்பது பேரெண் என்ற பொருளில் வருவது காண்க.
 “வெள்ளத்தனைய திடும்பை” என்ற வள்ளுவத்தேவர்
 வாக்கையும் நோக்குக) கமத்திற்கும் நிறைவுப் பொரு
 ளுண்டாம். அதையே தொல்காப்பியர் தந்தார் “கமம்”
 எனுஞ் சொல் “சமம்” எனும் (தமிழ்ச்) சொல்லோடு
 ஒற்றுமையுடையதென்பார். அவர், “கமம்” கூடிச்சேர்
 (நிறை)ந்தது; சமம்: கூடி ஒப்ப வந்தது. ஒப்பத்தக்க
 தேல் “சமாசம்” தானும் தமிழாகும். யகரம் சகரமாய்த்
 திரிதலுண்டு. “நேயம்”—“நேசம்” என்பது ஒரு உதா
 ரணமாகும். “சமம்” “சாமம்” ஆகி நடு இரவினைக்
 குறிப்பதாயிற்று; “கமம்” “காமம்” ஆகி (மருதநில)

ஊரினைக் குறிப்பதாயிற்று என்பார் கூற்றும் நோக்கு தற்குரியது; அவர்கள் “கமவெளி” — “சமவெளி” எனப்படுவனவற்றையும் எடுத்துக் காட்டுவர்.

இவை இவ்வளவில் நிற்க, “கமம்” நீரோடு தொடர்புடையதாக இடப்பட்ட பெயர் என்பது இன்றொரு உதாரணத்தினாலும் போதரும். “கம்பலை”ச் சொல்லை “கம” (நீர்) எனும் சொல்லோடு “எப்படித் தொடர்புடையதாகக்கலாம் எனத் தோன்றவில்லை” என்றுதான் மொழி நூலாராய்ச்சியாளரும் செப்புவர். எமது முன்னோரது சொற்பொருள் வன்மையையும், அவர்கள் பொருள்களுக்குச் சட்டிப் (பிரித்துப்) பேர் இட்ட தன்மையையும் நாம் புகழாதிருக்க முடியாது. சத்தம் (ஒலி) அலைகளாலேயே உண்டாக்கப்படுகின்ற தென்பது தற்கால விஞ்ஞானிகளாலும் அரண் செய்யப்படும் உண்மை. நீரில் அலை உண்டாவது போலவே நாம் பேசல் முதலாம் தொழில்கள் செய்யும் போதும் காற்றில் அலைகள் உண்டாவதைத் தெரிந்த எம் முன்னோர் “கம்பலை”யை “ஒலி”க்கு ஆக்கிக் கொண்டனர் போலும்! “அலை” கூடி (இவர்ந்து, மேலெழுந்து) பரந்து போவதை நாம் காண்கின்றோமே! அலைத்தல் அசைத்தல், ஆட்டல் என்பன ஒரு பொருளின எனலாம். “கம்பலை” — “ஒலி”யென்று கண்டு கொண்டாம், “Sounds are produced by anything that will cause vibrations rapid enough to make the air to vibrate, such as knocking on a door; the firing of a gun, the scraping of a string with a bow, or the plucking of it” என்று விஞ்ஞானிகள் கூறுவர். காற்றில் அசைவை (நடுக்கம்—Vibration) உண்டாக்குவதால் ஒலி பெறப்படுகின்றதென்பதை அவர்கள் கண்டனர். எம் முன்னோரும் இதை அறிந்தவர், “ஒலி”யுடன்

“யாழோசை”யையும் பொருத்திக் கொண்டனர் என வறிக. அசை (ஆடு)வதாகிய பொருளினைக் கொண்டு அச்சம், நடுக்கம் முதலிய பொருள்கள் பெறப்பட்டன. நீர் (கம்) உடன் சம்பந்தப்பட்டனவாய் மருதநிலம் வயல் ஆகிய பொருள்கள் பெறப்பட்டன எனலாம். இப்படிப் பொருள் கொண்டதாய் இருக்க, ‘கம்’ எனும் நீரும் அசைவதன்றோ? ஆதலால் கம்பலைச் சொல்லுக்கு அடி “கம் அன்றி வேறல்ல” என்று நியாயம் பேசுவது ஒரு பொழுதும் “நாடோடிச் சப்தோற்பத்தி”யாகாது. “கம - ழல்” - “பர-த்தல்” என்னும் பொருள் தருவதாகும். “பரத்தல்-அசைதல்” எனும் பொருளுந் தரும்; “பரபரப்பு” நோக்குக. ‘கம்புதல் - அசைதல், பரத்தல்’ பொருளது. ‘கெம்புதல்’ என்னும் சொல்லும் அத்தகையதே. ‘கெம்பு-தல்’ (உயர்ந்து பரத்தல்) ஒரு ‘கம்பு-தல்’ சொல்லும் உறவு பூண்டதாகும். (உழவர்கள் பொலிந்து வரும் உழவின் சாலைப் பார்த்து “உழவு கெம்புகிறது” என்பதையும் நாம் வழக்கில் காணலாலாகும்) யான் முன்னர்க் காட்டிய படி ‘கம்’ ஓடும் “கம்பலை”யோடும் தொடர்பு பூண்டனவையே ஆரவாரம், பேரொலி, யாழோசை, மருத நிலம், மருத நிலத்தார் (கம்பலர்) ஆகிய பொருள்களும் பெறப்பட்டமை தெளிக.

பிரான்சிய மொழியில் ‘Camp’ என்றொரு உருவம் களத்தை (வயலை)க் குறிப்பதாய் இருக்கிறது; அது இலத்தீனியத்தில் ‘Campagnol (=a plain) என்பதோடு உறவு பூண்டது போலும். பிரான்சிய மொழியில் ‘Campagne’ (=a species of field rat or vole) என்பதையும் நோக்குக. எங்கள் ‘கமம்’ (கூடியது) ‘நிறைவு’ப் பொருள் கொண்டதன்றோ? கிரேக்கத்திலும் ‘Chremata’ என்பது ‘நிறைவுப் பொருளைத்

தரும். ஆங்கிலத்தில் 'Cram' எனுஞ் சொல்லும் கூட்டிச் சேர்த்தல், நிரப்புதல் ஆகிய "நிறைவு" செய்தற் பொருளையே தருகின்றது. எமது மொழியில் "கமம்" எனும் சொல் 'நிறைவு'ப் பொருளையே தருவதாக இலத்தீனியத்தில் (Grege) (மிருகங்களின் தொகுதி) எனவும் சிலவோனிக் மொழிகளில் 'Gramada' (ஊர்ச் சமாசம்) எனவும் நின்றல் எமது 'கமச்' சொல்லே முந்தியதாகும் எனக் காட்டலாம் போலும்!

இதுகாறும் காட்டியவற்றால், 'கமம்' தமிழ்ச் சொல்லே யாகுமென்பது தானே போதருகின்றது. எனினும், கிறிசித்து ஆகிய யான் எழுதியவற்றுள் அறிஞர்கள் ஆய்ந்து இதுதான் ஒப்பத்தக்கது என்று நியாயவாயிலாகக் கூறுவது எதோ, அதுதான் எனக்கும் ஒப்பமுடிந்ததாகும் என்பதைப் பாராயணர்கள் அறிவார்கள்.

கொழு கொம்பு

ஒரு மொழியில் வழங்கும் சொற்களையும் சொற்றொடர்களையும் எடுத்து நோக்கி, அவற்றின் பாகுபாட்டினையும், அமைப்பினையும், பிறப்பினையும், பொருளுணர்த்தும் முறையினையும், திரிபு முதலாகவுள்ளனவற்றையும் ஒழுங்குபடக் கொண்டு நடத்துகின்ற நெறிமுறைகளையெல்லாம் ஆய்வதே “சொல்லாராய்ச்சி” எனலாம். இது, “மொழியாராய்ச்சி” யில் ஓர் உட்கூறாய் அமையும். இச் சொல்லாராய்ச்சியின் பயனாக, சொற்கள், சொல்லாக்க முறைகள், இலக்கண அமைதிகள் ஆகியவற்றைப் பிற மொழிகளுடன் ஒப்பியல் முறையில் வைத்து நோக்கி மொழியாராய்ச்சி செய்வதற்கு வாய்ப்பு ஏற்படுவதாகும்.

இவ் வகையில், “சொல்லாராய்ச்சி” பற்றிய கட்டுரைகளை வெளியிடத் தொடங்கியுள்ள “வீரகேசரி” யைப் பாராட்டுதல் வேண்டும். 22—5—65 இதழில், “கொழு கொம்பு” என்னும் தலைப்புடன் வெளிவந்த ஆய்வ நிலை கடவாக் கட்டுரையில், “கொழு என்பதற்குப் பற்றுதல் - பிடித்தல் - கொள்ளுதல் என்னும் பொருட்பேறு இல்லாமையால், கொழுகொம்பு எனக்

கொள்ளுதலும் வழங்குதலும் குற்றம்” எனக் கூறப் பட்டிருத்தலின், “தமிழார்வமுடையார் உண்மை உணர்ந்துகொள்ளும் வண்ணம்” இதனை எழுதுகின்றேன். இப்படியான கட்டுரைகளால், தமிழ் மொழியின் சொற்பொருள் வளம் புலமாவதுமட்டுமன்றி, ஆராய்ச்சியை மேற்கொள்வோர் மூளையும் துலக்கமுற்றுத்தாம் கூறுவனவற்றைத் தெளிவும் திருத்தமும் வாய்ந்த வகையில் எடுத்தோதவும் வழி பிறப்பதாகும்.

**“கற்றில னாயினுங் கேட்க வஃதொருவற்
கொற்கத்தி னூற்றூந் துணை” (கேள்வி 4)**

என்பது திருக்குறள். “உறுதிநூல்களைத் தான் கற்றிலனாயினும் அவற்றின் பொருள்களைக் கற்றறிந்தார் சொல்லக் கேட்க. அக் கேள்வி ஒருவனுக்குத் தளர்ச்சி வந்துழி பற்றுக்கோடாந் துணையாகலான்” என்பது பரிமேலழகர் உரை.

ஈண்டு, “ஊற்று - ஊற்றுக்கோல்” ஊன்றுதல் என்னும் பொருளினைத் தருகின்ற ‘ஊன்று’ என்னும் முதனிலைத் தொழிற்பெயர், ஆகுபெயராய் ஊன்றப் படும் கோலினை உணர்த்தியது. னகரம் றகரமானது புணர்ச்சி விகாரம். மெலி வலியான செய்யுள் விகாரம் எனவும் கொள்ளலாம். ‘ஊற்று’ எனும் சொல், ‘ஊற்றம்’ எனவும் நின்று ‘பற்றுக்கோடு’ என்னும் பொருளினைத் தரும். “பற்றுக்கோடு - பற்றுக் கோல் - பற்றுக் கால்” எனவும் வழங்கும்.

**“இழுக்க லுடையுழி யூற்றுக்கோ லற்றே
யொழுக்க முடையார்வாய்ச் சொல்” (கேள்வி 5)**

என்பதும் திருக்குறள். இக் குறளில், “ஊற்றுக்கோல்” எனுஞ் சொல் “பற்றுக்கோடு” எனும் பொருளில் வந்

துள்ளது. “ஊற்றங் கோல்-ஊற்றுக்கோல்” என மாணிப்பாய் அகராதி கூறும்.

எனவே, “ஊற்று, ஊற்றம், ஊன்றுகோல், ஊற்றுக்கோல், ஊற்றங்கோல்” ஆகிய இச் சொற்கள் “ஊன்று” என்னும் அடியாகப் பிறந்தவை எனவும், “பற்றுக்கோடு” என்னும் பொருள் தருபவை எனவும் கண்டுகொண்டோம்.

“ஊன்றுதல்” என்னும் சொல்லுக்கு, “1. நிறுத்தல், 2. நியாயத்திற்கு மூலத்தைத் தாபித்தல், 3. இறுகப் பிடித்தல், 4. சாரல், 5. உறுதியாய் நின்றல்” என்பவை அகராதி தரும் பொருள்களாகும். (உவிஞ்சிலோப் பாதிரியார், பவானந்தம் பிள்ளை ஆகியோர் அகராதிகள் பார்க்க) இலக்கியச் சொல்லகராதியிலும், சுன்னைக் குமாரசுவாமிப் புலவரவர்கள், “அழுக்குதல், பதித்தல், அழுத்துதல்” ஆகிய பொருள்களை மட்டும் தந்துள்ளார்கள். இவற்றை விட, “துன்பந் துடைத்துன்றுந் தூண்” (குறள். 615.) “நட்பிற்கு வீற்றிருக்கை யாதென்றிற் கொட்பின்றி யொல்லும்வா யூன்று நிலை” (குறள். 789.) “மதலையாய் மற்றதன் வீழுன்றி யாங்கு” (நாலடி. 197) ஆகிய இடங்களில் ‘தாங்குதல்’ என்னும் பொருளும் இருப்பதனை யாம் காண்கின்றோம்.

இங்ஙனமாக “பற்றுக்கோடு” எனும் பொருளைத் தருகின்ற “ஊற்று, ஊற்றம், ஊன்றுகோல், ஊற்றுக்கோல், ஊற்றங்கோல்” ஆகிய சொற்கள் யாவும்—ஓரடிப்பிறப்புள்ள - “ஒரு பொருட் பல சொற்கள்” (ஒருபொருட் பன்மொழி) எனலாம். ஒரு பொருட் பல சொற்கள் யாவும் பருப்பொருளில் ஒருப்பாடுடைய

னவாய்த் தோற்றமளித்தாலும், நுண்பொருளில் வேறுபாடுடையவை என்பது அறிஞர்கள் கருத்தாகும்.

இது இவ்வளவில் நிற்க, இம்மட்டும் எடுத்து நோக்கிய சொற்களுடன் மிகத் தொடர்புபட்டதாயும் “பற்றுக்கோடு” என்னும் பொருளினையே தருவதாயும் அமைந்துள்ள “கொழுகொம்பு” என்னும் சொல்லினை இனி ஆராயக் கடவோம்.

ஆண் பெண் ஆகிய இரு பாலருள்ளும் மிகுந்த மெல்லியல்புகள் வாய்ந்தவள் பெண். மென்மை அவள் உடைமையாதல் காரணமாகப் பெண்ணினைக் “கொடி (வல்லி) போல்வாள்” எனக் கூறுவர். “கொடி” என உவமையாகு பெயராகவும், “பெண் கொடி” என உருவகமாகவும் கூறுவது புலவர்கள் வழக்கம்.

கொடி, தான் முளைத்துத் தோன்றிய இடத்திலிருந்து படர்ந்து சென்று ஒரு கொம்பினைப் பற்றிப் படரும் தன்மையது. அஃதேபோல், தான் பிறந்து வளர்ந்த மனையினை விட்டு நீங்கிச் சென்று காதலன் ஒருவனைச் சார்ந்திருந்து பெற்றுப் பெருகி வாழும் பெண்ணின் இயல்பும் அமைந்திருக்கின்றது.

கொடிகள் தமக்குக் கிட்டியதொரு கொம்பினைச் சார்ந்து தழைத்துச் செழித்துப் படர்வதுபோல, பெண்களும் தமக்குக் கிட்டிய காதற் கணவன் ஒருவனைச் சேர்ந்து வாழ்வர். எனவே, கொடியானது பற்றிப் படருகின்ற கொம்பு “கொழுகொம்பு” ஆயிற்று. காதற் கணவன் “கொழுகன்” ஆயினான்.

“கொள்” என்னும் அடியினை முதனிலையாகக் கொண்டே “கொழுகொம்பு, கொழுகன்” ஆகிய இரு பெயர்களும் தோன்றியுள்ளன என்பது அச்சொற்களை

மேலோட்டமாகப் பார்ப்பவர்க்கே புலனாகும். “கொழு கொம்பு” எனுஞ் சொல்லில் “கொள்” னுதற்றொழில் கொடியினைச் சார்ந்ததாயுள்ளது. “கொழுநன்” எனுஞ் சொல்லிலே “கொள்” னுதற்றொழில் கணவனைச் சார்ந்த தாயுள்ளது. “கொண்ட கணவன்” எனும்போது “கொண்டாள்” பெண் எனவும் வரும்.

இச் சொற்கள், “கொள்” என்னும் அடியிலிருந்து தோற்றியனவாயின் - “கொளுநன், கொளுகொம்பு” என வரவேண்டும்-“கொழுநன், கொழுகொம்பு” என வராது-“ள” கரத்துக்குப் பதிலாக “ழ” கரம் வருவ தெங்ஙனம் என்பதுதான் தமிழறிஞர்களின் மனத்தில் எழுந்த ஐயம் என்பது என் கருத்து.

இதனை, எடுத்துக்காட்டுகளினால் விளக்கலாம் எனக் கருதுகிறேன். முதலில், “நண்பன், பாங்கன்” என அகராதிகள் பொருள் கூறும் “தோழன்” என்னும் சொல்லினை எடுத்துக் கொள்ளுவோம்: இச் சொல் “தோள்” எனும் சொல்லிலிருந்து தோன்றிய போதிலும்-“தோளன்” என வழங்காமல்-“தோழன்” எனவே வழங்குகின்றது. “தோழி” யும் அப்படியே. “ஒரு பொருளின் பெயர் இன்னொரு பொருளைக் குறிக்கும்போது எழுத்து மாறுவது சொல்லியல் நெறிமுறைகளில் ஒன்றாகும்.” என்பர் மொழிநூலார். “தோள்-தோளம்-தோழம்-நட்பு.” தோண்மேற் கை போட்டுப் பேசுவது. தோழமை-தோழன்-தோழி.” என விளக்கிக் காட்டுவர் (மொழி நூல். பக். 215.) மாகறல் கார்த்திகேய முதலியார். “தோள்-தோளன்-தோழன்-தோள் போன்றவன்” எனக் குறிப்பர் புலவர் தேவநேயப் பாவாணர். “கொளுகொம்பு” என்பது மட்டும் பொருட் பேறுடையதென்னும் வாதாட்டு, “தோளன், தோளி,

கொளுநன், கொளுந்தன், கொளுந்தி” என்பவையே பொருட்பேறுடையன எனவும் கூற விழையும் போலும்.

“கொள் என்பதினின்று கொண்டோன், கொண்கன், கொண்டி, கொள்லை, கொளு, கொள்ளி முதலிய பெயர்கள் பிறக்கும்” (வினைப்பகுபத விளக்கம். பக். 31) என எழுதிய சுன்னைக் குமாரசுவாமிப் புலவரவர்களே, “கொண்கன்-நாயகன்” எனக் கொண்டோனுடன் சேர்த்துக் கூறியிருப்பினும், இலக்கியச் சொல்லகராதியில், “கொழுந்தன்-கணவனுடன் பிறந்தவன், கொழுந்தி-கணவனுடன் பிறந்தவள், கொழுந்தன்-கணவன், எப்பொருட்குத் தலைவன்” எனத் தாம் குறித்தவற்றைக் “கொள்” என்னும் அடியிலிருந்து தோற்றியவை எனக் கூறிற்றவர்.

பின்வரும் சொற்களிலும்-யான் முன்னதாகக் காட்டியதுபோல்-ளகரம் ழகரமாக வருவதைக் காணலாம்.

தொள் - தொளில் - தொழில் - தொழும்பு.

தொள் - தொழு - தொழுவ - தொழுவம்.

பிள் - பேள் - பேழ் - பேழை.

பொள் - போழ் - போழ்து - போது.

நாள் - நாளி - நாழி - நாழிகை.

இக் காரணங்களால் மட்டுமின்றி, சான்றோர் வழக்கிலும் “கொழுகொம்பு” என்னும் வழக்கே உள்ளது என்ற காரணத்தாலும், “கொழுகொம்பு” வழக்கே ஆட்சியும் காரணமும் பற்றிய தொன்னெறி வழக்காமென்று நிறுவலாம்.

கொழுந்துமேற் படர்தரக் கொழுகொம்பு பாயினான்”

(கம்பராமாயணம். பாலகாண். திருவவ. 73.)

“தாவிப் படரக் கொழுகொம்பிலாத தனிக்கொடிபோல்”

(கந்தரலங்காரம், 99.)

“வேதநறுங் கொடி படருங் கொழுகொம்பே”

(செவ்வந்திப் புராணம், திருமலை, 9.)

“கொழுவின் பேர் கொழுகொம்பென்ப.”

(சிந்தாமணி நிகண்டு, முகரவெதுகை, 9.)

ஆகிய சான்றுகளைக் காண்க.

“ஆள்வான், ஆளுடையான், ஆட்கொண்டான், ஆளவந்தான், ஆண்டவன், ஆண்டான், ஆண்டி, ஆண்டை” ஆகிய சொற்களுக்கெல்லாம் அடியானது “ஆள்” என்னுஞ் சொல்லாயிருப்பவும், இன்று “ஆழ்வார்” என்னும் சொல்லே மிகுதியாக வழங்குவ தொன்றே மொழியினது இயல்பினையும் சொற்கள் மாறுபாடடையும் முறையினையும் விளக்கப் போதுவதாகும்.

ஆதி காலத்தில் ஒவ்வொரு சொல்லும் எப் பொருள் உணர்த்தியதென ஆராய்ந்தறிதல் எளிதான தொரு காரியமன்று. “கொழு” எனும் சொல்லே, “கொள்” எனும் அடியிலிருந்து தோன்றி, “தோண்டி நடப்படுகின்றது- தோண்டுவது - தொனையிட்டு நாட்டுவது” எனப் பொருள் கொண்டிருக்கலாமல்லவா? ஊன்று கோலிலும், “ஊன்றுதல்” முதலில் “நடுதல்” எனப் பொருள் தந்து நின்றமை காண்க. இவற்றையெல்லாம் நோக்கியே தொல்காப்பியனார், “மொழிப் பொருட் காரணம் விழிப்பத் தோன்ற” எனக் கூறிப் போந்தார். “கொழுகொம்பு” ஆராய்ச்சிக்கு மூலமான கரந்துறைகோள்களை வெளியாக்குதற்கு இக் கட்டுரை துணைபுரிவதாகும் என்பது எனது நம்பிக்கை.

நூவை விடு தூது

தமிழிலக்கியத்துக்கே தனியுரிமையானவையா மெனக் கருதப்படும் வகையில் அமைந்த கோவை, உலா, பிள்ளைத்தமிழ் ஆகியவற்றைவிடத் தமிழ் மக்களின் கருத்தினைப் பெரிதும் கவர்ந்தது “தூது” என்னும் நூல் வகையாகும். வடமொழியிலும் பிற இந்திய மொழிகளிலும் சிற்சில வேறுபாட்டமைப்புக்களுடன் இயன்று வரும் இந்நூல் வகையானது நமது நாட்டிலும் மக்கள் மனத்தை மிகுதியும் கவர்ந்துள்ளது என்பதில் ஐயப்பாடு எழாது. புலவர்களும், தூது விடுக்கப்படும் பொருளுக்கு ஏற்றபடி செய்திகளையும் பொருளமைப்பையும் வேறுபடுத்திவித்தரித்து, கட்டுப்பாடற்ற முறையிலே தமது கற்பனைக்கு இடமளிக்கலாம் எனக் கருதிப் போலும் இந்நூல் வகையினை விரும்பினர். இந்நூல் வகையானது வடமொழியிலே “சந்தேசய” “தூதகாவிய” எனவும், சிங்கள மொழியிலே “சந்தேசய” “தூதகாவிய” “அஸ்ந” எனவும் வழங்குகின்றது.

இலக்கணம்

மக்களைத் தூதனுப்புதலே பொருத்தமாகத் தோற்றினும் பழைய தமிழிலக்கியங்களிலும் தேவாரங்களிலும் அஃறிணைப் பொருள்களைத் தூது விடுவதாக அமைந்த பகுதிகள் உள்ளன. இங்ஙனமாக அஃறிணைப் பொருள்களைத் தூது கொண்டு செல்ல வல்லனவாகப் பாவனைசெய்து, அவைகளிடத்திற் செய்தி சொல்லி அனுப்புவதாக அமைக்கப்பட்ட கற்பனைக் கவிதைகளைக்கொண்ட தனி நூல்களும் நாளடைவில் அமைந்து விட்டன.

இலக்கண விளக்கப்பாட்டியலானது,

“பயிற்றுங் கவிவெண் பாவினாலே
உயர்திணைப் பொருளையு மஃறிணைப் பொருளையும்
சந்தியின் விடுத்தன் முந்துறு தூதெனப்
பாட்டியற் புலவர் நாட்டினர் தெளிந்தே”

எனத் “தூது” நூல் வகைக்கு இலக்கணம் கூறுகின்றது. “தூது”க்குரிய இலக்கணத்துடன் தூது விடுவதற்குரிய பொருள்களையும்,

“எகினமயில் கிள்ளை யெழிலியோடு பூவை
சகிருயினெஞ் சந்தென்றல் வண்டு-தொகைபத்தை
வேறுவே ருகப்பிரித்து வித் தரித்து மால்கொண்டள்
பூறிவா வென்ற றூது”

என எடுத்தோதுகின்றது பிரபந்தத்திரட்டு.

சிங்களத்தில் தூது நூல்கள்

ஆயின், இங்கே கூறப்பட்டவற்றைவிட பணம், துகில், சவ்வாது, நெல், புகையிலை, மான், தமிழ் ஆகியவற்றையும் தூது விடுவதாகப் புனையப்பட்ட

நூல்கள் பிற்காலத்தில் எழுந்துள்ளன. எனினும், “மயில், குயில், பூவை” எனப் பிரபந்தத்திரட்டு எடுத்தோதுகின்ற அ.ஃறிணைப் பொருள்களைத் தூது விடுவதாக இயற்றப்பட்ட நூல்களைத் தமிழ் மொழியிலே காண்கின்றிலேம்.

இம்முன்றும் தனித்தனி தூது விடப்படுவதாக இயற்றப்பட்ட தூது (சந்தேசய) நூல்கள் சிங்கள மொழியிற் காணப்படுகின்றன. இவற்றைவிட, “ஹம்ச சந்தேசய”, “பரணி சந்தேசய”, “ஹேமகுருல சந்தேசய”, “நீலகோபோ சந்தேசய”, “கட்டகிரிளி சந்தேசய”, “தியசவுல் சந்தேசய” எனவும் அம்மொழியில் எழுந்த தூது நூல்கள் உள்ளன. “நாரீசத் சந்தேசய”, “அட்டநாரி சந்தேசய” எனப் பெண்களைத் தூது விடுவதாகக் கற்பனை செய்து இயற்றப்பட்ட நூல்களும் சில சிங்களத்தில் உள்ளன.

இவை யாவற்றிலும் தலைசிறந்ததெனப் போற்றப்படுவது “செலலிகினி சந்தேசய” எனப்படும் “பூவை விடு தூது” ஆகும். சிங்கள மொழியிலுள்ள “தூது” நூல்களுள்ளே மிகச் சிறியதான (108 செய்யுள் கொண்ட) நூலாக இது கிடந்தபோதிலும் ஒலிநயத்திலும் பொருள் வளத்திலும் ஈடிணையற்றதாக எல்லோராலும் போற்றப்படுகின்றது.

கவி நயம்

கி. பி. 1415-ம் ஆண்டில் அரசகட்டிலேறிய மன்னன் ஆறும் பராக்கிரமபாகுவின் புதல்வியாகிய உலகுடைய தேவிக்கு (லோகநாதாவுக்கு) மகப்பேறு அளித்தருளவேண்டும் என விபீடணதேவனை வேண்டி வழத்துவதாகவே பாடப்பட்டுள்ளது. இந்நூல், உல

குடைய தேவியை மணந்து கொண்ட நன்னூர்த்துணையார் என்னும் தமிழ்வீரன் பாடுவதாகவே அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இந்நூலினைத் தொட்டகமுவை, ஸ்ரீராகுல தேவர் இயற்றியுள்ளார். மன்னனின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி 1450-ஆம் ஆண்டிலே ஸ்ரீராகுலர் இந்நூலினை இயற்றினார் என அறியக்கிடக்கின்றது.

இந்த நூலினை ஏறக்குறையப் பத்து ஆண்டுகளின் முன் தமிழில் மொழி பெயர்த்துச் செய்யுள் வடிவில் யாத் தேன். அக்காலத்திலே பொழுபோக்காகச் செய்யத் தொடங்கியதொரு பணியானது, இன்று நோக்கும் போது “கவிநயம்” வாய்ந்ததாகக் காட்சியளிப்பதால் இங்கு எடுத்துக்காட்டுகிறேன்: தமிழ்மொழியிலோ வடமொழியிலோ காணக்கூடாத சில கற்பனைகள் ஒப்புமைகள் இந்நூலகத்தே உள்ளன: சில பாடல்களை பார்க்க கலாம்:

(1)

திருவுடைய வேந்தர்குடியிடைப் பயிலுந்
 தூதியலிற் றிறமைசான்ற
 கருவுடையா யிசையமைய வோதுவன
 வொலியழுத்த மருவவோதும்
 பெருவிறலா யின்னுரையாய் பெருந்தகையா
 யுவகைதரு மொப்பில்பூவை
 மருவினிய கிளையுடனீ குறைவின்றி
 நீடுழி வாழிவாழி.

(2) (I)

இணையடிகள் நன்கலர்ந்த மலரிருக்குந்
 தாதனைய பொன்னின்வண்ணம்
 பிணையலகு சண்பகநன் முகைநிகர்த்த
 திளஞ்சிவப்பு நிறம்படைத்த

வணையிறக ரழகுடைநீ லோற்பலத்தி
 னிதழ்நிகர்த்த தனிநிறத்த
 விணையவிவை மலரிழைத்த படிவமென
 வந்திருப்பாய் வானமீதே.

(II)

வருவழியி லுன துருக்கண் டணைந்திடுமின்
 சித்தர்கண் விளமாதரார்
 மருவவரு மாசையொடு முனைப்பற்றி
 யார்குழலிற் சூடவிலையோ?
 தருவுகளி வண்டுகணீ லோற்பலம்
 தென்றுன்னைச் சூழவிலையோ?
 தருவுறுகா னரமகளிர் கண்டுன்னைத்
 தோடாக வணியவிலையோ?

(III)

அன்புறுமென் னருநண்பா வருநெறிக்க
 ணெங்கெனினு முன்றனுக்கு
 இன்னலங்ங ணணைந்த துண்டோயிணையிலிநீ
 யுனதினிய நட்புநாளும்
 நன்குறவே மேன்மேலும் வளர்ந்தினிக்குங்
 குன்றது நாடல்வேண்டா
 இன்னதனால் மகிழ்ச்சிபிற வேண்டுபவோ
 நின்காட்சி யதுவேபோதும்.

அவனும் இவனும்

“அ இ உம் முதற்றனிவரிற் சுட்டே” என்பது நன்னூல். அகரம் தூரத்திலுள்ள பொருளையும், இகரம் சமீபத்திலுள்ள பொருளையும் சுட்டுவதற்கு வரும் என்பதுதான் தமிழகத்து இலக்கண நூல்களின் கொள்கை. ‘அவன், அக்கொற்றன்’ எனும் எடுத்துக்காட்டுகளை நோக்குக. இவ்வெடுத்துக்காட்டுகளில் அகரம் தூரத்துப் பொருளை (a yonder thing) த்தான் குறிக்கின்றது என்பதை மறுக்கலாமென்று நான் நினைக்கவில்லை. இகரம் சமீபத்திலுள்ள பொருளை (a near object)க் குறிக்கும். ‘இவன், இக்கொற்றன்’ எனும் எடுத்துக்காட்டுகளை நோக்குக. இலக்கண நூல் யாவும் யான் மேலே காட்டியபடி கூற-வழக்கிலும் அப்படியே இருக்க- தமிழ் மொழியாராய்ச்சி வல்லுநராமென எடுத்தோதப்படும் நல்லூர், சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் அவர்கள் அகரம் அண்மையையும் இகரம் கீழுறுந் தன்மையையும் குறிக்கின்றன என்று எழுதியுள்ளார்கள். “சுவாமியவர்களது ஆராய்ச்சி யாவர்க்கும் பயன்படுமாறு விளக்கமாய்ச் செல்வதோடு பழந்

தமிழிலக்கண வரம்பைத் தாண்டாது செல்லவேண்டுமென்பதே” பலரது ஆசை. சுவாமியவர்கள், இலக்கிய விலக்கண மரபோடொட்டி ஆராய்வதையொழிய, தமது ஆராய்ச்சிக்குத் துணைபுரிய அவற்றையெல்லாம் ஈர்த்தும் அழித்தும் ஆக்கியும் கொள்ளுதல் தருமமாகாது.

திராவிடக்குழு மொழிகளுக்கும் இந்து-ஐரோப்பிய மொழிகளுக்கும் உள்ள ஒற்றுமைகளைத் தெரிவிக்கும் கால்டுவேலர் (Caldwell) இருவகையான மொழிகளிலும் (பெரும்பாலும்) அகர இகரச் சுட்டுகள் முறையே சேய்மைப் பொருளிணையும், அண்மைப் பொருளிணையும் தருகின்றன என்று கூறுகின்றார். தமிழ் மொழியில் அகரம் சுட்டாயிருப்பது போல பிற மொழிகளிலும் சுட்டுகள் உள்ளன போலும். ஆங்கிலத்தில் ‘That’ ஆங்கில சாக்சனியத்தில் ‘Thoet’ ஒல்லாந்தமொழியில் ‘dat’ சமக்கிருதத்தில் ‘tat’ ஆகியுள்ளனவற்றைக் காண்க. இவையாவும், எமது சேய்மைச் சுட்டாக (இகரமாகி அண்மைச் சுட்டுக்கு எதிராக) இருப்பது போல [This: எனும் ஆங்கிலச் சொல்லுக்கு எதிராக in opposition of ‘this’] இருக்கின்றமை காண்க. ‘இது’ என்பது ‘this’ என்பதோடும் ‘அது’ என்பது ‘that’ என்பதோடும் ஒப்புநோக்கப்படலாம். ‘இவன்’ என்பது படர்க்கைப் பெயர் என்றுதான் நாம் அறிந்திருக்கிறோம். இப்படர்க்கைப் பெயரும் தன்மை யொருமைப் பொருளில் வருவதைச் சங்க நூல்களுட் சிலவிடங்களிற் காணலாகும். ‘காண்கிவன் கடும்பினதிடும்பை’ என்ற புறநா (173) நூற்று அடியை நோக்குக. ‘இங்கு’ என்ற சொல்லும் அப்பொருளில் வழங்கப்படுகின்றது. ‘பரகதி யிழக்கும் பண்பு இங்கில்லை’ எனும் சிலப்பதி கார (395,85.) வடியை நோக்குக. இவ்விரண்டு உதார

ணங்களாலும் இகரச் சுட்டு அண்மையிலிருக்கும் பொருளைச் சுட்டுகின்றதென்பது தெள்ளிதிற் புலப்படுகின்றது. அவன், அங்கு என்பன அண்மையிலிருக்கும் பொருளைச் சுட்டும் வன்மை பெற்றனவாயிருப்பின் இவன், இங்கு என வரும் இடங்களில் அவை உபயோகிக்கப்பட்டிருக்கலாமல்லவா?

சுவாமியவர்கள் 'பெயரீடு இடம்பற்றி யெழுந்தது' என்பர்; அவர்கள் அங்ஙனம் கூறுவது 'பொருட்களின் சுபாவத்தையும், குணகுணங்களையும் உய்த்துணர்ந்து, அவற்றை விளக்கும் பெற்றியுடைய சப்தங்களைப் பொருத்தமாயும், திருத்தமாயும் அமைத்துக் கொள்ளும் வன்மையை நிரம்பப்பெற்றுள்ள' மானுடனைப் புத்தியற்ற மாக்களோடு பொருத்துவதாய் முடியும்.

புதிய இலக்கணம்

மொழியினை ஒரு வயலுக்கு ஒப்பிடுவது பொருத்த மாயிருக்கும் என்பது எனது கருத்து. செம்மையான இலக்கணம் அமையப்பெறாத மொழிகளை “வரம்பில்லாத வயல்கள்” எனக் குறித்துக் காட்டலாம். இந்த வரம்பினைக் காரணம் எதுவுமின்றித் தகர்ப்பதோ பயிர் மட்டத்துக்கு மேலாக மிக உயர்த்தி வைத்தலோ தகாது. இந்த வரம்பில் நாளடைவில் உடைந்து போகும் பகுதிகளைப் புதிய மண் கொண்டு செப்பஞ் செய்வதுபோல, இலக்கண வரம்பிலும் செப்பங்கள் செய்து கொள்ளலாம். இலக்கண வரம்பினைச் சில வேளைகளில் உடைத்தெறிவதும் அவசியமாகக் கருதப்படலாம். வயலிலுள்ள பயிரின் நிலை, காலத்தின் காரணமாக ஏற்பட்ட மாறுபாடுகள், வரம்பின் அமைப்பு நிலை ஆகிய இவற்றுக்கு ஏற்ற வகையில் இந்த அமைப்பு வேலை மேற்கொள்ளப்பெறலாம். தமிழ் வயலினுள்ளே பாய்கின்ற பிறமொழிச் சொற்களாகிய “புறவெள்ளம்” கூட அமைந்த வரம்பிலுள்ள வாய்க்கால்கள் வழியாகவே பாய்ச்சப்படவேண்டியதாய் இருப்பதைக் காண்கின்றோமல்லவா? வரம்புள்ள வயல்

தமிழ். பண்டைக் காலத்தில் இலக்கண ஆசிரியர்கள் அதற்குச் செம்மையானதொரு வரம்பினை அமைத்திருக்கிறார்கள்.

வயல்களிலே விதைத்து வளர்க்கப்படுகின்ற விளை பொருள்களின் வளநலமும் செழிப்பு நலமும் அவை பயிராகி வளர்ந்து முதிர்ந்து பயன் தருகின்ற அவ் வயல்களின் வளத்தையும் உரத்தையும் பொறுத்தன வாயிருக்கும். அதைப்போல, மொழியின் தூய்மையும் பண்பாடும் அது வழங்கப்பெறும் நாட்டினையும் பேசும் மக்களையும் பொறுத்தே அமைந்தனவாயிருக்கும்.

மொழியின் தூய்மையானது மரபினையும் இலக்கணத்தினையும் போற்றுவதால் ஏற்படுகின்றது; பண்பாடாவது வழக்கினையும் இலக்கியத்தினையும் போற்றுவதால் ஏற்படுகின்றது. வழக்கினையும் இலக்கியத்தினையும் எடுத்தோதும்போது என்றென்றும் கற்றோர் வழக்கும் கற்றோர் இலக்கியமுமே கருதப்படுகின்றன.

**“வழக்கெனப் படுவது உயர்ந்தோர் மேற்றே
நிகழ்ச்சி அவர்கட் டாகலான்”**

என்பதும் காண்க.

உலக வழக்கு இலக்கணம் அற்றதன்று; செய்யுள் வழக்கு எனப்படும் இலக்கியத்துடன் தொடர்பு பட்டதே. இவையிரண்டும் இலக்கண நெறிப்படியே இயங்குதல் வேண்டும். உலக வழக்கானது செய்யுள் வழக்கினுற் செப்பமடைதல் வேண்டும். கற்றோர் வழியே கல்லாதார் ஒழுகுதல் வேண்டும்.

**“பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும்
வழுவல கால வகை யினுளே”**

எனப் பட்டாலும், கழிதலும் புகுதலும் மொழியின் மரபினை ஒட்டியே நிகழ்தல் வேண்டும்.

“எப்பொருள் எச்சொலின் எவ்வாறு உயர்ந்தோர்
செப்பினர் அப்படிச் செப்புதல் மரபே”

எனப்படுவது காண்க.

சிறப்பு மிகுந்த இலக்கியம் இயற்றுதலை மேற்கொள்வோர், மொழியினை நன்கு கற்று அதன் மரபுகளையும் தெளிவாக அறிந்து கொள்ளுதல் வேண்டும். தமிழ் மொழியானது, பண்டைக் காலந்தொட்டே உலக வழக்கு செய்யுள் வழக்கு ஆகிய இரண்டு பகுப்புகளாகக் கருதப்பட்டு வந்திருக்கின்றது. இவ் வழக்குகள் இரண்டினுக்கும் தனித்தனியான மரபுகள் அமைந்திருந்தன.

தமிழ் உலகத்தில் இப்போது ஒரு கிளர்ச்சியும் மலர்ச்சியும் ஏற்பட்டு, மொழியானது பல துறைகளிலும் வளர்ந்து முன்னேறி வருகின்றது. இக் காலத்தில் எழுகின்ற இலக்கியங்களுள்ளே மரபுக்கு அமைந்தவற்றையும் காண்கின்றோம்; அமையாத புதிய வழக்குகளையும் மிகுதியாகக் காண்கின்றோம். இவ் வழக்குகளுக்கும் உடன்பட்டுத்தான் இக் காலத்துக்கும் பொருந்தும் வகையில் மரபு வழுவாமல் இலக்கணம் காணுதல் வேண்டும். இது அவசியம் என்பது எனது கருத்து.

உயிருள்ள மொழிகள் என்றென்றும் வளர்ந்து கொண்டேயிருக்கும். காலச் செலவிலே மொழி மாற்ற மடைகின்றது; வளர்கின்றது. புதிய வழக்குகளையெல்லாம் திரட்டி ஆராய்ந்து பார்த்து இலக்கணம் அமைத்துக்கொள்ளவேண்டியது தமிழறிஞரும் மொழி நூலறிஞர்களும் உடனிருந்து செய்து முடிக்கவேண்டியதொரு பணியாகும்.

Positive
Negative
Reel No. 11068
Date: 15/4/91

MICROFILMED
SERIALS
SECTION
UNIVERSITY MICROFILMS
SERIALS ACQUISITION
300 N ZEEB RD
ANN ARBOR MI 48106
U.S.A.

894.81109
256537

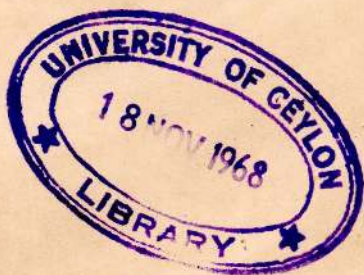
**UNIVERSITY OF CEYLON
LIBRARY**

Class No.....894.81109

Acc. No.....256537

This book is returnable on or before the last date stamped below.

18. OCT. 1969			

Class No. 894.81109

Acc. No. 256537

Author & Brief Title

PATIP

